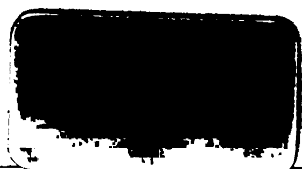
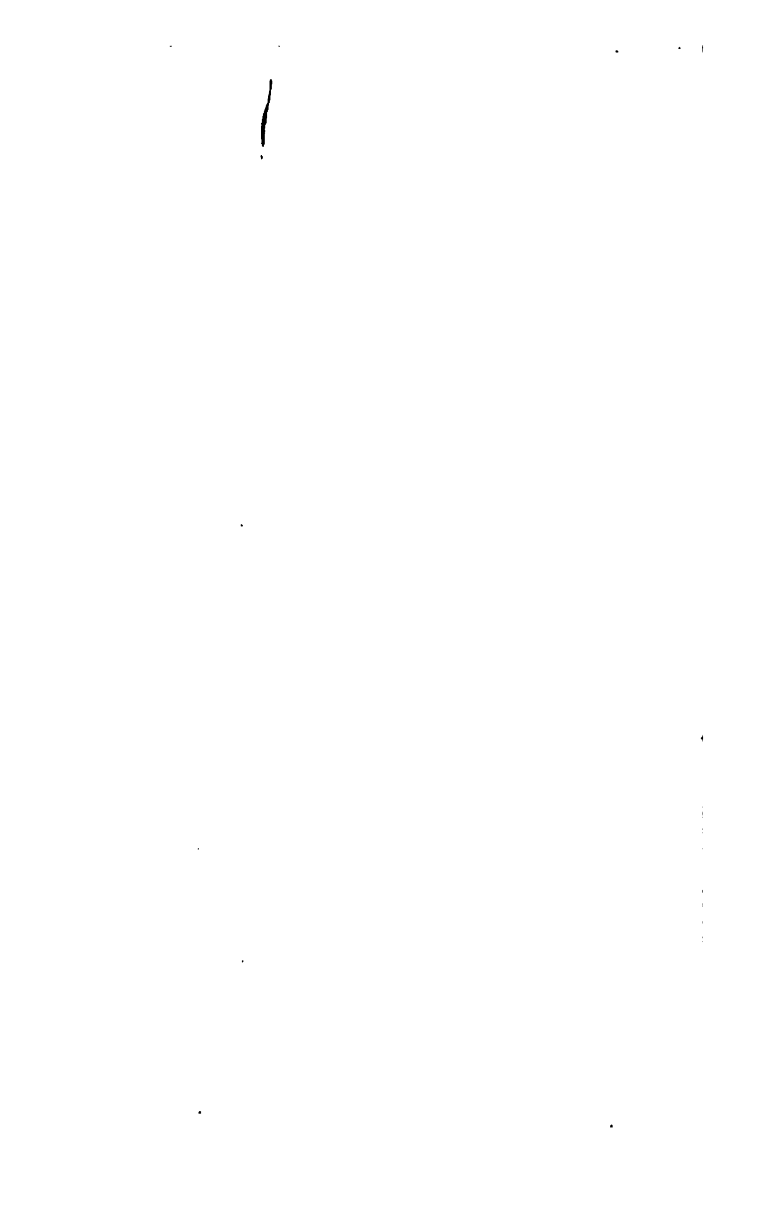

VALDA SKRIFTER

AF

Carl Michael Bellman.

Andra Delen.

STOCKHOLM,
HENR. GUST. NORDSTRÖM,
1836.

Innehåll.

Rättelser.

Första Delen.

Sid. 233 rad. 9 *efter* dricka *sättes* :
— 244 — 15 *läs: Kämpendahl*, *Kempendahl*;
— 248 — 6 — *Fuktar*

Andra Delen.

Sid. 40 rad. 1 *läs:* Tyst! Canslern på oss ser:
— 82 — 25 — han sagte nur
— 93 — 1 *efter* paulun *sättes*..
— 98 — 13 *läs:* Bacchi Prestinnor.

BACCHANALISKA

ORDENS-CAPITLETS

HANDLINGAR.

Sednare Delen.

1.

Parentation

öfver

Perukmakaren Boursel,

som dog den 2 Febr. 1766,

hållen i

Riddare-Capitlet af De Två Förgyllda Svinen

den 2 Februari 1769;

af

Janke Jensen,

Ceremonimästare vid Högbem. Orden.

Närvarande i Capitlet:

Kolmodin, } Skattmästare.
Agrell, }
Appelstubbe, suspenderad Tullinspector och Riddare.
Lundholm, Brännvinsbrännare och Riddare.
Österman, Stolmakare och Riddare.
Janke Jensen, Ordens-Ceremonimästare och Parentator.

Vid Baneret;

Stenbit, i Bryggaren Meissners ställe.
Glock, } Härolder.
Kämpendal, }
Steudecker, Ordens-Pukare.
Trundman, Ordens-Klockare.

JENSEN (*med hvita handskar*).

Si, här är templets port! Der sitter Bacchus glader:
Hans blod i hvirflar går och spritter i cascader:
Si Riddarchoret prydt med blommor, frukt och vin:
Två tigrar vid hans thron i vällust somnat in.
Si här, på pelarn fäst, — åt höger, kära Bröder! —
Uti allongeperuk vår Hjelte, som är döder.
Potz, slapperment! jag glömt ... Stendecker, hör! Hva ba?
Si här, tolf alnar flor uti pukpinnarna. —
I stolte Riddare kring Bacchi tapp och tunna!

STENBIT.

Kut morken! na, schen Dank!

JENSEN.

Jag vill er nytt förkunna.
Kom, samlens, Riddare! Er Jensen talar nu.

STENBIT.

Kut morken, Österman! Hvad slår hon?

ÖSTERMAN.

Hon slår tu.

JENSEN.

Å, det var lögn, å hut! tre slog hon, kamerater!

KOLMODIN.

Men hör på Jensen, tyst! Han nämner Riddardater:
Hvem är, han talar om? Hör hit, du Kämpendal!

KÄMPENDAL.

Ja, gunstig Riddare, jag ej förstår hans tal:
Om Boursel lår det bli: de säga här i choret,
Att hvar gång Boursel nämns, så ska vi hvifta floret;
Likså min kamerat, härolden, som der står.
Sitt ner, Skattmästare! Si Jensen, hvar han går;
Han har i fickan, si, — nå Jensen, Gud förbanna! —
Ett stort regalpapper: tyst, tyst! der lår han stanna.
Stendecker snyter sig: se sorgeflor, min sann,
Uti pukpinnarna! Hör nu, nu trumlar han.

(*Pukor.*)

Det första gången var: ännu en gång han trumlar.
Det kostar på min karl. Si, Jensen går och mumlar.

Jo, jo, det är snart sagdt att säja: "den
och den,
Han höll parentation," men ta mig djefvulen,
Om det är just så lätt, ur kupan honing skrapa,
Ge torra stammar saft... Förlåt mig, att jag
rapa...
Jag vill nu säja det, hvad angår min person:
En raokare, som ger min mull parentation!
Men saken är nu den, skall man förtjensten
hedra,
Så får ej tankan lof mot höghet sig förnedra.
Hon bör liksom en eld i klara flammor gå,
Se'n, i ett sanningssken, sitt ämne återfå;
Dock det hör just ej hit. Skattmästare, sitt
neder!
En Perukmakare nu sker så mycken heder:
Han här i templet gick, som pojke och gesäll,
Så dog han mästare... Men si, der står
Agrell:
Nå djefvuln, å han här?

Kolmodin.

Släpp galten fritt till drafven:
Jag var så när, som han, i dag att få pre-
stafven.
Men det gör ingenting: min åra afund har;
Fast jag min stjerna gaf, jag än min stjer-
na har.
När de min make få, då är det tids nog prata.

Tvi sådan tullspecial! du babian, du skata!
Jag söp, förr'n du blef född, och förr'n du rännsten såg,
Jag hundra resor der i riddarprydnad låg. -
Men i naturen så en hund den andra jägtar.

KÄMPENDAL.

Kamraten vinkar, — tyst! — åt mig med floret fläktar:
Stendecker snyter sig: alarm! nu skall det ske.
Nu bleknar Jensen af: adieu, Skattmästare!
Hör nu på pukorna...

(*Pukor.*)

KOLMODIN.

Jo, jo, min kära Janke!

KÄMPENDAL.

Var god och spiran håll, med jag går bakom planke'.

(*Pukor.*)

KOLMODIN.

Pukslagarn på dig ser, han trumlar i förtret.

KÄMPENDAL.

Låt honom pukor slå, jag spelar på trompet.

KOLMODIN.

Jag är så full, lull, lull!

KÄMPENDAL.

Stå qvar här i qvarteret.
Nu stiger Stenbit opp, och svänger om baneret.
Se taftet, oljegult, det fladdrar kring med prål:
I florets rutor syns en hjeltes hufvudskål.
Si, hur det fladdrar ut!
(*Pukor.*)

JENSEN.

I röda Bacchi Söner!
En krans af hedera er Faders hjessa kröner.
Räck edra händer ut, lyft edra ögon opp:
Här står jag, Jensen sjelf, med hand i sidan...topp!
Hvad vill ni mej? Å hut! kanske ni lär mig tala?...
Vid glömskans vattubryn jag släpper ner min svala,
Min Hjelte, menar jag, hvars våta lif och graf
För er, o Riddare, jag årnar skildra af.
Men, Bacchus! gif mig mod, stryk balsam på min hjerna,
Gjut olja i min mun, häll bränvin på min stjerna,
Strö blommor i min hatt, sätt stop uti min hand,
Och lär mig bilda rätt en Hjelte i ditt land.

* * *

En Hjelte i ditt land är den, som bara slukar,
Som ej sitt-bord med mat, men blott med dricka dukar,
Som sura drufvors saft i röda ögon bär,
Som blir i trästop mer än uti skönhet kär.
Slik Hjelte denna dag, just trenne år tillbaka,
Slog lifvets skördeman, och på sitt timglas skaka:
Vips! tumla Hjelten kull, just samma ögonblick
Han skulle ta sin sup, och Bacchus ropa: drick!

Lundholm.

Men söp han inte ur'n?

Jensen.

Tyst, Janke Jensen talar. —
Vår trogna Boursel nu ett paradis hugsvalar:
Nu är i bränvinsångst hans anda mer ej sjuk;
Nu står han med basun och seraphimsperuk.
O hvilken sorgeakt! hvad malört i vår nektar!
Si, i hvar härolds hatt hur sorgefloret fläktar!
I bacchanalisk dygd han öfva ingen flärd:
Fast han ej stjerna bar, så var han stjerna värd. —
Vår Hjelte föddes just år sjuttonhundra fyra
På första Maj, — gutår! — vid majstång, dans och lyra.

En Tyska var sein Frau: — Apollo! ge mej
rim —
Hon var så trinder bak liksom en Cherubim.
Men à propos, en sup! Oss vin och kärlek
gläder.
Matronan, Riddare, i äktenskapet träder:
Små-blommor i dess gård uppskjuta ur sin
sand:
Ett barn, en blomma lik i Kärleksgudens hand!
Cathrinchen blomma först, och Ann-Cathrin-
chen sedan:
Ulrikas sol gick upp om thorsda'n eller freda'n.
Ulrika är nu gift med en, som maler snus:
Men Ann-Cathrinchen står på Reissens caffehus.
Jan Fredrik är Gesäll hos Bagaren Kammecker:
Per bor i Götheborg: — hej, trumla nu, Sten-
decker! —
Per är Tunnbindare ...

(*Pukor.*)

Härolder! ställen er,
Och, Stenbit, sväng nu kring vårt Riddare-
baner!
Nu slutar jag mitt tal: vi skiljas åt vid grafven.
Gå, Riddare, i bredd: tag nu, Agrell, pre-
stafven:
Hårolder, gå förut!

(*Sjunger.*)

Timp. - - - Hårolder! marschera sakta:
Låt oss Bourseł nu betrakta
Och hans griftesten.
Timp. - - - Han lefde blott för sin flaska.
Märk, utur vår hjeltes aska
Glittrar upp ett sken,
Ångor af bara brånvin.
Se döden och hans pilar!
Vår Bourseł hvilar
Sina ben.

* * *

Timp. - - - Vår Bourseł var ett exempel.
Trundman! lås nu Bacchi tempel
Sakta, tyst igen.
Timp. - - - Töm flaskor och glas och krukor:
Göm, Stendecker, dina pukor,
Sorgefloret se'n!
Qui bene bibit, gubbar,
Bene dormit, kamrater!
Vår hjeltes dater
Lefva än.

2.

Ceremoniel

vid

Parentationen,

i

Riddare-Capitlet af De Två Förgyllda Svinen,

hållen öfver

Bränvinsbrännaren och Riddaren Lundholm,

den 15 October 1769,

af

Ordens-Parentatorn och Ceremonimästaren,
Perukmakare-Gesällen
Janke Jensen.

En hjelte i ditt land är den, som bara slukar,
Som ej sitt bord med mat, men blott med dricka
dukar,
Som sura drufvors saft i röda ögon bär,
Som blir i trästop mer än uti skönhet kär.

Parentationen öfver BOURSEL.

Till Herr Commerce-Rådet Baron Patrik Alströmer.

Ett åmbar Persico,
Ett krus med malörtsknoppar,
En floribus med droppar,
Ett fat vespedro — jo!
Buteljer femton dussin
Med en composition
Af pomerans och russin,
Lavendel och citron:

En stånka Cypervin,
Godt gammalt Franskt än mera,
En hel baril Madera
I ordens-carafin:
Rödt Hoglands, af det ljusa,
En kanna eller två,
En balja Syracusa,
Och Moslervin en så:

En bägare af tenn,
Som Ordens-Canslern brukar,
Med Spanskt vin från Sanct Lucar,
Och ännu dito en
Med öl från Sanct Helena,
Som Nymphen sjelf så skönt,
Så skönt, att minsta sena
Bortdomnat, som man rönt:

En blomsterkorg med frukt,
Med våpling och jasminer,
Med klara apelsiner
Och pomeransers lukt:
En mängd små cantilener,
Der under alltihop
Bland qvistar och syrener
Framglittra glas och stop:

För Bacchi Män, bland dem,
Som hosta torrt och sluka,
Rossolis fins, en kruka,
Och ratafia, fem:
En dryck, som svagöl heter,
Frikostigt ges en hvar:
Än för en svärm poeter
Fins litet hällning qvar.

All denna herrlighet
Uti Capitlet jäser,
När LUNDHOLMS namn man läser
I dödens alphabet.
Betrakta Hjeltens öden,
Hans glans och öfverdåd...
Men jag förblir i döden,
Min Herr Commerce-Råd!...

ANAKREON.

Närvarande i Capitlet,
att inom Templet emottaga Processionen:

von Bergo, afskedad Banco-Bokhållare och Commendör.
Nyboм, Bryggare och Commendör.
Halling, Sockerbagare och Riddare.
Östermar, Stolmakare och Riddare.
Samtelige med sina rökelsekar.

Vid Baneret:

Meissner Ölheim, Bryggare och Commendör.
Glock, Ordens-Härold.
Trundman, Ordens-Klockare och Vice Edsformulärs-föreståndare; med Ordens-staken.

Bacchi Prestinnor:

Liljans Mor.
Cajsa Stina.
Bägge Jungfrurna på Gröna Solen.

Orchestern:

Stenbäcker, Ordens-Pukslagare, på altan af templet.
Trompetarne.

Sjelfva Processionen:

PLANBERG, Ordens-Cansler och Commendör;
med Ordens-carafinen.

AGRELL, Ordens-Skättmästare, Vice interims suspenderad Tullskrifvare och Riddare;
med Lundholms-Ordens-kedja och Stjerna.

VON EHRENSUGGA, Actuarie och Commendör;
med Prestafven.

JANKE JENSEN, Ordens-Ceremonimästare, Orator, Parentator samt f. d. constituerad Dansmästare i Choret;
med Bränvinspannan, som drages af åsnor.

KÄMPENDAL, Härold.

Trompetarne.

(*Lundholms kista ses vid ingången till Choret, och lyftes på sitt paradbräde af närvarande Commendörer, under följande*)

CHOR AF COMMENDÖRER:

Bacchus vi dyrka:
Här är vår kyrka.
Bacchus! gjut styrka
I dina krus.

CHOR AF PRESTINNOR.

Vi äro qvinnor,
Bacchi Prestinnor
Och tjenarinnor
Uti hans hus.

(*Prestinnorna niga, Commendörerne buga.*)

CHOR AF COMMENDÖRER.

Låtom oss alla
Bacchus åkalla
Och nederfalla
I hvar minut.

CHOR AF PRESTINNOR.

LUNDHOLM här vakat,
Vällusten smakat,

Flaskorna skakat
  Och tömt dem ut.
(*Prestinnorna niga, Commendörerne buga.*)

CHOR AF COMMENDÖRER.

Svalkom vår tunga,
Hjerta och lunga:
Låtom oss sjunga:
  O! Bacchus, hör!

CHOR AF PRESTINNOR.

Den saft, du tömmer,
Vårt lif berömmer:
Man döden glömmer,
  I vällust dör.
(*Prestinnorna niga, Commendörerne buga.*)

CHOR

(*med accompagnement af klockorna*).
Hör, klockorna med ängsligt dån
Nu ringa för en Bacchi Son,
För Riddarn LUNDHOLM der i vrån,
  Af döden uppsluken!
  Se ordensperuken!
  Se stjernan på'n!

* * *

Hör klockorna vid mörksens tull!
Sof, gamle LUNDHOLM, sof lull, lull.
Cupido sjunger vid din mull:

Om nånsin din maka
Skull' kysst på din haka,
Hon blifvit full.

* * *

Din morgonsol brann sällan klar:
Din middag blott en skymning var:
Din näsa aftonrodnan bar:
Så rödlett och trinder,
Af mörkblåa kinder
Hon skugga har.

* * *

Så slås din kammardörr i lås:
Din ordenskåpa, kors och krås
I jorden multna och förgås.
Din kista man rörer...
Ta i, Commendörer!
Trompetare, blås!

(*Fanfare af Trompeter.*)

Von Berco.

Vårt lif sig likt ett frö i jordens sköte vänder...
Det var en tunger hund: tag i med båda händer!...
Jag säger: likt ett frö, som ej kan mognad få,
Förr'n nya solar syns på nya himlar gå. —
Tag, Nybom, friskt uti: courage i soldaten!

Det var en brånvinsluns, så tung som sjelfva
saten.
Det hår det kostar på: jag torstar som en elg:
Månn' Lundholm oss ej gőmt en enda vin-
butelj?
Se åt! vi ónska godt vår sålla dődas ande ...
Nej., som en gisten båt han står på torra
lande',
Utpumpad och főrbrånd och murken őfver-
allt ...
Nej! aldrig minsta tår! ... Jag tackar tusenfalt!
Nog ha vi lustigt nog, torr hals och tommer
maga.
Din pracksyl! skall min arm din tunga mull-
såck draga,
Och det főr ingenting?

Glock.

Fem veckor å' főrbi,
Och magen hans år varm: månn' brånvin
fins deri?
Hej., Nybom! ha vi glas?

Von Bergo.

Fy tusan! nej, jag tackar:
På Soln och Bruna Dőrrn min knoga stun-
dom knackar,
Men ej på Lundholms buk. Hej, gloriamus, hej!

Ta nu i styfva tag, och, Halling, akta dej;
rökelse ikring, colorum barselorum!
Låt lif alle man, och låt oss hålla chorum.

CHOR AF CAPITLET,
(*med accompagnement af valdthorn*).

Ta i, Commendörer, och valdthornen rista:
Lyftom hans kista :||:
Helt tyst och nett.
LUNDHOLM vi mista...
I choret kistan nu sått. - - - *Corno.*
Nå! står hon bara rätt? - - - *Corno.*
LUNDHOLM, brunett och mått, - - - *Corno.*
Näsan är violett: - - - *Corno.*
Ett skönt porträtt!

(*Glock fäller spiran och Meissner baneret.*)

NYBOM.

Mig tycks, trompeten hörs: hvad är för vind, mon cher?

VON BERCO.

Låt se Pukslagarns hatt: vi ha nordost, mon frère!
Det syns på floret der.

MEISSNER.

Tvi! nykter stå och trampa!...
Här brinner oljan ut mest i hvar enda lampa.

Hvad skall man göra här? Min hjerna tfvar och varm.
Baneret likså tungt: der värker i min en elg:
At Blåkulla med allt! det blir mitt la inqväde. —
Kom, Berco, voulez vous? Kom, slå ett slag i bräde!
Än tål det väl en stund, ell' säg, hvad menar du?
Kom, sku vi göra pott: courage! voulez vous?
Sätt bort baner och allt på sina vissa ställen.
Allons! två styfver går: vi kasta om appellen.
Hej, tröja dus! — Alarm! Nå, hvad är det för sla'?

(*Pukor.*)

Von Berco.

Hå! det är ingenting, han stämmer pukorna.
Se utåt, hej! galant pukpinnarna han svånger:
Se, floret från altan sig in i fenstret slånger ...
Jo, det var annat malt... fy donc! sex fyra, fy!
Kratsch! tröja dus en gång... Pytt sa'n! jo morgen früh...
Gör inga streck, mon cher! låt tärningarna falla:
Låt falla'n, säger jag... Ess dus och qvatuor alla...

Nu

Nu ä' vi, mor, i tull'n, sa' bond' åt suggan...
Håll!
Låt ligga tärningen, ich weiss nicht was ich soll...
Nu kan jag... låt mig se... en cinka dus...
må göra!...
Låt ligga'n, säger jag.

MEISSNER.

Å, kyss du mej på öra'!

VON BERCO.

Å, kysse dej väl fan, du kycklinge! jag svär.
Vet, att för min familj jag enda caput är,
Du din ofrälse hund! — Hvad var det? Cinka fyra...
Min gosse! hvissla nu, de kasten voro dyra.
Kom, se, Bror Nybom, se! det var ett laga fång.

NYBOM.

Von Berco, du är karl!

CHOR.

Ah! un joli garçon!

VON BERCO.

Nu kan jag spela blindt, nu kan jag slå och blunda:

En kanna Portugis ... nej, låt mig litet grunda ...
Jag håller kannan fullt: sex brickor, åtta ... fy!

CHOR.

Ah! le diable battu! ah! le diable cocu!

GLOCK.

Ack! om von Berco dog och just på denna timma,
Så skull' jag ta hans spel.

VON BERCO.

Då skull' buteljer glimma,
Och bara roligbet och raffel och citron.
Då såg ni andra sken kring Bacchi våta thron. —
Det spelet vinner jag: nu skingras all min dimma. —
Då skulle som en fisk i öl min Hårold simma,
Om Berco dog. — En sup!

GLOCK.

Ja! det var ärligt sagdt:
En morgon med sin sol gör stora verldens prakt;
En afton med sin sup den lilla verlden fägnar.

MEISSNER.

Du gapar med din näbb, som fogeln, når det regnar.

Gott lass uns leben, Glock! Låt flaskan gå
ikring:
Hej, lustigt fylleri!

VON BERGO.

Jag mins, i Norrköping
Se'n vi vår Grundlag fått med murar tryggt
förskansa,
Hos Eggens hur en gång jag i strumpföttren
dansa,
Och alla undra på, hvem denna token var:
Men jag för min familj är enda caput qvar.
Ja! tror ni det, — gutår, go' Herrar Commendörer! —
Så sant som detta glas jag nu till munnen
förer,
Så söp jag ... låt mig se ... fem kannor på
en dag,
Och det blef Plenum, Bror, och så votera jag.
Sex ess ... fy tusan! Håll! ... alarm! hör ni
trompeten?
Tag, Hårold, tag min sup och sätt bakom
tapeten.
Kors! jag är full barbast ell' huru? Säj!
Hva ba?
Opp, Riddare! Alarm! nu lär de komma, ja!
Peruken sitter snedt, halfärmarna på knogen,
Liksom Hans Jergen sjelf, når han går hem från
krogen.

Baneret, Meissner, fram! Nå Trundman, hvar år den?

Tag tårningarna, Glock!.. Alarm!.. Min hjertans vån!

År nu allting tillreds?

MEISSNER.

Ack, himmel, mord och brand!

Der ligger Trundman full, med byxorna i hand.

Hej, Trundman, res dig opp! Den fyllhund år ej vaken.

Fullt flygande alarm! Hvar har du Ordensstaken?

Hör, hur han snarkar... pille!... Salutem... res dig opp!

Vak opp, hör så'n musik!... Der har du en sittopp!

Hör du trompetarne?

MEISSNER.	TRUNDMAN.
(*På en gång.*)	
Du sofver, din Barbar!	Jag Ordensstaken har.
Du kapargast, du Ryss! du[illegible]l-drig nykter var.	Påfogel, babian! jag lyser som en karl.
Jag tör dig slå i skall'n: ej flor i Ordensstaken!	Jag tör dig slå i skall'n, och ser du, jag är vaken!
Du hör trompeterna, ändå blir du ej vaken.	Om du baneret för, så bär jag Ordensstaken.
Se Lundholm ligger kall: hör klockorne: jag svär,	Ett ord i laget med: jag Ordensklockarn är.

Den sista äretjenst han nu i dag begär.
Fort opp, din hund, allons! lät bli att resonera.
Jag Meissner Ölheim är, och dej skall fan regera.
Jag önskar dig, cujon, att hals och mage tjöt
Och Bacchus i ditt svalg hvar ådra sönderbröt.
Håll mun på dej och tig, jag säger dig, canalje!
Se, hur han gapar, se det svarta bränvinssvalge'!
Res opp dig: himmel, ack! trompetarne ge ton:
Här ligger du och spyr för hela Procession.
Jag slår dig, ja! jag slår dig uppå käftamente':
Nej! ordning vara bör bland herrar och betjente.
Du Norcross, Damiens, du Ravaillac, hola!
Håll hatten i din hand, fripon, var chapeau-bas.
Nu öppnas templets port: min styrka mig förlåter:
Hvad glans och majestät! Se, Vinets Gud han gråter.
Tag, Bacchus, detta bröst och detta hjerta vinn.

Kyss Lundholm du i änd', och mej, som staken bär.
Jag svär vid tapp och sprund, lät bli att commendera.
Du Meissner Ölheim är; än se'n? hvad är det mera?
Jag önskar, Bacchus dig uti en hund förböt,
Och när jag stod och drack, du vid min flaska tjöt.
Håll mun på dej och tig, du tappar din batalje:
Och om du dog i qväll, slapp verlden en canalje.
Lät bli mig! Vinets Gud uppeldar min person:
Jag bara nectar spyr, och socker och citron.
Det gör jag dig till slut, din hund, i testamente!
Skål, stjernor, vind och våg och hela firmamente!
Du Oertsen, Lasse Tysk, du Frontignac, hur sa'?
Europa, Asia, gutår, America!
Jag skådar Bacchus sjelf: jag templets port upplåter:
Hvad glans och majestät! Se, Vinets Gud han gråter.
Jag vill i lif och död, min Bacchus, vara din.

Släpp bränvinspannan fram, lät Jensen köra in:	Ge rum för Jensen der, släpp bränvinspannan in:
Hör, hur han ropar: hej...	Hör Jensen: hej, hej, hej!...

PROCESSIONEN (*under marche*).

Härolder båda, fällen spirorna här:
Vifta med floret:
Trompeter, blås i choret: - - - {*Oboe och Clarin.*
Så stolt Processionen är.
Se, Agrell går främst — gevär! —
LUNDHOLMS korş och kedja bär
Uppå en dyna helt couleur-de-chair.
Härolder båda, fäll nu spirorna der!
Sjungen, poeter,
Och dundren, raketer,
Och klingen, trompeter, - - - {*Oboe ock Clarin.*
Röster och flöjtraver!

* * *

Planberg, ur vägen! Ordens-Canslern, så stor,
Af Gyllne Svinen,
Bär Ordenscarafinen - - - {*Oboe och Clarin.*
Och har uti hatten flor.
Se! med glas hvar Ordensbror,
Utan byxor, utan skor,
Sig tumla uti Bacchi Riddarchor.
Planberg, ur vägen! Ordens-Canslern, Signor,

Går så beskedlig,
Så rődlett och fredlig,
I dryckom så redlig, - - - {*Oboe och Clarin.*}
Näsan rőd som safflor.

* * *

Fram, Ehrensugga! tag prestafven, Seigneur!
Handen i barmen
Och hatten under armen! - - - {*Oboe och Clarin.*}
Trompetare! läpparna rőr.
Jensen och en Commendőr
Lundholms bränvinspanna kőr,
Och Knapen går med oboe frammanfőr.
Fram, Ehrensugga! tag prestafven, och hőr
Klockorna ringa,
Härolderna springa,
Trompeterna klinga, - - - {*Oboe och Clarin.*}
När en Riddare dőr.

Trundman (*solo*).

Jensen, sein Diener! Nå, hurra! så kőr!
Hőr, huru piskan den smäller.
Kors, hvad han tycker, han är en seigneur!
Kläng! bränvinspannan hon skräller.
Knapen på oboe flőjtar, och svär:
Jensen, nå, si den cujonen!
Hvad är főr bylte af papper, det der?

CHOR.

Jo, det är parentationen.

TRUNDMAN (*solo*).

Se, på minuten
År alltid Knapen frammanför;
Rynker på truten:
Hör, hur han jollrar, hör!

(*Knape solo på Oboe.*)

TRUNDMAN (*solo*).

Kors! se den Jensen, högfärdig och fet,
Pussig och blåögd och blöter:
Tjenare, Eders Förträffelighet!
Kors, hvad är icke du söter!
Se nu, go' vänner, nu hoppa han ner,
Piskan han stack under armen:
Vid brånvinspannan nu står han och ler...

CHOR.

Alltid med handen i barmen.

TRUNDMAN (*solo*).

Knapen sig pinar:
Se, ögonen de stå så stinnt;
Se, hur han grinar!
Kors! hvad det låter fint!

(*Knape solo på Oboe.*)

(*Kämpendal, framför Processionen, med kåpan och spiran: Trundman med staken.*)

KÄMPENDAL.

Ge rum på trappan der, mak åt er . . . ut,
för tusen! —
Gå, Trundman, — hör du ej? — gå ej så
fort med ljusen!
Skattmästarn ragla' till: der ligger han så sött,
Med hyende och allt, och näsan sönderstött.
Lys hit . . . håll i' och dra . . . hvad confusion
och yra! . . .
Signor Agrell, stig opp: tvi' sådan lukt och syra!
Hör bränvinspannans klang: hör, Jensen ro-
par hej!
Hör, huru piskan går.

AGRELL.

Du Bacchi conterfej!

KÄMPENDAL.

Aj! Jensen kör i kull.

JENSEN (*med bränvinspannan, sjunger*).

Släpp Jensen fram: ur vägen, hej,
Och hurra! piskan går:
Och akta mej och akta dej,
Om du i vägen står,
Och hurra! piskan går;

Och hurra och gutår!
När paddan vålde får,
Det ingen ända når.
Och hurra och gutår!
Gutår! gutår! gutår!
Och hej!
Kör på, slå på, kör på,
Slå på, kör på!
Och hej!
Pannan hon slamrar,
Hon rullar och skramlar,
Och bullrar och ramlar:
Och hej!
Hör nu på klangen:
Håll ärligt i slangen:
Kör sakta med vagnen:
Och hej!
Trundman han mumlar,
Och Stendecker trumlar,
Och vagnen han tumlar:
Och — aj!
Aj, aj! hur jag stötte mej!

* * *

Jag stötte bröst och buk:
Min riddareperuk
Ligger i rännsten: :||: Aj! min riddareperuk!
Vet ni, hur det kom?
Jag skull' vända om,

Och en sten låg uti vägen . . .
Intet kan jag gå,
Intet kan jag stå:
Aj! mitt stötta ben! min lilla tå!
Nå nå!
All min blod blir kall:
Högmod alltid går för fall.

ÅGRELL.

Jag hör Vulcani hamrar.
Hjelp, himmel! med hvad sorl vi gå i våra kamrar:
Man skrålar vid vår sång, man klingar vid vår mull...
Jo! — tänkte jag ej det? — nu körde Jensen kull.
Tack för du skrek så bra.

KÄMPENDAL.

Nå! såg jag nånsin maken!
Der ligger Trundman med, der ligger Ordensstaken.
Ur vägen då, godt folk! mak åt er litet grand:
Se så, Skattmästare! stig opp, tag mig i hand.
Der ligger Jensen nu ... se på den hvita satan ...
Öl, olja, mjölk och frukt, till sköflings allt på gatan!

Sin rännsten jemnar han till Bacchi blomsterplan:
Håll stilla, Jensen, håll med bränvinscaravan.
Mak åt er, kära barn: ryck ej min håroldskåpa.
Hör, kära Liljans Mor, gif Jensen litet såpa.
Båd stänglar, myrten, löf och rosor, skålar, stop,
Och vin och offermjöl — i putten allt ihop!
Tvi sådan Bacchi fest! Nu står han der och
tjurar:
Sitt vatten kastar han vid dessa helga murar:
Tvi sådan skurk! Hör nu Pukslagarn på altan.
Kör fram, allons! kör fram med bränvins-
caravan.
Stendecker, trumla nu!

(*Préambule på pukorna.*)

JENSEN (*solo*).

Der bortnas sku vi stanna:
Knäpp sakta pukeslag!
Vid Lundholms bränvinspanna
Så parenterar jag.
Intet mina läppar blekna:
Jag är ej ånger jag,
Att en Bränvinshjelte tekna :||:
I rosenröda drag.

(*Knapen spelar en takt.*)

Betrakten, Commendörer,
I' dag en slagen Bror:
Mig tycks', jag ser och hörer,

Han Charons färja ror:
Hur blå mörkret honom tager
Och svarta böljan slår...
Men, min Hjelte, tag din lager :||:
På dina silfverhår.
(*Knapen spelar en takt.*)

AGRELL.

Låt Processionen skrida:
Herr Parentatorn blir uppå min högra sida,
Till venster Kämpendal: reson är den — gu-
tår! —
Om tvänne tumla sku, den tredje alltid står.
Comment vous portez vous?

KÄMPENDAL.

Seigneur Agrell! se föten...
Se ordenskedjan... håll! låt mig få ta emot'en:
Se, här är stjernan med. Men — himmel,
ack, jag dör! —
Peruken ha vi glömt... Seigneur, Seigneur,
Seigneur!
Och nu på sista stund och nu på sista timman!...
O gudar! hjelpen mig i denna sorgedimman.
Du, som härinne rår, der vin och klarhet fins,
Du, som i gudars blod en konglig födsel mins,
Du, som ditt altar ser i minsta vinklar dukas!
Låt mig af glömskans flod nu helt och hål-
let slukas.

Du, som förföljd af list i moderlifvet låg
Och i Semeles sköt din gudatunna såg:
Du, som blef verldens lust, när Jupiter med
styrka
Uti sitt egit lår din höga härkomst yrka!
Dig, Bacchus, menar jag: din dyrkan mig för-
tår...
Capitlet dräper mig; peruken borta är.

ÅGRELL.

Hör på, hvad hände mig; jag tappa bort spe-
cialen:
Sex månars suspension, inteckning i qvartalen!
Specialen kom igen, men fan tog mitt qvartal:
Här samma casus är; gråt intet, Kämpendal!
Ein Mal ist ja kein Mal: vid tull'n ej alla tulla:
Du slipper nog: gutår! Se här är mormors bulla:
Se här en äkta sup.

KÄMPENDAL.

Tag hit båd" rep och tåg!
Jag vånda, att min hals i Lundholms kista
låg...
Jag vet väl, hur det går: mig Canslern slår
på truten:
Det är ett åmbetsfel: det är emot statuten:
Det crimen læsæ är; olycklig min person:
Här hjelper ingen bön och ingen corruption.
Jag ser, från denna dag och ifrån denna tiden

Så blir min lyckas nål från rätta punkten vriden.
Seigneur Agrell, Seigneur! Hvad tycks om allt
det här?
Hvar ska vi få peruk?

AGRELL.

Jag tror, du nykter är!

KÄMPENDAL.

Jag aldrig nykter var: jag vill Capitlet lofva,
En karl med qvickt humör, hans känslor al-
drig sofva:
Min strupa är honnett, min gom har ambition:
Jag söp, om jag vor' rik, mitt finkel med citron,
Och sof i bäddad säng.

AGRELL.

Det skull' jag också göra.
Gutår, min Jonathan! Ej brandvakt skall dig röra,
Ej kypartaflors mängd din hjerna sönderslå
Ell' någon krögararm dig i peruken få.

KÄMPENDAL.

Peruken borta är.

AGRELL.

Jag i peruken sk — —:
Du är en Bacchi man af verkliga meriter.

Tyst! Canslern på oss ser. stor sak, om du och han
Af mun med nykter spott ibland försmådas kan!
Förtjenst förutan harm är kärlek utan pilar.
Aimable Kämpendal! ditt rykte aldrig hvilar:
Stor sak! tag min peruk.

KÄMPENDAL.

Du alla våtskors Gud!
Jag svettas vid din thron.

AGRELL.

Tyst! Canslern åskar ljud.

PLANBERG (*sjunger*).

I heliga Qvinnor, hvar en som här står
Med kransar på hufvud och utslagna hår!
I Fauner, Satyrer, I dråplige Män
Med rökelsekaren! slå templet igen.
Under denna sten
Gömmes LUNDHOLMS ben.
Hans sol och hans måna :||: ha tappat sitt sken.
Slå templet igen och förvara hans ben. —
Du heliga tystnad, du som rår
I hjeltarnes grifter oändliga år!
Bedröfva hvar tanka, hvart hjerta ge sår...
Men se nu på Jensen, se der, hvar han står.
Hör på hans ton:
Parentation

Nu börjas i templet, med riddareskrud:
Gif akt nu på Jensen: nu åskar han ljud.

JENSEN.

I dag för andra gång man Ordensklockan rörer.
Ödmjuka tjenare, I Herrar Commendörer!
Det andra gången är, i detta Riddarchor,
Jag lemnar i er famn en slagen Ordensbror.
Ursäkta mig: jag vill mig först om händren tvätta,
Och se'n min Hjeltes bild för edra ögon sätta.
Jag tumla mot ett plank och slog min hufvudskål:
Se på, hur jag ser ut . . . Ack, himmel! gif mig tvål.
Jag höll för stränger töm, det var just hela saken:
Den venstra åsnan skrek, den högra slog med baken:
Och Knapen sprang förut och jollra på sitt rör:
Deraf blef djuret vildt: jag öfver ända kör.
De gamle sagt, musik kän röra stockar, stenar;
Men de min åsna glömt, det ser jag, när hon skenar:
Hon dansa samma takt och lydde samma smäll,
Som denna Orphei dräng i Konungens capell.
Jag bar Parentation, till lycka, uti barmen,
Höll pipan tänd i mun och piskan under armen;

Men bränvinsflaskan....tyst! hon uti fickan
står...
Ödmjuka tjenare, Capitlets skål, gutår!

* * *

Se, Lundholm ligger död: vi sku hans marmor hugga:
När ljuset tändt sitt sken, får kroppen straxt sin skugga.
Förvandladt är hans lif. O gudar! styrk mitt tal....
Den supen gjorde godt, du raska Kämpendal!...
Jag vill, o Lundholm, nu — Hårolder, skaffa krita! —
På bränvinspannans brädd din lefnadscirkel rita:
Jag vill, jag vill, jag vill med röda drufvors blod
Afmåla en Triton uti en bränvinsflod.
Jag vill med pantherdjur en Bacchi vagn bespänna,
Och Fauner sku omkring med nakna halsar ränna:
Der skall, i Gudens famn, helt ung min Hjelte stå,
Med eldröd basfiol och gyllne stråka på.
Jag vill förbanna mej, man ljus och dag bör skönja:
Nu näsan målas skall: Hårolder! skaffa mönja,
Cinnober och safflor, carmin och violett:

Fem färgor vill jag ha, om näsan skall bli rätt.
Jag säger, att jag vill... Hvad vill jag?...
ingen hörer...
Herr Ordens-Canceller och Herrar Commen-
dörer!
Jag säger, att jag vill, som mig är anbefaldt,
Vår Lundholm skillra af. Apollo! gif mig salt,
Uppfriska mina drag och krydda mina tankar:
Du ser en främling nu, som på din kulle
vankar:
Du ser en snöhvit rock med svarta sammetsslag,
Du son af Gudars Far! vet, Jensen heter jag.
Släpp Parentatorn fram till Aganippens rändel,
Så skall du känna lukt af ljustalg och lavendel.
Minerva sjelf ej lärt den konsten, jag förstår,
På dödlighetens fält frisera menskohår.
Jag kan i änglabild Medusæ hufvud vända
Och blott med en chignon en Damons hjer-
ta tända:
Jag gör i några drag, då jag är glad och rik,
En gammal Carolin en Gardesfändrik lik.
Jag skall berätta er: — tag sudden bort,
Hårolder! —
Peruken äldre är än brånvinspannans ålder:
Hit från Neapel*) kom den första, som man vet,
Uti en silfverask med Kejsarens signet.

---

*) Vid tillfälle af *mal de Neaple* uppfunnos peruker.

Peruken äldre är än bränvinspannan, Gubbar!
Och vår Societet systemer aldrig rubbar:
Och jag är Mössa, tänk!... dock det hör just
ej hit...
Apollo! gif mig salt och elda upp min nit:
Bind mig en krans ihop, af gröna lagrar skuren,
Och krön min hjessa nu vid denna tempelmuren.
Allons! nu mössan af, och se min hjessa bar:
Låt mig nu läsa opp den sång jag diktat har.

* * *

Dans l' Ordre des Cochons, Messieurs, je vous
assure,
Var Lundholm, sans dispute, une très jolie
figure;
Vraiment, Messieurs, oui, jolie et ça est vrai...
Hör, Kämpendal, du står liksom ett herrgårdsfä...
Kör bränvinspannan fram till chorets lilla fenster,
Formera Procession, Trompetarne till venster,
Tag ordensstegen fram, klif upp på pelarn der,
Och bredvid Boursels bild sätt Lundholms un-
gefär.
Jag vill med Hercules ock ställa en Achilles:
På lika vacker eld min olja lika spilles;
Mitt rökverk bär jag fram, att värma bå-
das ben:
Få se, om lågan sprids kring båda lika ren.

* * *

Vår LUNDHOLM var ett ljus, som i sin mörka vinkel
Jemt uti pipan brann... tvi djefvuln! tocke finkel!...
Det brann med dunkelt sken, och när det slockna ut,
Var staken helt förbränd. Så går det mig till slut.
Min kropp är liksom stekt: mitt innandöme jäser:
Vår LUNDHOLMS likaså: — ni hör väl hvad jag läser? —
Hans ögon... gode Mån, jag talar ej på spe...
Som klaraste rubin så röda voro de. —
I intet document hans födsel jag erfarit:
Omtrent mot sexti år min Nestors ålder varit.
Så långt man ännu mins vid denna profession,
Har han tändt under sjelf, i egen hög person,
Med outtröttlig flit vid måskekaret setat
Och öfver fyrti år sin Ordensstjerna letat,
Den han förledit år så ganska värdigt fick,
Då i December han med Ordenskåpa gick.
Ni lärer minnas än, hur han sin hjessa buga,
Och svor i lif och död att Bacchi safter suga:
Man mins väl, säger jag, hans allvarsamma min,
Hans vackra symbolum, i stjernan, på Latin*):

*) *Hodie mihi, cras tibi.*

Och sist, vid Boursels död, hans darrande lekamen,
Hur liksom döden der åt lifvet ropa amen.
Det träffa rigtigt in: han till sin flaska tog,
Och söp tre qvart på sex, och klockan sex han dog.
Tre fjernd'lar af hans lif i Bacchi tjenst försvunnit:
En fjerndel derutaf i Fröjas sköte runnit.
Se'n allt försvann och rann, hvad skull' han göra här?
Den stam afhuggas bör, som inga frukter bär.

* * *

Jag orkar intet mer om hans bedrifter sjunga:
Vältalighetens fält ej blomstrar på min tunga.
Men, himmel! för hvar gång den hedersmannen satt
Uti en rankig chäs, med en nedslagen hatt:
Med skuren rund peruk, — af bockhår, kund' man tycka: —
Med händerna i kors uppå en masurkrycka:
I en gråspräcklig rock, med messingsknappar tätt,
Med stora uppslag på, helt lika sitt porträtt:
Castaniefärgad vest, i den två rader knappar,
Och mörkblå byxor till, med gröna klädeslappar:

Helt vida stöfvelskaft, med dubbla sålors bädd;
Så såg min hjelte ut, så var han alltid klädd.

* * *

Hvad högst märkvärdigt var, när han skull'
sömnen njuta,
Han mest vid fenstret stod och nicka mot
en ruta:
Hvar fyrk, på draf han vann, försvann i fen-
sterglas:
Ja, ofta vid en nick fem rutor gick i kras.
Hans armod nu till slut man detta allt till-
skrifver:
Dertill på starka skäl jag ock mitt bifall gifver:
Så sant, som sjelf jag såg, sist medio April,
Af brist på hela glas var luckan skrufvad till.

* * *

Vår Riddare en gång, af kärlekspilen sårad,
Af vackra ögons glans uti sin ungdom dårad,
Ger bort sitt fria bröst, och får två långa
horn. —
Alarm! Stendecker hörs: han trumlar på vårt torn.

* * *

Men morgonrodnan syns imellan skogens toppar:
Vår Ordens-Canceller sin sjöskumspipa stoppar.
Se på de gröna fält hvad herdar och hvad lam!
Se, gamla Thirsis går med unga Daphne fram!

Se, hur vid källans brädd så munter han sig
sätter
Och hennes hjerta tar, vid klang af clarinetter!
Jag prisar denna lund, den tystnad, som här
bor...
Men i ditt mörka hvalf sof sött, vår Ordensbror!

Parentatorn, i sin hänryckning, tror sig se Thirsis och Daphne omfamna hvarannan i en lund, hvarunder Daphne sjunger, under återskall af valdthorn.

Hör, huru floden sorlar och rinner:
Thirsis, hör!
Hör, hur han bullrar, Daphne påminner,
Att du dör.
Låt mig kyssa få din haka,
Omfamna mig, och hör min röst:
Du min älskade åldriga maka!
Tag en blomma af mitt bröst.

PLANBERG.

Jag rökt min pipa ut: förträffeliga rökar! —
I choret bullrar det: jag fruktar att det spökar.
Jag här en främling är till hjerta och person.
Kom, låt oss gå vår väg: marschera, Procession!

CHOR.

Klinga nu med clarinetter:
Bacchi Prestinnor stå liksom lam.
Äpplen,

Äpplen, päron och renetter
Bärs i korgar fram.
Se, hvad dubbelt öl och enkelt öl och tårtor,
gröna glas och stop!
LUNDHOLM sofver sött och hvilar i sin grop.

* * *

Klang, Härolder, låt oss springa:
Vivant nu Bacchi rolige Män!
Klinga, clarinetter, klinga:
Echo svarar än.
Se, jag raglar och du kryper, och jag hoppar
och du tumlar kull!
LUNDHOLM sofver sött och hvilar i sin mull.

* * *

Vinet fröjdar menskans hjerta.
Klinga, clarinetter, till dans!
Lifvet blef en dödlig smärta,
Om ej vinet fans.
Derför låt oss dricka skålar, hoppa, dansa,
sjunga nu i chor:
LUNDHOLM, sof nu sött: god natt, vår Ordens-
bror!

3.

Bacchi Tempel,

öppnadt

vid Parentationen

öfver

Stolmakaren och Commendören Österman,

den 11 Januari 1777.

Till

Hr Secreteraren Elis Schröderheim.

Öster, söder, norr och vester!
Frambär Bacchi Hjeltars namn!
Guden, i sin bleka hamn,
Sjelf framrullar sin Orchester,
Till Apollos sång och lof.
Elis! Du min skugga råkar
Bland små stop och långa stråkar,
Men mig sjelf i Fröjas hof.

På Bacchanaliska Capitlets vägnar

Anakreon.

Soldater.

t baner:

han,

s fläkt,
à täckt:

blod,

Till

Hr Secreteraren Elis Schröderheim.

Öster, söder, norr och vester!
Frambär Bacchi Hjeltars namn!
Guden, i sin bleka hamn,
Sjelf framrullar sin Orchester,
Till Apollos sång och lof.
Elis! Du min skugga råkar
Bland små stop och långa stråkar,
Men mig sjelf i Fröjas hof.

På Bacchanaliska Capitlets vägnar

Anakreon.

Närvarande inom Templet:

PLANBERG, Ordens-Cansler, Commendör.
WOLFDAUER, suspenderad Kyrko-Inspector, Commendör.
WANNENMACHER, Trädgårdsmästare, Commendör.
GÅSE, Magister, Commendör.
VON EHRENSUGGA, suspenderad Actuarie, Commendör.
ÅVALL, Skomakare, Commendör.
JENSEN, Ordens-Parentator.
TRUNDMAN, Ordens-Klockare.
Samtelige Riddare och Musikanter.

TRUNDMAN.

Skål, Musikanter, klang! Stäm edra instrumenter!
Skål, Bacchi äkta barn, Prestinnor och Betjenter!
Du glada, raska folk, som andas fritt och stort,
Som trifs i dessa hvalf och inom denna port!
Jag helsar er i dag, med kransen på min hjessa,
Med kramarn klämd i hand, att drufvans blod utpressa:
Jag manar eder opp till templets göromål.
Gack, rusta eder till med djupa sorgepråll!
Den hjelten, hvars paulun för edra ögon svăfvar,
Med blomster öfverhöljd, med gyllne flor och văfvar,
Han är det nu, hvars lof i templet sjungas skall:
Hans lefnad är förbi... Min kan ock snart bli all.

(Sjunger.)

Jag är krasslig, skröplig jag,
(*Hostar.*) - - - Natt och dag.
Döden, i hvart andetag,
Ropar: Trundman, hädandrag!

* * *

Hvart skall jag vända mig, der dödens lia blänker?
Jag tror, i vinets flod jag mina plågor dränker.

Den sötma, Bacchus ger, den sötman, visst
jag vet,
I sötma öfvergår sjelf sömnens ljuflighet.

(Sjunger.)

Dödens skuggor visa sig,
(Hostar.) - - - Plåga mig.
Fordom var jag stark och vig;
Nu jag darrar i hvart stig.

* * *

Jag, gamla gubbe, jag kring detta tempel svåfvar,
Med hosta, gikt och kramp i hufvud, ben och
nåfvar.
Från all den vällust stängd, som Fröjas åsyn ger,
När på de mjuka dun hon skalkas och hon ler,
Utmärglad denna hamn på dessa kryckor hvilar,
Med strumpor utaf filt, fast utan veck och kilar,
Höljd med en urblekt drägt, hvars glesa trå-
dar fritt
Insläppa köld och regn, och spridas bredt
och vidt.
Här stultar jag och går med nycklar och
cantiner,
Med stånkor, remmare, pokaler, carafiner,
Inlagda kärl med guld och mången dyrbar fluss,
Med öppna bägare och varma floribus.
Nog är mitt kall en skänk af Gudars milda händer:
Att pröfva drufvors saft från sjelfva Cyperns
länder,

Att efter lust och smak dem blanda konstigt hop,
Än i en kullrig åm, än i ett aflångt stop.
Men denna gom är stel, och detta bröst ej orkar:
Knapt följer ögat mer den hand, buteljen korkar:
Helt vårdslöst och med köld slår jag fullt glaset i,
Och mig gör lika godt, om jag skull' nykter bli.
Dock skall, på denna fest och till min frändes ära,
I skuggan af hans bår jag Bacchi lagrar bära.

(Sjunger.)

Här vandrar jag,
Båd' natt och dag,
I templet, sur och trumpen,
Af ålderdom hopkrumpen:
Mitt tunga bröst,
Min hesa röst
Bebådar snart
Min hädanfart,
Att snart min bår
Vid templet står.

* * *

Ack, himmel, ack!
Båd plös och klack
Är från min sko frånsliten:
Knapt skjortan, trång och liten,
Vill hålla hop.
Ack, hör mitt rop,
O Gudar, ack!

Af denna rack
Jag tőmma vill
En hel baril.

* * *

Nog tänkte jag i går, att till vår fest i dag
Bli klädd i svarter rock, med vest af samma slag,
Och, som en gammal vän utaf den dőda vännen,
Framstulta till hans grift med flor och svarta
spännen,
Med knollrig, rund peruk, hvars sträfva lockar
fräckt,
Gőr dubbelt mera djup den djupsta sorgedrägt:
Jag skull' på mőssans bräm de blommors prål
nedtrycka,
Som vid hvar Bacchi fest oss, Gudens barn,
besmycka:
De gyllne nycklars glans, till Ordens griftechor,
Just dem jag bär i hand, skull' őfverdras med
flor . . .
Men templets gőromål i dag min stolthet tvingar:
Capitlet samlas skall: snart ordensklockan klin-
gar:
O fattigdom! o brist! I stånd och på auction
Att ej en svarter rock kan fås főr min person!
Ack! fordomdags — ack, ack! mitt hjerta må
väl brista! —
Jag gick till Liljans Mor, satt stopet på dess kista:
I hennes klädstånd, barn, en rock hon lånte mest

För knapt en kanna öl, tre supar för en vest.
Ack, himmel! jag må visst en tröstetår nu dricka
Ur detta gröna kärl, som sqvalpar i min ficka.
Hvad kostlig lukt och smak! Sublima Danto-sup!
Den döda frändens skål, på Charons svarta slup!

(Sjunger.)

Jag Bacchi safter silar,
Än i hans skygd mig hvilar,
Tills dödens bittra pilar
Störta mig i min mull.
Ack, om min döda frände
Än samma vällust kände,
Som då vi glasen vände
Och här i tiden tumla kull!

* * *

Men ack, den Österman, Stolmakarn, Commendören,
Hur ofta damp han kull med mig i tempeldören!
Hur ofta har han stått på dessa trappors brant,
Småskrattat åt sitt glas och lutat det på-kant!
Nu är den hjelten död... Jag döden ej förlåter,
Som ej min skugga tog och gaf mig honom åter.
Vår vänskap — Gudar, ack! — vid fallvalk, tupp och bok,
Har följt oss oförkränkt till åldrens tunga ok:
Vi ägde lika år, vi bott på samma gata,
Haft samma spisqvarter hos Åkerbloms Beata:

Vår vänskap dock, — gutår! — att nämna
första stund,
Begyntes ändå först hos Mor på Gröna Lund.
Der satt han dygnet om; men fast han slogs,
— hvad gäller? —
Så had' han vänner nog: stolmakaregesäller,
Skoflickare, sjöfolk, handtlangare och fler,
Som räckte honom hand... Men, himmel,
hvad jag ser!
Der sitter Jensen... Hvad?... Der sitter han
och skrifver...
Hvad ser jag? Jensen sjelf?... Ack, Gudar, styr
min ifver!...
Männ' synen villar mig bland dessa lampors sken?
Jo, verklig är det han, som sitter der allen.
Ack, himmel! hvad är det? Jag trodde mig
allena...
Hvem är det? Jensen? Nej!... Jo, Jensen är
den ena...
Nej, det är inga fler... Nå, har jag maken sett?
Glasögonen — hva ba? — månntro de sitta
snedt?...
Hör, hur han pladdrar qvickt och har så bålt
att göra,
Med glaset tått till mun och pennan bakom öra:
Än sträcker han sin hand och sig för pannan slår,
Än modfäld och förryckt han luggar sina hår.
Han måste hafva svårt dra orden i förening,

Så att det kan — gutår! — bli rim i uslig
mening.
Si, hur han gråter ömt och svettas, som i bad,
Hvar gång han bara ser på sjelfva titelblad.
Nu stég han upp, så qvick, så vänlig, i syrtuten,
Med bjerta ögnakast och bränvinsbröd i truten:
Mot pelarn, stolt, på tå han vänder sig, så mild,
Och bugar sig helt djupt för Bacchi klara bild.
Men jag vill smyga mig, bland templets små
betjenter,
Bakom tapeten tyst, att se hans documenter,
Och ropa högt hans namn... Hör, Janke Jen-
sen, hör:
I Bacchi namn, din skål!... Hvad gör du?

JENSEN.

Serviteur!

TRUNDMAN.

Jag stått så tyst på lur, med mössan uti näfwen,
Att knapt på templets golf det knarkat mellan
våfven.
Jag koxa upp ibland, och vid jag såg din syn,
Så höll du pennan krökt, med ögonen till skyn:
Af facklans dunkla brand emot de gyllne glober
Så blef ditt kindben hvitt och läppen som
cinober:
Din långa, bruna kolt, i sömmar, skört och veck,
Tog an en purpurfärg, så långt som strålen geck:

Nattkappan sköt sig upp: ju mer den sågs sig höja,
Ju mera lyste fram din röda undertröja:
Din gröna silkesduk, som du om halsen bär,
Gaf dig en min, min bror, att vara den du är:
Och spännet ner i skon kring foten brann och glimma,
Vid hvarje steg, du tog, och vid hvar takt, du rimma.
Kort sagdt: din fräcka min, din andakt och din glans
En prakt åt templet gaf, till minsta skrubb, der fans.
Du såg så kärlig ut, när dina ögon blunda
Uppå de gyldne stop rundt kring mensa rotunda:
Din ordens-lockperuk, din trinda puderhatt,
Din flaskas röda glans, allt artigt var och gladt.
Men säg mig, Jensen, säg: hvad skref du nyss och stamma?
Säg mig, hvad skref du nyss?

JENSEN.

Capitlet täckts beramma,
Att inom templets rymd, vid solens nedergång,
Då stjernan tindrar opp och Eol står på språng,
Strax när trompeten hörs och du på klockan rörer, —
Att jag skall träda fram bland templets Commendörer,

Med flaskan öfverst fylld af socker och citron,
Och mot en svart pulpet begynna oration:
Just denna, som du ser; just dessa papperšarken,
Der jag min hjelte fört på elyseiska parken,
I skygd af en cypress framsatt en gyldne stol,
Beprydd med Bacchi krans, kringhvärfd af bara sol.
Hör på, du Bacchi man, hur jag om hjelten talar:
Jag skrifver, att han går uti de sälla dalar,
Bland nympher, änglar, barn, som, hvar en på sitt rum,
Hans pipa fylla full med petum optimum!
Att han från Gudars bord, om han vill på oss titta,
Ser med ett stolt förakt båd' dem som stå och sitta.
Den verkstad, som han först på Högbergs-gatan valt,
Den ser han an som strunt, med bancolån och allt:
För kunder, som han haft, Ministrar och Hof-råder,
Knapt han i mössan tar och nicka vill i nåder.
Dock tror jag, såg han mej, der jag med glaset står,
Så skull' han skrika: Bror! god morgon, Bror! Gutår!
Ja, kunde han från skyn, med näfven stark och klufven,

Upplyfta mig till sig, — han tog mig i kalufven,
Och satt mig på en stol, der Kejsarn sitta vill,
Låt mig bese sitt stop, och kanske drack mig till.
Ty hjelten på sin tid var en vällustig mudde:
Der han satt på sin stol, han skulle ha en kudde,
Ett litet aflångt bord, med svagölsstop af tenn.
Han ägde många stop, men hustru had' han en.
En mössa af röd filt hans hvita hjessa täckte,
Som, vid ett hufklä' fäst, han öfver näsan sträckte:
En nattrock af kalmink, smårandig, grön och röd,
Fotsidig, bredde ut ett borgligt öfverflöd:
Hans tröja, alltid varm, det myckna dunder sträckte,
Som under hickning brast, så länge dygnet räckte. —
Han hade lefvat än och varit vid humör,
Om han ej hade dött.

TRUNDMAN.

Det händer, att man dör.

JENSEN.

Så, Trundman, se'n jag sagt hans lof i dessa rader,
Så blef mitt sinne lätt och jag blef mera glader:
Det föll mig in — låt se, hvad pagina det står...
Just der — det föll mig in, att önska godt nytt år,
God helsa, sundhet, fröjd åt Ordens Commendörer,
Vår Ordens välbestånd, med mer, som gillet rörer,

Att detta nya år må blifva snyggt och kärt,
Med mera, som jag skref, som intet stort är
vårdt. —
Men, Österman, min vån! ditt stoft, om du
tillåter,
Begråtes ömt af mig: en skälm, som inte
gråter! —
Så långt, o Trundman, Bror! skref jag uti
fullt sträck:
Jag hade skrifvit mer, om jag haft mera bläck.
Upp, Trundman, fyll ditt kärl: gjut vällust
för vår tunga,
Och låt oss båda två om Bacchi dyrkan sjunga.

Trundman *och* Jensen *(sjunga)*.

Låt oss, vi två,
Om Bacchi dyrkan sjunga,
Om all den sötma i hans drufvor små!
Hans must ändå
Uppfriskar blod och tunga.
Öppnom hans kärl: hej, klunka på! —

* * *

Jensen, gutår! —
Skål, Trundman, töm din flaska!
Drick: du i morgon kanske mer ej rår.
Ditt hvita hår
Försilfrar täckt din aska:
Vördnadsvärd du mot mig står.

JENSEN.

Hvad var det för en sort? ... Min hjerna
lustig blir ...
Var det Krambamboli?

TRUNDMAN.

Pytt! det var Malvasir.

JENSEN.

Men, Gudar, Gudar, ack! hur skall min sång
upplifvas,
Och hjelten i min dikt med starka drag beskrifvas?
Jag svär vid detta glas, vid denna Glasgowsill,
Att åldren gör mig dum ... Slå i, och sup
mig till!

TRUNDMAN.

Vålan! räck fram ditt glas: du skall den saften
pröfva,
Som dödar lifvets qval, når öden oss bedröfva.
Din själ skall blifva stark, ditt snille stärkas bör:
Kors, den Parentation, hvad den var stolt,
seignéur!
Hvad var det ej för ord, så stolta och så klara,
Att knapt Apollo sjelf dem skulle bättre para!
Jag tycker och jag ser, hvad afund och förtret
Lär också möta dig, som mången ann poet.

Men tänk, Seigneur, som jag, när jag vid
tunnan hvilar:
Blott ångan ur ett sprund försötmar afunds pilar.
Drick, smaka detta mjöd, som jag af blommor gör:
Qvickt, öppna nu ditt svalg!

Jensen.

Det kallar jag likör!

Trundman (sjunger).

När ögat tecknar ångst och nöd,
Vid hjertats tunga slag,
Då dricker jag af detta mjöd
En bägar, natt och dag.
Men när en vän jag mister,
Gråter och dricker jag bister.
Klang! klinga! courage, som jag!

* * *

Ja, kanske femton till: ty det är med oss alla,
När man blir desperat och blodets vågor svalla,
Då svalkar bägarn bäst... Men, himmel, hvad jag hör!
Hvad hör jag? Movitz' flöjt och en trompet, Seigneur!
Trompeten redan hörs kring templets gårdar klinga,
Påminner mig mitt kall: jag måste upp och ringa,

Afdamma templets hvalf, granrisa skrank och
boss,
Utsira offrets rum med klart upptända bloss.
Rundt kring den mörka skrubb, der våra hjeltar
sänkas,
Kring hvars och ens paulun skall vin och rök-
verk stänkas:
De många lampors eld, i tusen fårgors sken,
Med olja gjutas skall, att lysa opp allén...
Klang, Jensen! slå i mer: slå råga öfver bräd-
den!...
Märk: ser du den paulun, der på den svarta
bädden?
I hvita skyar svept, vår hjeltes aska syns:
Märk, hvart jag pekar, dit, der chorets skrank
begyns!
Der ser du Commendörn... drick ur, fäll
bittra tårar!...
Der ser du dödens bild, bland murkna ben
och bårar,
Med lian hvälfd i skyn, med tomma ögnehål,
Förmultnad visa fram en grånad hufvudskål,
Beprydd med en peruk, hvars lockar, samman-
fäste
I flera trinda hvarf, bli maskars rof och näste.
Dess hvithet öfver allt, af puders öfverflöd,
Gör, att vår hjeltes min blir nästan ponsoröd:
Men munnen deremot en gulblek olja blöder,

Hvars skurpna, matta glans den magra hakan gőder . . .
Besinna dig, fall ner, blif i din andakt djup . . .
Hvad är vårt lif? Ett noll . . . Si här har du en sup! . . .
Det är ett noll . . . Drick ut, rys ej för dődens smärta:
Lägg handen på hans bröst, ställ glaset på hans hjerta:
Och låt den tåreflod, som i ditt öga sprids,
Ömt fukta denna krans, som kring hans hjessa vrids.
Bjud honom ömt farväl: kyss honom i det sista:
Gråt inte, Jensen, mer: klang! klinga mot hans kista:
Courage, Bacchi man! . . . Men — Gudar! — jag blir svag:
Jag orkar inte mer . . . Si här, min flaska tag!
Gack munter i ditt kall, spring gena fält och gator:
Capitlet väntar dig, vår Ordens-Parentator!
Trompet och valdthorn hőrs, och folkets lofsång gnyr:
Spring, Jensen, som en elg, som hinden ung och yr!
Nu klockorna ge ljud: re'n Canslerns röst jag hőrer:
Hvad samling! hvad tumult! hvad många Commendőrer!

Chor.

Corno. - - - Valdthornen ge ljud.
Upp, upp, att dyrka Vinets Gud,
Båd' du, som i ditt ledband år,
Och du, som kryckan bår!

* * *

Corno. - - - Kom, prisa den Magt,
Som vinets sőtma sammanbragt!
Kom, kårt och fromt, kom, klappa hvarann:
Begråt vår Österman!

* * *

Corno. - - - Si templet så tåckt:
Si ljus och lampors glimmande flåkt!
Men — Gudar, ack! — der ligger nu han...
Begråt vår Österman!

Canslern.

Begråten Österman,
Den gamla Commendőren:
Si der, der ligger han,
Långst fram mot tempeldőren!
Bacchus natt och dag han tjente,
Aldrig han sitt glas bortlånte,
Om ej i' testamente
Åt mig det glaset står.
Min hjelte hvila får.
Han har verlden skådat
I sju och femti år,

Tills det blef bebådadt,
Att han skulle hådan vandra:
Då måst han ock gå, som andra,
Ned i grafvens vrår.
Bacchi barn, gutår!

* * *

Jag sjunger Bacchi lof: hans safter ge mig fröjd.
Men vördom nu vårt lugn: var stilla, tyst och nöjd.
En stillhet öfver allt bör inom templet råda,
Och jag, djerf i mitt kall, Capitlet vill bebåda:
Dens minne firas skall, som kastat här sin krans.
Stig, Parentator, fram!

En Härold.

Ack, Ers Magnificence!
Herr Parentatorn... ack!... sjelf Venus nu insöfver,
Hos Mor på Bruna Dörrn, hos Åkerbloms midtöfver.
Han kan ej resa sig: ej benen honom bär:
Med ögonen ihop, han tändren sammanskär.
Han är befängd och yr: han slåss af sorg och sveda,
Att han på denna fest ej fått sitt lof bereda.

Canslern.

Hvad göra vi?

TRUNDMAN.

Seigneur! vi templet stånga till:
I tysthet kring vårt bord man Bacchus dyrka vill.
Men Jensen får ej nog: det bottenlösa svalge'
Får aldrig nog... Gutår!

CANSLERN.

Det är en stor canalje!

4.

Bacchi Tempel,

öppnadt

vid Parentationen

öfver

Bränvinsbrännaren och Commendören

MEISSNER ÖLHEIM,

den 4 December 1777.

Närvarande inom Templet:

PLANBERG, Ordens-Cansler, Commendör.
AGRELL, Ordens-Skattmästare, Commendör.
WOLFDAUER, Suspenderad Kyrko-Inspector, Commendör.
WANNENMACHER, Trädgårdsmästare, Commendör.
VON EHRENSUGGA, Suspenderad Actuarie, Commendör.
GÅSE, Magister, Commendör.
ÅVALL, Skomakare, Commendör.
STENBIT, Fabrikör, Constituerad Dansmästare.
TRUNDMAN, Ordens-Klockare, tillförordnad Parentator.
ULLA WINBLAD,
ANNA CAJSA,
CAJSA WINGMARK, } Bacchi Prestinnor.
SUSANNA,
CAJSA STINA;
MOLLBERG, med Bacchi Soldater.

MOLLBERG, *med Bacchi Soldater.*

Upp, Bacchi söner, ställen er!
Stå jemt uti roten, svång kring vårt baner:
Fäst ögat stint på flygelman,
Gör tempo qvickt, så qvickt som han,
Som flygelman.
Jemn marsch, jemn takt!
Gif akt!
Marsch! Marsch!
Märk, templets spets, vid molnens fläkt,
Af stjernornas blandning försilfras så täckt:
Upp, Bacchi söner, lif och mod!
Håll glädtig min, svälj drufvans blod,
Med lust och mod,
I lek, och handgemäng.
Svång, svång!
De klara valdthorns ljud
Bebåda Vinets Gud.
Kamrat, blif frisk och glad!
Ställen er, rad i rad!
Flora er smyckar, till parad,
Med blom och blad.
Marsch, bussar, öfver allt!
Halt, halt!

* * *

Soldater! än är tid, än rådrum är att rasta:
Uppvecklen edra skört och edra renslar kasta:
Ifyllen edra kärl, granrisen edra tält,
Och söken Fröjas barn kring dessa blomsterfält.
Kom, dyrkom Vinets Gud med sjelfsvåld, dans
och yra:
Kom, brottoms, man mot man, Soldater, tre
och fyra,
Med lika djerfva steg, som våra fäder prydt,
Då de från bardalek till Bacchi gårdar flytt.
Soldater! än är tid vid templet sig infinna:
Än templets port är stängd; der syns blott
en Prestinna,
Som med sitt hvita dok och med sin svarta staf
Utmärker dagens fest och MEISSNER ÖLHEIMS graf.
Imellertid vår sång kring luftens rymder ilar,
Fast nattens tystnad rår och all naturen hvilar.

CHOR AF SOLDATERNA.

I våra kittlar den söta floden jäser,
Som Vinets Gud åt hjertat invigt har:
Uti dess skum det skumma ögat läser
Styrka och lif och mandom och försvar.
Bacchi Soldater!
Cæsarer, Mithridater!
Sjungom i chor och dansom par om par.

MOLLBERG.

I ordning, alla man, med kittlar och gevär!

Alarm! gif akt! gör sväng! Snart templet öppnas här.

CHOR AF SOLDATERNA.

Med våra sablar vi dödens ljungeld möta,
Och Jofurs blixt knappt ögats hinna rör.
Låt ovän fritt det kalla jernet stöta
Uti ditt bröst: du segrar, då du dör.
Klingom, kamrater!
Cæsarer, Mithridater!
Sjungom i chor: vår högtid firas bör.

(*Ulla Winblad med Prestinnor vid tempeldörren.*)

ULLA WINBLAD.

Nå, aldrig templets port jag nalkats så förfärad,
Och aldrig skred min gång så tung och så besvärad.
Hvart trappsteg, klacken rör, ny tyngd strax känner jag,
Som under svett och qval gör hjernan yr och svag.
Ack, hvad min fot blir tung! Snart kryckan handen dödar:
Snart dödens kalla svett kring mina kinder flödar:
Mitt lynne, stolt och fritt, mitt blod, mitt yra blod
Bortblandas i sitt språng med ögats tåreflod.
Jag känner mer ej lust i Fröjas glada gårdar:
Jag flyr Gudinnans eld och Vestas lampa vårdar.
Min skönhet blir en dröm: min fräckhet lemnat har,

Uppå ett vissnadt fält, en bruten blomma qvar.
Hvad bjuder ögat mig? En vink utaf Polisen:
En flock, med brickor prydd, som samlar hop bevisen,
Att för mitt fromma nit i Fröjas tjenst och kall
Utbreda mina fel, vid nigning för en pall.
Ack, vore jag nu ung, hvad skulle jag mig grufva?
Men med en skorpnad läpp, utur en stoppad hufva,
Framstamma mitt försvar . . . förr tror jag, innan dess,
Att jag tillböd min hand en Spinnhus-Hercules.
Ett korsgevär sin spets chinjongen öfverhöjer:
Förklädd min älskare mitt hufvud nederböjer:
Inom sitt svarta släp han samlar all sin harm:
Jag gråter i hans famn, han småler åt min barm.
Han sträcker ut en hand, insvept i långa ärmar:
Han tillger mig mitt brott: hans ord och sång jag härmar:
Men se'n den dagens sol i molnen bergat sig,
Så tar han en butelj god pontak hem hos mig. —
Säg, Kärlek, säg mig sjelf, hvi man ditt välde tvingar,
Då du af tvång ej vet? Du är ju född med vingar!
Jag äger lust och mod, för dig att än en gång
Uppå min luta slå och sjunga dig en sång:

För Bacchi hjeltars tropp, som här kring templet skråla,
Sku mina luteslag mitt klämda bröst afmåla,
Och de bevekas ömt att fälla kärl och stop,
Att blanda sina ljud med mina suckar hop.
Men dagens sorgepràl och klockans dön, som ljuder,
Mig Bacchi dyrkan strängt på många skäl förbjuder...
Ack, hvad han länge dröjt! Ack, hvad jag länge här
Mot trappan lutat mig i olust och besvär!
Han vet, den Trundman, nog Capitlets bud och vilja.
Hör, Cajsa Stina, du, min ros, min sockerlilja!
Spring till soldaterna, lyss efter, hvad som hörs,
Och märk, om Trundman syns ell' om trompeten rörs...
Men hvad blir luften sval! Hvad mörka moln och fasa!
De kulna vindar gny, de vreda stormar rasa.
Ack, om nu Trundman kom!... Men Möllberg synes der,
Rödbrusig, med sitt stop, bland fanor och gevär.
Hvad spörsmål och hvad svar! Hvar frågar, hvad han heter:
Hvar hurrar för sitt namn, vid trummor och trompeter...

Men ack, om Trundman kom och låste temp-
let opp!

ANNA CAJSA.

Prestinna, till din tjenst min hufva och salopp!

CAJSA WINGMARK.

Min muff och min pelis kan kölden utesluta...

SUSANNA.

Prestinnan ropar oss.

ULLA WINBLAD.

Bär, nympher, fram min luta!
(*Sjunger.*)

Kärlek! vid ditt bloss jag ryser:
Hjertat bäfvar vid min bön.
Allt det qval, mitt sinne hyser,
Gör min bild ej mer så skön.
Hämden ur mitt öga lyser,
Och förtviflan blir min lön.

CAJSA STINA.

Ack, himmel, hvad jag sprang! Jag tror, jag
dignar ner.
Mitt bröst... känn på mitt bröst... jag knapt
kan andas mer...
Trompeton än ej hörs; men långst bort, i en
flamma,

Så tyckte mig, jag såg en furie, i detsamma,
Inom en gnisterrök framskymta med ett bloss:
Han flög, så att jag tror, han rättnu är hos oss.
Gråt ej, Prestinna, hålt! Gråt inte, min Prestinna,
Så vill jag nämna kort, hvad jag mig kan påminna,
I allt hur han såg ut, med röda ben och skor,
Med eldkol uti mun och skägg af silfverflor....
Gråt ej, Prestinna!... Mårk, de i trompeten stöta...

(*Trompeter.*)

Men, Gudar, han är här!.... med piskperuk, min söta,
Med gula strumpor ... kors!.... röd rock och guldgraman,
Häroldsperuk och hatt och tofflor af saffian.
Skallmejan blåser han: hvartill skall den väl tjena?
Bevar oss! slik gestalt plär bära horn på knåna.
Aj, syster!... Gudar, hjelp! Hjelp, himmel! Ack, jag dör...
Se der, der kommer han ... ah!

STENBIT.

Mamsell, serfitör!

(*Sjunger.*)

Sete Mamsell, schenste ma Soeur!
Wie schtor nu till? Hon schnifter und liper!

Wofür so traurig, lille ma Soeur?
Sagt mir then raison! Serfitör! *Fin.*
Nun ist die Glocké drey Viertel auf zwey:
Es pleibt Capitel: ich pin auch dapey.
Schlå på sin lut,
Resen sitt opp,
Gleich in Minut:
Nimm sein Salopp:
Machen Sie mir keine hokus und pokus. *D. C.*

* * *

Ich muss Sie sagen ... Her, wo ä' the Hoboister?
Är Trundman noch nicht hier? ... Potz, schlapperment, mein' Sister!
Es pleibt Capitel paldt, und ich pin delogirt:
Der Teufel hat den Schurk sein Kopf herab partirt.
Na, tas kestehe ich! der Hundschwott te Magister
Satt in der Tempelthür, der ingen nikter sitter!
Gotts Wetter! sitter hier der Racker, der Cujon?
Hat er Sie nicht erzählt, es pleibt Parentation?
Der Meissner Elheim, her, der alte Prenfinsprenner,
Er ist kestorben nun von seine kute vänner:
Und Todten, som en katt, han sagte nu jam, jam,
Und schlug te'n mit sein tass, und er crepirt, Madam!...

Her, Mollberg, har tu ej tin Flor so kring
Epéen?
Wahrhaftig! 's ist charmant ein praf Soldat
zu sehen;
Allein in Pataljon macht er sehr schlecht Figur,
So mit die schwarze Haar: sie machen kein'
Parur.

(*Hvisslar.*)

Das ist then Kamerat, ist then mit die Mustaschen:
Allein so ist der Kerl, er macht mir viel Stra-
paschen:
Ich hab ihn schon kesucht, ich hab ihn nach-
gefragt
Bey Mutter Åkerblom ... Nein! hat sie mir
kesagt.
Gott straf' mich! was er kriegt, das kriegt er
mit procento:
Der Canzler, liebstes Kind, er kommt kleich
in momento.
Er hatte schon, mein Freund, die Hosen in
der Hand,
Und tanzte mit sein Hund ein hübsches Allemand.
Ich sage Sie, für wahr, ich stand kanz still
und stumme:
Er macht' ein Capriol so zärtlich, wie ein'
Blume ...
Der Trommelschläger trummt: trum trum,
trum trum, trum trum!

Ich stand kanz still, tja, tja! Tja, freylich! still und stumm.
Er nimmt den Karafin: es war 'was anzuschauen,
Rossolis, Floribus, Likören, gelbe, blauen,
Krampampuli, Citron, la Reine, Kummin, enfin
Ein rares Elixir: man nennt's Petit Badin.
Und wann er das gethan, er pleibt ein wenig tister,
Er nimmt sein tabatier, so 'was colerisch, Sister!
Er ropte mir: Stenbit! keschwindt pas ci pas là;
Tu muss nach Trundman hin. — Tja, dero Gnaden, tja! —
Der Schurk muss paldt, Canalj, paldt in die Dome steigen:
Es pleibt Capitel. — Tja! — Allein du muss still schweigen! —
Da kink ich kleich tout court, und sprank mitt Prist so hes:
Der Canzler sto in port und sagte mir: atjes!

ULLA WINBLAD.

Ditt språk jag knapt förstår: ditt år'nde jag ej känner.
Den fest, som redes till af Bacchi barn och vänner,
Hvad har du del deri? Säg, hvad ditt ämne blir:
Hvad är din tjenst och kall?

STENBIT.

Mein Schatz! ich pin Curir.

Ulla Winblad.

Är du då skickad hit? Blir det din röst vi lyda?
Skall du de helga kårl bland offertygen pryda?
Är du i Trundmans stad utsedd af Gudarna
Som förman i vårt chor?

Stenbit.

Tja, mit Erlaubniss, tja!
Es pleibt Parentation pey Klockenspiel und Pingel:
Der Trundman parentirt... Allein wo ist der Schlingel?
Er muss paldt kommen hier... Piano, warteh Sie!...
Was? heren Sie ja nicht? Nun kommt die Musici.

(*Trompeter.*)

Ulla Winblad.

Trompetens genljud hörs, och bergens klyftor svara:
Der nalkas Bacchi mån, och framför deras skara
Den gamle Trundman går med templets nycklar stolt,
Med rödt och spräckligt skägg, uti sin svarta kolt.
I ena handen, höljd af kåpans vida ärmar,
Märk, hur han bär en bok med svarta flor och permar:

Mårk, hur han lutar sig, i jemn och lång-
sam gång,
Och slår sig főr sitt bröst, vid folkets gråt
och sång.
I andra handen tungt de gyldne nycklar sänkas,
Som ömt af Bacchi män med vin och olja stänkas.
Inunder sorl och dans den gamla gubbens kropp
Den stunden lyftes högt på folkets axlar opp.
Utur dess ögon, mårk, hur hämden sig utbryter
I skarpa tårar ut, tills blodet sakta flyter:
Då ler dess trumpna mun med milda, from-
ma drag.
Mårk, på dess hjessa kal hvad kransar ge behag!
Och om du skönja vill, mårk, späda bar-
nens munnar,
Vid sina mödrars bröst, hvar en sin fröjd
förkunnar:
De ditt ur Fröjas kärl, inunder flor och taft,
En blandning, denna qväll, af mjölk och Bac-
chi saft.
Välan! lyft upp din fot på denna blomstertrappa:
Kom, dyrka Vinets Gud och oss Prestinnor klappa:
Stäm in uti vår sång, vår andakt och vårt hopp,
Och sjung vid lutans klang. — Prestinnor,
stigen opp!

Chor.

I Bacchi gårdar glömma vi
All verldens sorg och slafveri.

Båd' solens brand och stjernans bloss,
De lysa lika klart för oss.
Då Afund piln vill hvåssa,
Med kransen på vår hjessa,
Vi drufvans sötma pressa. :||:

Ulla Winblad.

Prestinnor! stigen opp, låt edra lampor tändas:
Låt våra ögons blick till skyn med tårar vändas:
Snart gömmes hjeltens stoft, den hjeltens, hvilkens namn
Nu skallar luften kring i sjelfva molnens famn.
Men, himmel, ack, hvad prakt, som ögat ömt omgifver!
Hvad ståtlig procession, hvad slagsmål, larm och ifver!
Hvad gråt af Bacchi män! hvad öppna gap och bröst!
Hvad sträckta halsar ses, som gjuta ut sin röst!
Hvad armar, som till skyn med bloss och kransar höjas,
Så tått, att templets spets för ögat knapt kan röjas!
Hvad hviskningar och sorl, hvad flata skratt och skrik!
Hvad famntag, kyssar, språng! hvad röster och musik!
Hvad många färgors prål, som mellan ljusets lågor

MOLLBERG.

Stå rätt i ledet, Lax!

TRUNDMAN.

Och strax ett kårl var sköljdt, kring sprundet blommor ströddes,
Till templet bars det upp: af mig han understöddes:
Hans anlet, liksom mitt, bar sjelfva helsans fårg,
Och gubben sjöng och log...

MOLLBERG.

Se stindt ut, Åkerberg!

TRUNDMAN.

Ja men! han var mitt stöd... Jag mins, som i en yra,
Att han har blifvit född år sjuttonhundra fyra,
I staden Arboga, ell' någon stad dernäst,
I Strengnås eller Hjo... i Sköfde, tror jag mest:
Och att hans faders död, den han som barn erfarit,
Gjort, att han visste ej, hvem som hans fader varit:
Det visste gubben visst, att han till Stockholm kom:
Der blef han krögare.

MOLLBERG.

På axel! Höger om!

TRUNDMAN.

Hvad ordning kring din disk, hvad folk på
dina bänkar!
Den tidens borgersmän ej kände granna skänkar:
Din unga hjessa då röd klädesmössa bar,
Och, om jag minnes rätt, din nattkoft rosig var,
Af samma slags kalmink, som denna lapp
på armen,
Fast mera lik hvar klut, som trocklad är i
barmen:
Ja, netto samma färg och samma blommor, barn,
Som denna lilla klut, hopsydd med segelgarn.
Ett förklä' frammanför af gråsgrönt boy du hade:
Deri du sköljda glas och blanka flaskor lade:
Peruken pudrad se,.det ankom på en slump . . .
Nog mins jag din peruk, och dina skor af pump,
Hur plumpt du stampa till, när du skull' sak-
ta stiga
Och skörda dig en kyss af någon fruktsam piga,
Som din tilltagsna hamn, med glasögon och allt,
I Fröjas gårdar fört, att pröfva hennes halt. —
Från låga göromål, i krogdörrn stå och bliga,
Du stänger krogdörrn till, och far på jagt —
till Riga,
Till högre föremål för fosterlandets hopp,
Att uppå Tyskt maner förädla kornets knopp:
Derfrån beger du dig, uppblåst och stolt
och bister,
Blir Kypare på Soln . . .

STENBIT.

Ganz richtig, Herr Magister!

TRUNDMAN.

Så söker Kärlek dig i målthus, bodar, vindar:
Han följer dina fjät, han lätt din syn förblindar,
Till dess, som ryktet sagt, han finner dig plakat
Stå med ett rep i hand bredvid ett svagölsfat.
Hans vålnad följer dig: du vet ej hvad du
känner:
Du kan ej tröstas mer af ungbror, åldermänner:
Du valkar repet kring, du svarar ja och nej:
Du dricka vill en gång, men ölet smakar ej.
Du vill med brödren bort till Gröna Jägarn
vandra,
Att dricka tallstruntöl, slå käglor, som de
andra;
Du slår, men huru slår? Jo ideliga bom:
Åt hörnan måttar du, men klotet går till Rom.
Din pipa tänder du; den slocknar femton gånger:
Du knäpper upp din vest, din rock blir dig
för trånger:
Du utåt fenstret glor, ser dem, som köra draf:
Du ser din debitor, och lyfter mössan af.
En som sin karfstock bär, clarerad för hvar
månad,
Som lyfter på sin hatt, — för den står du
förvånad:
En nymph, som kommer in, och vill ha jäst
åt frun,

Den har du ej förstånd att vältra i paulun
Du tycker, du har lust att supa några supar;
Du super bara två, och dig i grål fördjupar:
Du vill i brädspel slå, och spela pott och mer;
Men fåfängt! I ditt bröst sin bild Cupido ser.
Så drar du på din rock och dina klippings-
handskar:
Du träffar sjelf din brud och hennes fägring
granskar:
Hon nalkas till din sång med Fröjas glans
och prål....
Ack! om du lefde nu, så drack du hennes skål...
Men på sin sorgebädd blott dödens hot hon hörer.

CANSLEREN.

Nu, Ordenscarafin, I gode Commendörer!
Och I, Prestinnor, skål!

CAPITLET.

Beprydd med Bacchi krans,
Hvar en fyllt i sitt kärl: skål, Ers Magnificence!

(*Fanfare af trompeter.*)

TRUNDMAN.

Så skiljas vänner åt, och således vi nu mista
En Bacchi Ordens-bror, som, trogen i det sista,
Med vällust bar sitt kall, sin drägt, sin Riddar-
charge.

Cansleren.

Capitlet nu år allt.

Mollberg.

Fårdig! På axel! Marsch!

Chor.

Venster svång, Granadőrer, med hångande flor!
Gången ren főr Prėstinnan, der hon, långst
från vårt chor,
Kommer, flåsande, med svarta rucalvans-skor,
I flanell och boy főr gamla Ölheim!... Signor!
Svång på klacken, vid klang af en sorglig bassong!
Pianissimo! blåsen alla, blås på en gång!
Se, hur Trundman, i sin kåpa, hjulbent och
lång,
Flyger mot prestinnan, fastån vågen år trång!
Klang, clarinetter, med bas och tenor!
Meissner Ölheim med Charon nu på fårjan
han ror.
Venster svång, Granadőrer, med hångande flor!
Se saffranskringlor nu på grafőlet, Bror!

* * *

Grőna tallrikar, rågade, bjuda med prål
Ratafia, rossolis, gris och inlagder ål.
Flygelman på ledet glor så vindőgd och snål,
Och, med benet hőgt i marschen, våntar sitt mål.
Åggerőran från sterbhuset, guldgul och grőn,

Sprider, rundt kring mustaschen, appetiten
så skön.
Granadörer! sakta, utan buller och dön,
Skyllra för Prestinnan, främsta nymphen på ön!
Klang, clarinetter, med sorgliga skrål!
Höjen marschen och blåsen MEISSNER ÖLHEIM,
hans skål!
Gröna tallrikar, rågade, bjuda med prål
Båd' nejonögon, sylta, lungmos och kål.

* * *

Skyllra! Se Hjeltens vapen, af Bacchus beståldt:
Se en krans med röd näsa i ett himmels-
blått fält!
Klang! hör trummorna på flygeln dundra
så gällt:
Sjelf trumslagarn står så röd, som Krigs-
gudens tält.
Klang! det fladdrande floret i blåsten sig skär
Uti flöjlar, i uddar, allt som vinden begär,
Och örlockarne på Granadörerna här
Fladdra dam och puder på bandler och gevär.
Klang, clarinetter! Signalerne smällt:
Hvar en har ur patronen nu sitt krutför-
råd hällt.
Skyllra! Se Hjeltens vapen, af Bacchus beståldt.
Klang, Stenbit! sluta nu ditt prat och ditt kält.

* * *

Hör på Stenbit: i marschen han kåltar och svår:
Ack, du bist nun von Erde so gekommen,
mon Frère!
Und zu Erde sollst du werden... Na, das
ist schwer!...
Aber bringt mir doch ein klein butelj Porter
her! —
Svång, Soldater, från dessa så hiskliga vrår,
Der som Charon i båten ror och sqvalpar
och slår,
Och der nattens gastar, kring hans blodiga år,
Tjuta hämd, båd' somrar, höstar, vintrar och vår!
Klang, clarinetter! Hvad döden är svår!
Men en fälsup på resan! Den så mycket för-
mår...
Hör på Stenbit: i marschen han kåltar och svår.
Så hvila, manskap! Läggen, lägg ned gevär!

5.

Bacchi Tempel,

öppnadt

vid

en Hjeltes död.

Cum tam Venus ... quam Bacchus prostet in urbe,
Cur insigne suum non habet alma Venus?

Oven.

Personer:

Planberg, Ordens-Cansler, Commendör.
Wolfdauer, suspenderad Kyrko-Inspector, Commendör.
Von Ehrensugga, suspenderad Actuarie, Commendör.
Åvall, Skomakare, Commendör.
Jensen, Perukmakare-Gesäll, Ordens-Parentator och Orator.
Trundman, Ordens-Klockare.
Ede, Kypare } Härolder.
Herman, Advocat } Härolder.
Mollberg, Corporal, Befälhafvare för Bacchi Soldater.
Båtsmän, Soldater, Kuskar m. fl.
Ulla Winblad och andra Fröjas Prestinnor.

En Prestinna.

Aria.

Flodens sorl och vädrets fläkt,
Stjernehvälfvets dunkla låga,
Månans skymning, tänd och släckt,
Ökar nu min plåga. *Fin.*
Döden åt min andedrägt
Syftar med sin båga. *D. C.*

* * *

Förgäfves mer min röst till skyn sig mägtar tränga:
Min klagan tjenar blott att mina qval förlänga:
Ty hvart min anda flyr, allt andas ångst och knot,
Och hvart ut ögat ser, står fasan midt emot.
Än flamma bleka blixt, ur molnens svarta bäddar,
Som med sitt spridda guld förgylla flodens bräddar;
Än kullra thordön kring, hvars hiskeliga slag
Nedkufva hafvets våld, vid vädrens pip och drag.
En blåst från alla rum ur nordens hålor rusar,
Hvars tjutning, hvin och skrål långst in i skogen susar:
Från bergen tråden vråks, i spillror eken slås,

Och sjelfva jordens famn tycks remna och förgås.
Den trängda böljans gap mot hälleberget ryter,
Der, full med qvalm och storm, sig sjelf hon
sönderbryter,
Än till en strålig fors, än i ett glödgadt skum,
Och stundom i ett qvaf af djupt fördolda rum.
På klippans branta spets ett mossigt sam-
met bredes,
Som vid ett knaggligt dön af Jofurs eldar svedes:
Dess brända tallars brak, bland vilda böljors larm,
Gör tankan så förstörd, som luften full med harm.
De svarta foglars mängd i töcknet bittert rasa,
Och rista sina klor vid åske-eldens fasa.
All nejden rundt omkring, så långt som ögat ser,
Står hafvet fullt i rök och himlen haglar ner.
Millioner vattendjur, med fjellig hals och fena,
Inunder böljans tyngd sin ångst och brunst
förena:
I trängseln, der de fly och tumla om hvarann,
Syns fåror utaf blod kring fiskarnas tyrann.
De nakna hvalars tropp bland luftens lågor
glimma:
Med stjertarna mot skyn, de frusta köld och
dimma.
Än reser der en hval sitt isgrå hufvud opp
Och mot en brandgul sky ur hvirfveln gör
ett hopp;
En ann, med blodigt svalg, allt lefvande förvånar,

Hvars nacke, hvit som snön, i frusna åldrar
grånar;
Med fenan, röd och spänd, han ristar sina fjell
Och dämmer blodets fors mot klippans branta håll.
En åter ur ett qvaf sin tyngd å nyo bergar,
Då hvirfveln från hans gap en dödlig rodnad
färgar;
I denna purpurflod Tritonen vältrar sig,
Och på delphinens rygg uppstiger lätt och vig.
Ett krökt och slingrigt horn dess hand ur
djupet sträcker,
Hvars ljud, med åskans fart, naturens bäfvan väcker:
Af vädrets fläktar lyft, han gungar opp och ner,
Och vid hvart åskeslag med våta kindben ler.
En Nymph sig kastar opp, som hornets klang
förvirrar:
Hon ur sitt våta dok med spända ögon stirrar:
Hon pustar och hon flyr, då strax ur hennes skum
Sjelf Neptun reser sig, för all naturen stum.
En grön och fjellig arm den gyllne gaffeln kastar,
Vid hela nejdens suck, som till förvirring hastar.

* * *

Mot himlens mörka krets hafsböljan vältras opp,
Och morgonrodnans blåst nedstörtar lugn och
hopp:
I en så gruflig natt bör blott de döda sofva!

* * *

Hvad villor öfver allt, som skräck och fasa lofva!
O Gudar, hvad tumult, hvad vansklighet
och nöd!
Ej trifves hvilan här; allt flämtar nöd och död:
Najaden snyftar ömt: Sirenen knapt förtjusar;
Der kring dess hvita länd den gröna vågen frusar.

* * *

Knapt syns en enda mast mot fästets tända sky:
Allt fältet hvälfver bort och alla strander fly.
Snart vid all himlens eld bortsköljes gräs och
såden;
Men märk, Prestinna, märk, vid gastens skratt
i tråden
Hur ufven grämer sig och gulögd, på en gren,
Bland ugglor, troll och rån, försmädar må-
nans sken,
Som nu i ljumma regn emellan löfven spelar
Och här och der ett ljus den mörka skogen delar.

En Prestinna.

Hvad mildhet och hvad lugn hon i sitt skö-
te bär,
Se'n vådrets hvirflar rymt och marken vatt-
nad är!
Du, blyga måne, du, som dallrar än och skälfver,
Vid det du dina blick kring Fröjas tempel
hvälfver!
Det stilla ljusets glans — Prestinna, om du ser

Åt bergens nakna fjell — en glädtig skym-
ning ger.
Re'n vid en kylig skur och några svala dunder
Hörs turturdufvans psalm och orrens spel
munder:
Den stråfva syrsans sång, inom en ramlad mur,
Bebåda vill på nytt en yr och lätt natur.
Kring granens glesa topp, som glittrar än
och dryper,
Den mörka tjädern tyst med slokad vinge kryper:
Förtjust och döf och blind, han spelar och
han slår,
Tills hönan med sitt lock han under vingen får.
Zephiren från hvar gren en lindrig vestan
pustar,
Vid det de domna bort i sina ömma lustar,
Och månan, gömd i moln, all klarhet dunk-
la vill,
Tills hanan åter slår sin förra älskogsdrill.
Strax hönans röda näbb ett silfverskén omgifver,
Dess fjädrar sänka sig och foten varsamt klifver:
Med nya lock och språng hon lyssnar till och från
På hanan, der han går och bröstar sig mot mån'.
Men luften svalnar af... Hvad tyckes dig,
Prestinna?
Mig tycks små glada sorl kring alla fält upp-
rinna,
Och nattens häpna fläkt åt nordens kuster fly:

Välan, ståm opp vårt spel, trots vådrens hot
och gny!
Din mandolin, så klar till klang och ton och
stämma,
Snart vid din läckra sång skall Eols vrede
dämma:
Din röst, din fria röst, är endast derför dyr,
Att inga reglors tvång naturens skönhet bryr.
Sjung om den prakt du ser, båd' långt ifrån
och nära,
Och tolka på din sträng naturens fria ära;
Högmodig i sin magt, i dag hon öppnar sig:
Sjung, blunda och blif öm ... Naturen ro-
par dig.
Hör hennes lena röst från löfvens fläkt om våren,
Och vörda hennes blixt i den förbrända fåren!
Kom, lemnom dessa skjul, och med en öm-
sint min
Kom, sättom oss i bredd hvar med sin mandolin.

* * *

Märk, hur de spridda lamb, än fram och
än tillbaka,
På kullen lystra kring och sina klockor skaka:
Hur herdens klagan hörs och bort med vå-
dret far,
Bort till de mörka kärr, der Echo aldrig var.
Men märk den fjäriln der, med guldutstuck-
na vingar,

Ur blomman hur han flög, och utåt floden
svingar:
Tillbaka i sin flygt han hastar lätt och snällt,
Vid molnets svarta skymt förbi hans hvita tält.
Den våg, han letar sig bland buskar, barr
och branter,
Vid morgonstjernans ljus beströs med diamanter:
Hans lifskraft qvicknar opp vid daggens kulna bad,
Fastän, med vingen fälld, han darrar på sitt blad.
Emellertid så flakt det våta fältet strimmar,
Hvars nederslagna såd mot dagens gryning
glimmar.
Prestinnor! hasten hit med sorglig anletsfärg:
Bestigen denna höjd och dessa glada berg.
Fördubblen edra språng.

En Prestinna.

I allt, hvad ögat skådar,
All nejden öfver sjön Gudinnans lof bebådar:
Sjelf hennes tempel tycks på hafvets lösa skum
I hvart ett ögnablick förändra tid och rum.
Millioner lampors eld de skönsta hvalf uppdaga,
Hvars rundlar, skrank och torn sig vågvis
sammandraga
Bort till en präktig plan, för ögats hinna svag,

Med tusen vimplar prydd och fladdrande behag.
De hvita seglens fläkt i töcknet sig' utbreda,
Och på de dunkla fält af månans ljus sig leda.
Ett trumslag hörs ibland vid några matta sken,
Då' stranden ljungar opp till minsta boss
och sten:
Vid branten af dess brädd syns stuga tätt
vid stuga,
Inom hvars öppna redd allt Fröjas hoffolk buga;
Dess Prester frammanför, hvar en uti sin stad,
Sin offereld upptändt kring altaren i rad.
Ett flammigt moln breds ut, hvars flor och
skira dimma
Uppdagar, fältet ut, hvar Presterna de stimma,
I sida, gröna släp, bland folket, till och från,
Emellan offrens sken och rökens dunst till mån'.
Ett långsamt buller hörs, som utan reda mumlar,
Än från ett skrik på däck, än från en arm
som trumlar,
Från allt det Bacchi folk, som färdas floden ner,
Att fira Movitz' fest.

En Prestinna.

Ack ja! Han är ej mer!
Men, Gudar! Här står jag, båd' utan bloss
och slöja,
Blott i en fläckig stubb och litet taft till tröja,
Och ideliga hör ett sqvalp från ebb och flod,

Hvars kulna morgonfläkt gör ledsnad i min blod
Och ögat tårefullt.

ULLA WINBLAD.

Än jag? Jag må visst gråta!
Med tandvärk, fluss och gikt, och full med
hufvudbråta,
Inunder facklans os jag snart af vanmagt dör:
Min hjerna dunkar tungt ... mitt öra illa hör...
Ett styng står i mitt bröst, en äckel i min maga...
Jag våmjes vid mig sjelf inunder Junos aga.
Min ungdom träder fram mot döden just på
skryt:
Kom, vickla denna duk och kring min pan-
na knyt:
Jag trotsar en Legion. — Men ack! sig stor-
men delar:
Re'n månen, trind och klar, på haf och him-
mel spelar:
Re'n strandens lugna våg gör ögats vällust ny,
När ur dess mörka bryn de hvita gässen fly.
Kring holmarna i sjön syns svanen med dess
ungar;
Der tyst på vattnets skum hon mellan löfven
gungar:
Och åter i en vik, längst in i vassen in,
Sig ändrèn sammanlagt, hvar make tätt vid sin:
Åt ängen längre bort, midt bland de gyldne
slupar,

Den gröna ankan krökt hon lögar sig och stupar;
Med vingarna i flygt, än modig och än rädd,
Hon ned i böljan kör och sqvattrar vid dess
brädd.
Kring bergen rundt omkring de krönta hjor-
dar vråla,
Med svansarna i fläkt och ögonen så snåla:
En mörk och retad tjur, ur tufvan, ilskefull,
Bredvid den gula kon uppkastar torf och mull:
På spetsen allrahögst en stenget står och mättar,
Tills i sitt branta språng hon månens rundel
blottar.

* * *

Ack! hvart ut ögat ser, se'n dundret nu är
släckt,
En annan himmel syns, med andra vindars
fläkt.
Ren ölcapellets torn opp mellan bergen spirar,
Hvars dunkla spets i skyn en upptänd lykta sirar.
I fenstren öfver allt syns lampor, ljus och sken,
Om med mitt ögnaglas du kikar åt allén . . .
Dock om åt stranden ned du skönja kan för tårar,
Så märk, vid månens skymt, hvad silfverhvi-
ta fårar,
Som med en vågig blåst uppdaga blom och
skörd;
Märk dessa nejders frid, af ingen oro störd,
Om ej af Movitz' död.

En Prestinna.

Naturen sig ej döljer;
Nej, detta hvita skört mitt öga dagligt sköljer:
Hans minne pregladt står i detta fasta bröst;
Dock glömmom våra qval och med en trefald röst
Knäpp på vår mandolin.

Trio.

Böljan sig mindre rör,
Eol mindre hviner,
När han från stranden hör
Våra mandoliner.
Månan han skiner,
Vattnet glittrar lugnt och kallt;
Syrén, jasminer
Sprida vållukt öfver allt.
Fjäriln, i guld och grönt,
Glimmar på blomman skönt;
Masken snart krälar ur sitt grus. :||:

* * *

Trådet, med stilla sus,
Oss sin skygd förklarar;
Gömd i sitt gröna hus,
Sommarfoglen svarar.
Sin sång han parar
Med vår lilla mandolin,
Mellan små skarar
Af en svärm förströdda bin.

Fisken, i lek och rom,
Dansar på böljan om:
Dagen snart klarnar, glad och ljus. :||:

* * *

Men skyndom oss, Prestinna,
Till Bacchi gårdar fram, vår dyrkan att besinna:
Slång spelet på din arm, gör kjorteln lätt och vig;
Snart nalkas templets folk, blott vinden kastar sig.
Men, Gudar! Himmel, ack! Sist templet vi besökte,
Kring dessa parker mins hvad fröjde-eldar rökte:
En dyrbar hekatomb, i tolf Prestinnors vård,
Af Movitz restes opp på templets inre gård.
Den Movitz menar jag, som prydde våra lekar,
Som bår vid denna grind, i skygd af dessa ekar,
Så ofta för oss spelt, vid en nedgå'nde sol,
Ack! så är verldsens sätt... piano på fiol.
Han som så röd och varm, med munnen full af skratta,
Med ögonen ihop och skulderbladen platta,
Han som på denna plan så hukad satt och sof,
Han har nu tjent sin tid, arbetat och fått lof.
Men mot den källans tak, der du ditt hufvud lutar,
Dit templets hjordar drifs, de hvita lamb och stutar,

Der, Ulla! mins du, der... hur gamla Movitz...
ack...
Mins, hur han neg och log, når Offerpre-
sten drack?
Påminn dig!... Mins du vål, hur offret brann
och fråste?
Hur gnistrorna mot skyn i regnets skurar hvåste?
Hur åskan knall på knall mot flodens bottnar
slog?...
Vid detta kőrsbårstråd mins Movitz, hur han
stog,
Med bågarn i sin hand och basfioln mot trådet:
Hvad sőng han intet gladt! — Mins blott det
aftonqvådet,
Om Daphnes rőda stubb; som hon vid kål-
lan glőmt,
Och om Camillas get och mycket mera őmt.

Aria.

Bakom dessa grőna lindar,
Gőmd bland blommor, ax och såd,
Skyld mot nordanvådrets vindar
Under detta tråd,
Sjőng Movitz Bacchi messa,
Med rosor kring sin hjessa.
Hår i floden han ofta bada,
Gick i vattnet, sjőng och vada:
Han sjőng den Gudens lof, som gőr oss glada.

Ulla Winblad.

Nog söng jag vid ditt spel... men med hvad
ångst och hicka!
Mitt hjerta klämde till och pulsen flög och picka:
En gråt mig öfverföll... ett häftigt tårebad,
Hvars köld inom mitt bröst å nyo gör mig glad.
Prestinna! Hålt! Törs jag den röda grenen skaka?
Min lystnad tvingar mig ett enda bär att smaka,
Till lindring i min värk afplocka några få...
Kan hända att min blod...

En Prestinna.

Prestinna! kom och gå:
Tag facklan i din hand. Mitt hela våsend' ryser:
Hvart doft, hvar minsta fläck, der dagens gry-
ning lyser,
För min inbillningskraft uppdagar Movitz' mull,
Fast af dess stoft nu mer fins knapt hans ur-
na full.
Men skyndom längre fram...

Ulla Winblad.

Din gråt, Camilla Stina,
Förråder dina qval, som min förråder mina...
Släpp mera ner ditt släp i sidorna, ma soeur!...
Min Movitz ömt hvar dag i mina armar dör;
Dock han är mer ej till... Han är, hvad mig
gör häpen,

Båd'- af Apollo dömd och utaf Hymen dräpen.
Nog mins jag, vid hans bänk, hur, der bakom i lund,
Jag fyra missfall fick, och tror i denna stund,
I min ofantlighet, med all min ångst derjemte,
Att detta dödens bud bereder mig det femte;
Jag är en vaxbild lik, som framför bär ett taft,
Skild från allt ömt begär och all inbillningskraft.
Min sömn, min kulna sömn, i blodet mer ej röjer
En enda rolig dröm, som kittlar och förnöjer:
Ej kärlek mer förmår, utur mitt yra blod
I sömnen gjuta mer sin purpur och sin flod:
Det fostret, som jag bär, till lif och ljus så nära,
Blef under denna ek en pant af Movitz' ära,
Inlindad i min famn mot denna rad af trän:
Emot hvar enda stam vi böjde våra knän.
Må ögat slockna ut, må hjertat sönderbrista,
Vid skymten af den rönn, det trädet näst det sista!
Uti dess röda skygd, som Flora öfverdrog,
Så syns den tufvan än, hvarpå vårt bröllop stog.
Hvad vällust, ömma vän, i nattens svala sköte!
På basfioln en drill var tecknet till vårt möte,
Och stundom blott ett rop från någon okänd stråt;
Då allt, hvad vällust känt, förentes i vår gråt.
Men blott att jag ett nej utur hans ögon läste,
En kallsvett i min barm och kring hans panna jäste;

Jag kom, jag sprang, jag flög, så snällt som
en zephir,
Med fräckt utslagna hår och stubb af silf-
verskir.
I gräset när jag sprang, de höga brösten gunga,
Briljanten på min fot i språnget brann och
ljunga,
Och på min hals ett hvarf af hvita perlor låg,
Som fånga ögats eld, förr'n det sin våda såg.
Just detta gula släp, som sig i våder skiljer,
Och denna skira stubb, med blommor och
cantiljer,
Det linnet, just det här, då tvättadt, rent
och helt,
Min Movitz' köld bedrog, när annat allt slog felt.
Ack! säg mig, orkar du min yra känsla lida,
Tillåt mig i din famn med dig mig sammanvrida.

* * *

Men, Gudar! hvad alarm på hafvet blixtrar opp?
Förenom våra språng högst opp på bergets topp.
Hjelp, himmel! Hvad är det? Hvad är som
oss insöfver?
Fast tusen lampor tänds i templets torn midt
öfver,
Och fast Tritonen stolt, så högt som temp-
lets torn,
Sin hvirfvel sprutar opp och dansar med sitt
horn,

Så bli vi ändå här, Gudinnans hämd att röna!
Der blänkte hennes vagn ... Se ditåt ... dit,
min sköna,
På böljans ljusa plan, af Eols vindar hög,
Dess hvita dufvespann bland strida forsar flög.
Hvad majestätlig syn! Dit bort, bort åt det
gröna,
Uppblänkte än en köl ... Se dit åt ... dit,
min sköna!
Af roddarenas sqvalp och brödrens muntra ljud
Tycks redan, att Neptun blir oss en blidkad Gud.
Men ack! En upplyst pråm sig fram ur hvas-
sen skjuter:
Med hjul och skrindor full, han forsar i minuter:
Dess hästar gnägga stolt, der de på däcket stå,
Bespänd hvar för sin plog, med Ceres drän-
gar på.
Hvad starka stämmor hörs! Hvad många Man-
cioler!
Hvad klockspel, klang och skott! Hvad glimman-
de gondoler!
Hur skönt slår vågen opp! Märk, i hvart åretag,
Syns böljan helt förgylld och himlen full med dag.
Der fladdrar fram en sump, och der en julle
gungar,
Hvars last af krönta kårl den mörka köln be-
tungar:
Af vädrets ilar lyft på vattnet som en spån,

Han kilar fältet ut och slingrar sig mot mån'.
I skuggan af den prakt, der månens nedgång
prålar,
Små stjernor glimma opp med kulna sken
och strålar,
Och der vid vassen — märk! — der floden
strömmar ut,
Mot dagens gryning ses en krets af dunkla spjut.
All nejden vidgar sig och fästet lugnt uppdagas,
I blå och röda moln, som bort med vädren jagas.
Re'n lärkan, ung och skön, kring trädets gre-
nar flyr,
Med flugan i sin näbb åt ungen, blind och yr.
Hvad prakt ser ögat ej inom de glesa grenar!
Ett fält, af villbråd fullt, bland hjortars språng
och renar,
Der jägarn som en blixt ur skogen hinner fram,
Af hundens muntra glafs förföljd i rök och dam.
Men stigom högre opp, der fältet mer sig målar,
Än till ett ljusblått haf, som släcker ögats
strålar,
Än som en lummog skog, med mörkblå top-
par stänkt,
Hvars udd i flodens djup sin gröna skugga sänkt.
Högst opp, min rädda vän, syns Gudatemp-
len pråla,
Som präktigt blekna bort vid dagens bleka stråla:
Kom, ögna med mitt glas... Men, Gudar! hvad
är det?

Min lunga smärtar mig vid hvart mitt minsta fjät.
Knapt Icarus mer högt sig i sin djerfhet ämna.

* * *

Räck mig din trogna hand, att dessa branter lemna!
Vålan! på denna slätt, belägen längre ner,
Se, skönsta Nymph, en skytt! ... Men nej, han syns ej mer.
Hvad han såg munter ut, och hvad han flög och flängde,
När stolt dess krökta arm det gyllne hornet slängde,
Och hästen, som en pil, åt marken sträckt, försvann!
Den taflan tecknar allt hvad ögat tjusa kan.
Hör nu! Nu blåser han, så berg och dalar svara.

* * *

Men ack! hvad dråplig syn af all Dianas skara!
Der långst åt flodens brädd dess Nympher skönjas kan,
Bland yra fålars traf och andetrutna spann.
Vid morgonrodnans rand, der denna rustning flåsar,
Syns bredt utslagna bord, med jägttyg, nät och påsar;
En mängd af dryckeskärl, i dubbla raders slut,

På marken nedanför kring gräset bredas ut.
De tjogtals kokta ägg ur tunga knyten lossas;
Vid salt och raspebrön de skiftas och de krossas;
En gulgrön, frisk melon ur korgen trilla ner,
Om med mitt ögnaglas jag skönjer rätt och ser.
Än syns en parmesan, som på sitt saltser
hvälfver;
Än några korgar grönt, bland skinkor och
buteljer;
Och på en rutig duk, med vin och saffran stänkt,
Bjuds nu Dianas folk en frukost oförtänkt. —
Men jägarn tog sitt nät och nymphen spjut
och pilar:
Med sporren blank mot mån' hon utåt fältet ilar,
Bär falken på sin arm, i blanka keden fäst,
Och med en blodig häl hon kastar om sin häst.
Af vädrens friska fläkt, som kring dess axlar
spelar,
Dess mörkt utslagna hår i lockar sig fördelar;
Dess skört i lätta veck af blåsten lyftes opp,
Än vid ett blodigt sträck, än i ett tungt galopp.
En fläckig pantherhud den hvita länden skyler.
Der ryttarn grymt sitt spjut i hindens sida kyler.
Som dagen sjelf så skön, med Jagtgudinnans min,
Hon lutad häfver sig mot marken i ett hvin.
En molnsky utaf dam, vid eldens blixt af hästen,
Bortskymmer fältets torn, dess höjder, tjell
och nästen.

Det gröna gräsets prål bland dimmor bleknar af,
Och vädren grufva sig vid nymphens halt i traf.
Förfärligt hörs en trupp i skogen galoppera,
Bland lurar, skratt och skott och lystringsord, och mera,
Tills slutlig vid ett kärr den hela skaran står,
Med tomma renslar klädd och nederfallna hår.
Der ses en ledsen nymph, en ung och trött Belinda,
Sin häst med slokad hals vid trädets grenar binda,
Då på dess varma rygg, med bössan lagd på länd,
Hon hukad somnar in., från jagtens åsyn vänd.
Nej, aldrig Kärlek sjelf så ögats taflor villa:
Dianas fina växt man i dess ställning gilla,
Sjelf Floras ungdom fromt kring hennes kinder flöt,
När sömnens tunga hand dess ögnalock tillslöt.
Den vilda apelns löf bland dofna blommor hängde
Och öfver nymphens hals en rosig skugga slängde:
Kring kronan, öfverst opp, en ensam fogel flög,
Som sömnens läckra qval i hennes ådror smög.
På tufvan nedanför, ned i det mörka djupa,
Bland några mordgevär, sig hunden lagt framstupa:

Fast jagten slutad år, han ändå lyss och tror,
Och opp mot trädets topp med hvíta ögat glor.
Den andra hundens glafs ett gäll-ljudt echo
gifver,
Der längst i skogens hvalf han sporrar kring
och drifver:
Vid smälln af några skott, framkilar han ur lund,
Och hviftar på sin svans, med beccasin i
mund. —
Men ack! ju mer mitt glas åt stranden vill
sig sänka,
Ju närmre hafvet tycks emellan bergen blänka,
Och i de öppna hvalf, dem tusen åldrar hvälft,
Syns sluparna i rodd och seglen till en hälft.
En gubbe, blomsterkrönt, stack neder hand
med hatten,
Och fyllde, vid ett skratt, sin kulle full med
vatten;
Den andra, bäst han drack, slog hatten ur
hans hand...
Ack, himmel, hvad för skratt!... de skratta än
vid strand.
Hör, hur de skratta... Hör!... Hält nu!... Nu ser
jág föga;
Nog hör jag folkets sorl, men för mitt skum-
-ma öga
De intet mera syns.

Chor

Chor på Fartygen af Båtsmän, Bacchi Soldater och Commendörer.

Uppå vattnets lugna våg,
Mellan mist och dimma,
Rundt kring tackel, block och tåg,
Vi Neptuner stimma.
Fåfängt tro vi stormens hot;
Nej, vi hoppa på en fot,
Och om skutan knarkar mot,
Skratta vi och simma.

* * *

Om än åskan eldar skyn
Och i seglen fräser,
Om hon svedde ögnabryn,
Ändå ingen läser;
Bacchi visor sjunga vi:
Men när döden gått förbi,
Slå vi fullt i glaset i,
Medan böljan jäser.

* * *

Kåra, hvad förfärar oss,
Blott vi få oss sansa?
Orkar Necken med oss slåss,
Sku vi oss förskansa,
Skjuta'n genom med harpun,
Så han släppa skall basun,
Ja, så fenor, fjell och dun
Sku i luften dansa.

* * *

Hurra, gossar! Ser ni mån'?
Se den blanka ringen;
Den som kunde stöta på'n,
Tala om för ingen!
Had' vi bara ankargrund...
Men den klimpen har ej sund —
Fan far i hvad den är rund!
Låt oss segla kring'en.

* * *

Opp i toppen! Opp, kamrat!
Ser du templets spira?
Jo, den glimmar desperat:
Fira, fira, fira!
Opp på däcket, alla man!
Skrik och knuffas, slå hvar ann:
Bacchus skall oss preja an
Och med kransen sira.

* * *

Gossar! se den raska hvaln,
Hur han dör och tumlar:
Ljusblå vattnet i canaln
Blodar han och grumlar.
Hurra! längst i viken in,
Se, der dansar en delphin.
Blåsen flöjt, knäpp mandolin:
Klang! trumslagarn trumlar.

* * *

Si trumslagarn, hvar han står
I sitt hvita linne,
Och en mängd af hvirflar slår,
Med en upplyst pinne.
Trumman glimmar blank mot mån',
När han vandrar till och från:
Bum, bumle bum bum, tocke dån!
Der är mandom inne.

* * *

Sjungom! Sjung Neptuni lof:
Gastar, troll och spöken,
Vatten-nympher i hans hof!
Edra sorl föröken.
Men begråten någon gång
Movitz' lyra, flöjt och sång:
Sakten edra yra språng
Och hans grafvård söken.

* * *

Med svart kolt och hvit turban,
I den främsta båten,
Gamla Trundman sjelf för an
Denna sorgeståten.
I den urnan, just den der,
Trundman på sitt hufvud bär;
I den urnan samlad är
Movitz' aska ... Gråten!

Hurra, gossar! Ser ni mån'?
Se den blanka ringen;
Den som kunde stöta på'n,
Tala om för ingen!
Had' vi bara ankargrund...
Men den klimpen har ej sund —
Fan far i hvad den är rund!
Låt oss segla kring'en.

* * *

Opp i toppen! Opp, kamrat!
Ser du templets spira?
Jo, den glimmar desperat:
Fira, fira, fira!
Opp på däcket, alla man!
Skrik och knuffas, slå hvar ann:
Bacchus skall oss preja an
Och med kransen sira.

* * *

Gossar! se den raska hvaln,
Hur han dör och tumlar:
Ljusblå vattnet i canaln
Blodar han och grumlar.
Hurra! långst i viken in,
Se, der dansar en delphin.
Blåsen flöjt, knäpp mandolin:
Kläng! trumslagarn trumlar.

* * *

Si trumslagarn, hvar han står
I sitt hvita linne,
Och en mängd af hvirflar slår,
Med en upplyst pinne.
Trumman glimmar blank mot mån',
När han vandrar till och från:
Bum, bumle bum bum, tocke dån!
Der är mandom inne.

* * *

Sjungom! Sjung Neptuni lof:
Gastar, troll och spöken,
Vatten-nympher i hans hof!
Edra sorl föröken.
Men begråten någon gång
Movitz' lyra, flöjt och sång:
Sakten edra yra språng
Och hans grafvård söken.

* * *

Med svart kolt och hvit turban,
I den främsta båten,
Gamla Trundman sjelf för an
Denna sorgeståten.
I den urnan, just den der,
Trundman på sitt hufvud bär;
I den urnan samlad är
Movitz' aska ... Gråten!

TRUNDMAN.

Lyft ankare... Hurra!
Ro, första division! Ro jemnt med årarna.
Lägg roren uti lä... Lovera mer åt söder,
Och från den skutan främst, med svarta vim-
peln, bröder,
Som seglar bi de vind... Låt mig i brefvet se...
Som sitt kölvatten har i linien E. F. G..,
Hola, och brassa opp... Hon fördeln har af
vinden,
En kabellängds distans till östra tempelgrinden.
Men vinden skralar re'n, visst sex streck eller sju.
Du der, med lurn i mun, med röda mössan, du,
Hvad är det? Ost-nord-ost. — Summera rätt
din råtta!
Halfparten utaf 6 och 2 dertill gör 8...
Inalles 11 streck... Den hållningen var bäst;
Och skeppets curs blir nu just accurat sydvest.
Hola! Hvart skralar vind? Sig mån' ur mol-
net skjuter
Och kring den svarta köln en strålig bölja gjuter.
Klang, Ceres kuskar, klang! Låt flaskan dan-
sa... Topp!
En kåre ostlig vind i seglen bläser opp.
Hola, buteljen fram! Skål, kuskar och soldater!
Låt ledarn brassa opp... Sätt seglen till,
kamrater!
Framleden hästarna, dit relingen begyns,

Att deras ystra tramp och sträckta halsar syns:
Att fålens yra gnägg vid trumman och trompeten
En rysning sprida må kring hela menigheten,
Att dessa högtidsprål och sorgliga behag
Må folkets andakt bry på Movitz' griftedag.
Du der, vakthafvande, med svart carpus af läder,
Som stolt vid basfioln vår Movitz' rum beklåder!
Upplyfta hans fiol, och under facklans sken
För folket buga dig, som nicka i allén.
Med blosset i en hand och stråken i den andra,
Kringsvinga din carpus... Ölkannan börjar
vandra:
Det är ett fluidum utaf ett okändt öl,
Som sjelf en okänd hand nedlagt i denna köl.

* * *

Låt gnistra facklans eld... Låt Neptuns vimplar
blåsa:
Låt Eols nakna svärm med svullna kindben flåsa:
Låt hvissla nöd och storm från alla nordens hörn,
Och Jofur sjelf slå till med viggen på sin örn...
Skål! — Sjungom med hvarann om detta äfven-
tyret:
Sjung du, du glada man, som nickar der vid
styret,
Om Bacchi hjeltars mod, i både mist och mot:
Kling klang! nu är mitt bröst ett berg mot
stormens hot.

Släng flaskan akter ut till den som står och
klarar.
Sjung, manskap! Hör, hur skönt kling klang
i skogen svarar.
Du der, som står och styr, med blommor i
din hatt!
Släpp styret, sjung din skål i detta Cattegat.
Med urnan i min famn och styret mellan knogen,
Jag sjunger Movitz' namn och styr gerad åt
skogen.
Gif seglen mera vind bland dessa grund och skär,
Och släck lanternan ut, se'n stormen skingrad är.
Nu blåser vinden opp och kölen ståtligt qväfver
Sitt stolta, hvita skum, ju högre han sig häfver.
Den lätta jullens fart i böljan opp och ner,
Med brygdens krönta kärl, knapt ögat skönjer
mer.
Hvad vimpeln fladdrar skönt kring om de
spända dukar,
Vid ståfvens hvita fragg, som lyfter sig och bukar!
Jan Hagel, kom, kik ut... Hvad, ä' vi fram-
me re'n,
Trots mörker, regn och blåst och falska bå-
kars sken?
Men, Gudar, hvad för rop längst ut åt hafvet
skrålar?
Mot skyn slår böljan opp och vädrets ilska vrålar.
En himmel hvälfver sig, hvars svarta rundel
stänkt

Med röda blixt och moln bär fasan oförtänkt.
De svarta foglars mängd ä' alltid dödsprestafver:
Klang, våra bröders skål, som Neptun nu be-
grafver!
I tacklen skott på skott af slitna segel hörs,
Och vädrens vilda gny bland bistra låten förs.
Här svallar vågen fram med hufvuden, som
gunga:
De hvita halsar sträcks, de röda norrsken ljunga:
Från deras öppna gap re'n lifvets ångor flytt,
Och hjertats tappra suck är re'n i rök förbytt.
Kring vrak och masteträn en sorgsen bölja strålar,
Der deras varma blod gjuts i Najadens skålar:
Med djupa klagoljud kring hafvet opp och ner,
Hon kastar skålen bort, och upp åt fästet ser.
Grymt firmamentrens våld i alla vinklar rasa:
Luft, himmel, eld och jord bebådar nattens fasa:
Allt störtas och förgås vid detta Charons pass,
Der sjelf hans skugga krönt står med en blo-
dig vass;
På brustna plankors svall, som sig i vågen bryta,
Med svarta läppars fragg de gula liken flyta.
Jan Hagel, skjut och smäll: fram, läska din
canon!
Re'n strandens portar syns och lyktorna på bron.

* * *

Hvad vållukt flammar opp bland vådrens spä-
da vindar,

Som fly från strandens redd och från dess öppna grindar,
Att åt hvart räddadt lif på hvarje lycklig köl
En rusig hjerna ge till tröst och hemkom-öl!
De skönsta frukters prål sig öfver skranken slänga,
Der pomeransers klot längst ned till marken hänga:
I skygd af deras tyngd, på mattor af jasmin,
Hvar nymph sin harpa slår, vid klang af mandolin.
Opp, Öman Fodermarsk! Opp, i din gula tröja!
Att af så mycket skönt ditt kulna bröst förnöja,
Vrid vattnet ur ditt skägg, gör hvarje nymph till din;
Och gif trumslagarn rum, som lyftad står med pinn'.
Trumslagare! stig fram ... Fram, Mollberg, du med Vakten ...
Slå hvirfveln, templet syns ... Sjung, alla man på jakten:
Sjung, manskap öfver allt ... Lofsjungen Gudarna.

CHOR.

Sälla strand, der vi nu landa!
I din skygd, med glädtig anda,
Folket i sin andakt står.
Strömmen svallar, åskan går.

Hvila på årarna: böljorna brusa
Och vädrena susa.
Rättnu hinna vi till lands: gutår!
Lustigt hela denna färden går. :||:
Sjungom från master, toppar och däck:
Lefve vår Bacchus, lefve han käck!
Sakta mellan grund och pålar!
Denna klippan fasan målar. :||:
Sjungom då alla, stöt, stöt i basun:
Lefve vår Bacchus, lefve Neptun!

Ulla Winblad.

Prestinnor! stigen opp och tänden facklorna.
Vid deras klara bloss med dristig fot vi klifva
Från dessa branters höjd, som skräck och fasa
gifva.
Opp! stämmom våra spel, och i en lustig rund
Bland Bacchi hjeltars skrål bortblandom oss
en stund:
Här nalkas Movitz' stoft, här sträfva Bacchi
slägter,
Med djupa sorgeprål i myrtengröna drägter;
Men der med tappra steg mot lyktan bortåt bron
Se Mollberg, Granadörn, framför sin bataljon:
Märk, huru flinkt hans arm recrytens tröja
ryktar,
Så snart trumslagarns halt en sorglig hvirfvel
lyktar,

Än hoppar han ett steg, än snafvar han på
bron ....
Märk, här ... här är han nu.

MOLLBERG.

Tje plats fer protzession!

* * *

Marsch, öfver allt följ Martis spår:
Marsch, hör trumslagarn, hur han slår. *Tamb.*
Stå der du står,
Du Fröjas palt!
Venster, det djefveln gal i dej, sväng, halt!
Stå, rätta er! Sjung vinets lof:
Rättnu det klämtar uti Bacchi hof.

ULLA WINBLAD.

Uff, hvad han bröstar sig, den Mollberg, med
manchetter,
Med handpik fälld på arm, ringkrage och
stöfletter:
Hur stolt och bred i mun han sitt commando för,
Der han på bryggan går sjelf främst som Gra-
nadör!
Den ljusblå mössan, prydd med guld- och
silfver-glitter,
På hjeltens krökta lock hon framåt lutad sitter:
Än med ett upphöjdt bröst, än med en rygg så rak,
I små och Tyska tripp han ser sig fram och bak.
Hör, hur han pratar ...

MOLLBERG.

Marsch! Flux ekenen till höger!
Si schtint ut, Åkerthal! Gå rak i lifvet, Kröger!
Qvickt kaste foten, Proms, undt, Ahlqvist, heer'tu tå!
Vrid hufvu fan i våldt, till venschter, sadt jach — Schtå!
Marschiren ... Allons, marsch!

* * *

Marsch! Höger om! Fäll spjut och lans!
Marsch! Hör, trumslagarn slår till dans. *Tamb.*
Se hvad glans!
Hvad stolt palais!
Ögat till venster! ... Å' då venster då?
Uff, du ditt få, ditt dumma skrof!
Höger om vänder er! ... Sjung Bacchi lof.

* * *

Kalfacter, nimmt surtouten!
Herts mir nun ein, zwey, drey ... Är flere man på skuten?
Heer, Jochum Nächtergal! hvi schtår du der på plan,
Prezis, mein kind, prezis wie ein Hannoferan?
Piano ... warten Sie! ... Vor millioner Tjefvel,
Jach har zo commandirt in Magdteburg und Refvel,
In Fraunstadt und Perlin, bey Ferbelliner-Thor,

Bey Anklam undt Temin, bey Kenig Theódor.
Bey Kayser Leopold hab' ich nach usum belli
Zwey Generals gekriegt, Herrn Hendel undt
Corelli;
Wenn ich der Hendel nahm, so satt er undt
schrief Bas,
Bey seinen clavecin von lutter à la glace.
Der Kaysor klofte mir zo på min axel lide,
Undt sagte: Mollberg, heer, komt zo mit mir
på side!
Wo bist du for ein kerl? — Ich bin von Svezia,
Der Stadswakt sein canaille ... undt zo et cetera.
Ich prygle sie verdampt ... Gott schtraf mich,
jach raljerer...
Hvor jach nicht mit pistoln zo allzeit commandirer.
Schtill, dero Gnaden, schtill! Piano, liebster
Herr!
Sie werden Mollperg sehn in mensibus in R...
Na, hast du mir gesehn? Der Kayser schtundt
undt schnuse
Von sein guldt-tabatiere, så schtur wie Schlachterhuse,
Undt bey ihm schtundt ein kerl — ein Opper-Adjutant,
Der seine schporen war von lutter diamant.
Er sagte: sies der Herr! Durchläuchtigste —
Der Mollberg,
Der

Der in den letzten krieg, bey Schweidnitz undt
bey Colberg,
Hat alles ruinirt. — Heer, hvile — so på hähn! —
Heer! Heeren Sie ein mal! Der schtrefte Tar-
tar-Chan,
Mit seine bumblibum, mit esler undt boricker,
Mit pauken undt cimbaln, undt micke micke flic-
ker;
Jach nahm ihm mit gevaldt . . . Ich sagt ihm mei-
ne charge . . .
Naa, hohlt mich der cucu . . . Ein solches lumpen
marsch
Niemahls hab ich gesehn.

Tutti.

Låt processionen skrida!

Mollberg.

Marschirn . . . allons . . . marschirn . . . Trum-
schlager, schtå på sida,
Schlå på sin trummel, schlå!

* * *

Marsch! trampa jemt — Si opp, si opp!
Marsch! hör trumslagarn för vår tropp.
- - - *Tamb.*

Si'cken kropp,
Liksom af vax!
Hand på bandleret, rak i lifvet, Lax!

Rätta er! Marsch! Sjung Bacchi lof.
Portarna öppnas i hans glada hof.

MOLLBERG.

Geschwindt, mach heker schweng! Nun komt die prozession.
Marchiren . . . allons, marsch!

* * *

Marsch! Ett, tu, tri: gå jemt, jemt, jemt.
Marsch! Hör, trumslagarn trumman stämt.
- - - *Tamb.*
Marsch! Utan skämt,
Så vankas dask:
Tittar du hit, så drar jag dej, din mask!
Schtå, bataljon! Tag ståten mot!
Öppna nu lederna: musköt för fot!

TUTTI.

Lef, Bacchus, vår Patron!

EN PRESTINNA.

Opp, Systrar! Hvad alarm! . . . Min fot till flykten tager . . .
Hvad är det denna flock på sina skuldror drager?
Der Trundmans armar syns bland bajonetterna . . .
Hvad är det? Basfioln . . .

TUTTI.

Hurra, hurra, hurra!

EN PRESTINNA.

Der knäppte han octaven:

Vasserra, tocken ton! Den väcker lik ur grafven:
Berg, stockar, stenar, folk, från alla verldsens
hörn,
Han narra kan till dans, och, ur sitt ide, björn.
Men, himmel, hvad tumult, som öronhinnan
rubbar!
En tropp förmätna lif, Neptuni barn och gubbar,
Kring tackel, tyg och tåg sig slingra opp och ner,
Hvars plumpa äfventyr en sorglig målning ger.
Bland hufvuden af folk, som under stormen landa,
Syns hästar resa sig och hjul och vagnar stranda:
Ur vågens hvita fors, så långt som ögat ser,
En söndersplittrad mast än gungar opp och ner.
Dess spets vid åskeknalln sig lyftar opp och flödar,
Omarmad och kringränd af nakna lik och dödar...
Det är ej Bacchi folk, som retat Hafvets Gud;
Det andra kölar bör att störtas vid hans ljud...
Längst bort i vattubryn ett slocknadt vrak
går under,
Hvars portar spruta eld, med rök till skyn
och dundet:
Små segel hit och dit, de fladdra hafvet kring,
Att söka strandens bugt, som slingrar sig i ring.
En båtsman klänger der, att blott få tag i
tågen;
En ann med öppet gap, han svor och sönk i
vågen.
Vid skottens blanka dön, bland vattnets återsken,

Ur böljans gröna skum syns hufvuden och ben.
Kring bryggorna vid strand ses folket slåss och
skämta:
Trumslagarne slå larm, och hästarna de flämta:
I alla hörn och skrubb man spända ögon ser
På denna Bacchi färd, som sig till lands beger.

* * *

Der glimmar Canslerns vakt med sorgligt fällda
pikar,
Men framför går han sjelf och raglar och predikar;
Än höjer han sin arm med djerfva hot till skyn,
Än rynker pannan hop hans mörka ögonbryn;
Och stundom ser det ut, vid spelets ömma toner,
Som gråten trängt sig ner i gubbens permissioner.
Ändå hans armar höjs med Ordens-Carafin,
Hvars lock bär en cypress, och pipen en jasmin.
Märk, med hvad fromma drag hans trinda
kindben skälfva,
När de i kärlets djup sin tända purpur hvälfva,
Och från en mängd af folk, som svettas i hans
spår,
Hur ångan upp åt skyn med andedrägten går ...
Der sväfvar fram en bror, en sönderslagen broder;
Hvars rock så utan vest, som rocken utan foder,
Hans hufvud utan hatt, och pungperuken rak
Är så från lockar skiljd, som ifrån pungen bak.
Obändigt denna tropp från stranden opp åt krälar,
Hvar en i sin gestalt om Movitz' högtid grälar:

Med puckelryggig rang och näsan knäckt och platt,
En rosslig skugga syns vomera i sin hatt ...
En ann sitt hufvud kryst längst ner i axelbláden,
Der, hukad mot ett hőrn, han nickar åt paraden,
Hvars flyglar gőra halt, till dess att Commendőrn
Hint städa sina skőrt och dunstat ut likőrn ...
I blotta linnet klädd, med breda steg mot knuten,
På allt upptänkligt vis af fluidum begjuten,
En bortvänd hjelte ses, hőgt őfver knogens hull,
Uti ett glittrigt språng allt planket fukta full ...
En halkar i hvart steg ... En annans vador svälla,
Af őmma lustar bränd i sjelfva lifvets källa.
Men trumman bådar larm ... Hålt! se den Moll-
berg, ack!
Hur, med en hvit stőflett, han vrider fot och klack.
Ack, himmel! Se den narrn, hvad han har bält att
gőra!

ULLA WINBLAD.

Med hatten på en sned och pennan bakom őra,
I all sin krigsgestalt, så liknar han i grund
En Tysker stekter gris med åpple uti mund.
Och ägde han főrstånd, och blott han hade pengar,
Den ljusblå Belzebub ... Men märk! hans krump-
na drängar
Hvad usla Martis barn, kutryggiga och små,
Som under fanans fläkt i glesa leder stå.
Se, hur de fromma lif, de skyldra — och
de snusa:

I hvita krigsbandler och mőssorna helt ljusa,
Med krőkta ben och knän, de glo på flygelman,
Som enőgd står och glor i ledet på en ann.
Den ljusblå granadőrn, med pungperuk och mőssa,
Behändigt stőter ner sin messingsskodda bőssa,
Och ur en tandlős käft en näsa snus begär,
Se'n han i ledet ryckt och rättat sitt gevär.
Kan någon säga mig, hvartill den truppen gagnar?
Dock, gudar, hvad alarm! Hvad bårar, skräp och vagnar!
Se, hur de luta sig ur sina korgar ut,
Bland strőmmar utaf folk, som brottas hvar minut!
Den skőnaste Vestal i vårens lätta kläder,
Hon viftar med sitt flor och vinkar med sin fjäder.
Den trumpna philosoph, med kikare och käpp,
Slår handen på sitt stop, når båtsman ropar: släpp!
Vid vägen slotterkarln sin blanka lia skrapar,
Och opp ur gräsets djup med spända őgon gapar.
Den grőna vagnen kőrs kring fälten opp och ner,
Af bygdens ungdom full, som undrar ännu mer.
Långst bort en präktig stång med lőf och blommor prålar,
Kring om hvars runda plan en svärm af bőnder skrålar:
Bland resta käggelspel de storma om hvarann,
Så klotens knall och dőn man näppligt skőnja kan.
Dit åt, når őgat ser, det tusen prål uppletar:
Än glimmar opp ett bloss, och än en skőnhet retar,

Ån lustigt från en köl en manlig stämma går,
Med vivat öfverallt och forsen kring hvar år.
Allt skönt vid facklans brand i Hymens armar kysses,
Orphé sin Eurydis, och Penelop Ulysses.
Ett muntert hurra hörs, patruller och wer-da:
Ja, från hvar enda mast hörs idliga hurra!
Hurrá i tacklen går ... och öfverallt de kräla,
Med flaskor opp och ner, att kyssas, slåss och gräla:
Den der i bruna kjoln, som hädar månans ring,
Se, hur på vimpelns topp han flätar benen kring!
Qvickt som en fiskemås han hjular ned i vågen,
Och smäller klack mot klack vid språnget opp i tågen.
Se vattnet ur hans hår, i klara droppars spel,
Hur det hans axlar blött, som blottas till en del:
Snällt slingrar han sin tyngd, i lifvet mjuk och veker,
Då i hans glada svalg en rosslig tunga leker.
De hvita tändrens skymt, af våda vid ett skratt,
Gör denna yngling skön, så plump han är och platt.
Med hurra fullt i mun och glaset högt i handen,
Hvar gång han hurrar, klang, så klinga de vid stranden:
Märk, om man skönja vill, när fästet ljungar opp,
Syns remmarn, blomsterkrönt, högt öfver vimpelns topp.

Hvad majestätlig syn! Kring grindar och staketer
Utvicklas, stranden fram, grönt virkade tapeter:
En flock af templets barn på dessa mattor stå,
Att åt hvar Bacchi man dess oljekaka få.
Vid dönet af basun, som nu till festen larmar,
En blodig trängsel sprids bland nakna bröst
och armar;
I upplopp och i storm allt hvimlar af och till:
Allt hvad den ena gör, den andra härma vill.
I dörrarna vid strand, der drufvorna de pressa,
Står hvar en krögarfar, med ankarn på sin hjessa:
Kring taken öfverallt, som täckta syns med vass,
Små nympher räcka fram skerbet och ananas;
Och mellan stegarna, som upp mot listen skjutas,
Än kärlen tappas ur, än åter fullt ingjutas.
Knappt Bacchi skyltar syns för hufvuden af folk,
Som staplas upp mot skyn.

En Prestinna.

Der blottar en sin dolk . . .
Prestinnor! vaktom oss . . . Kom, stigom mer
tillbaka . . .
De yra hingstar slå, de fyllda vagnar braka:
Hårolderna så stolt på sina tunnor syns,
Som glada förebud, att snart vår fest begyns . . .
Må vi då följas åt, ej skiljas från hvarandra . . .
Vålan, sväng facklorna! Musiken börjar . . .

Mollberg.

Vandra!

MOLLBERG

MED SOLDATERNA OCH CAPITEL-KUSKARNE, *framför brygden.*

Manskap, gif akt!
Stå, rätta er, sjung!
Lofsjungom vår Bacchus och marschera i takt!
Marschen blir tung,
Men knekten är ung,
Och flaskan i bälte väcker courage.
Si, vårt bagage
Rullar i prakt,
Med röda kärror, som gnisla fint i nafven.
Ser ni — hva ba? —
Öltunnorna?
Ser ni den fastagen ifrån Malaga? Ja!
Ja, ja, ja, ja! :||:

MOLLBERG.

Hurra, kamrater, klang!

ULLA WINBLAD.

Hvad slagsmål, stoj och tvång!
Hvad ringning öfver allt, bestörtning, gråt och sång!
De stolta hästars gnägg, som, frustande och hesa,
Vid bjellrans klara klang sig opp ur hafvet resa,
Som, under brygdens tyngd och vreda snärtars fläkt,

Uppkasta rők och dam... just dem, de mig
förskräckt.
Kom, räcken mig ett glas af kryddvin och salvia,
Kan hända de mitt blod från dődens kőld befria.
En bäfvergälls-tinctur ... en perlgryns-emul-
sion...

* * *

Alarm! trompeten hőrs, och kärrorna på bron.
Men den på tunnan se, med blommorna i hatten:
Den gossen ur sitt sprund ej sqvalpar bara vatten;
Det på hans näsa syns, så bjert och ponso-rőd,
Och på hans trinda buk, att han är templets stőd.
Hvad vattnet ur hans hår ned på hans axlar håller,
Der han, med skåln főr mun, sig framfőr sprun-
det ställer!
Dess bomullsskjorta fint ett rosigt bälte bär,
Som, tunnt, i glesa hvarf kring lifvet lindadt är.
Hőgst på en annan vagn en Ceres' dräng uppklifver,
Hvars häst i tyglen tar och stampar i sin ifver:
Med ämbarn på sin arm och ankarn frammanfőr,
Han stolt ur strőmmens fors med dubbla
tőmmar kőr.
Märk, hur vid hästens brunst, med armarna
helt raka,
Han kittlar opp dess käft och tőmmen drar
tillbaka:
Hvad han är ståtligt klädd i finaste buldan,
Med karfstock af cypress och tofflor af saffian!

En ljuf och mörkblå eld dess hvälfda ögon dölja,
Som skalkas i min barm och mig så ömt förfölja...
Prestinna! oförmärkt släng floret af och lyss:
Kom, våds, hans läppar le, och ögat ger en kyss.
Du vackra Ceres' dräng, med kärlen öfverst fulla!
Din kärras röda hjul så skönt i gräset rulla:
Kring hjulen vattnet yr och glittrar opp mot mån'.

* * *

Men, himmel! Se den der, som grensle står på sån:
Ett tjockt utslaget hår dess skuldror tungt belastar,
Hvars lurf längst ned i sån sin svarta skugga kastar;
Med breda axelblad och tömmen allvarsam,
Han under steg för steg sin balja rullar fram.
Se, hur hans bruna hingst vill betseltygen tugga,
Och stolt vid månens sken uppeldas af sin skugga.
Märk på dess sträckta hals hvad svart och yfvig man,
Och hur dess fot i dans afmäter Bacchi plan...
Än den med hvita fåln... Den bör ju ej förgätas:
Se, kring hans klufna skärm hvad mogna rankor flätas!
Märk, hur i sakta traf han gungar på sitt skrin,
Med munnen full af Gluck och hand på mandolin.
Inunder skrinets lock, vid klangen af sin stämma,
Hans hand obelgad gör Capitlets lås och klämma:
Han gapar åt de krus, som ned i botten stå,
I Turkiskt pappersverk med gyldne proppar på.

Det sköna saffransbröd ned i hans tungspånn
slinter,
Och läppen pudrad syns med socker och corinther.
Med kringlan hvälfd i mun, han mumsar på
sitt skrin
Och sjunger ur Alcest en stuf för mandolin.
Så börjar han en ann, hvars ton med gråt
beblandas:
*Förgäfves detta bröst sin förra frihet
andas . . .*
Det ömma snillespel, som i dess höghet rår,
Beveker folkets gråt, att den af hjertat går.
Men ack! den vagnen, den, som främst på
fältet vänder,
Vid sexton fålars svång med lodderhvita länder,
Hvars krökta hufvuden bär hvar sin hvit plumage,
Just denna vagnen för vår Malaga-fastage.
Stolt skyldras för dess kusk, när han, men
ingen annan,
För vakten bugar sig, med handen midt för
pannan . . .
Prestinnor! se'n I den? . . . Men klockorna
hörs re'n:
Nu skriker Mollberg: marsch! . . . och vickar
på ett ben.

MOLLBERG.

Schweng, Manschkapp, hekre opp! Trompetere,
marschirer . . .

Wo facklen schpruter eldt, undt alles eklärirer...
Gotts wetter!... das ist schen... Ein schenes
Prozession!
Die häster krumme sich undt fruschte so på bron.
Undt Kutskerne... Ferstå... de hafve noch
till bäste,
Von helste tuppelt-ehl för sich undt seine häste.
Trompetere!... encore... kantz pianissimo,
Macht nur ein kleinen prutt so in then valdt-
horn, so...
Kantz traurig, liebster Sohn... nichts anders,
meiner Seele...
Kanstu mir so, kanstu Branicula so schpele?
Wahrhaftig!...'s ist was schen... Piano, liebster
Sohn!...
Allein, potz schlapperment! Die klocken rin-
gen schon:
Marsch! Auf till demplet, marsch! Nun trar jach
på mich wanten:
Muskett på axel... Marsch!... Kör på mit
provianten,
Undt hekre flygel... Marsch!

NÅGRA AF KUSKARNA.

Hurra! se min fåla,
Hur dess seldon pråla:
Hurra! se, se den hingsten, hur han gnäg-
gar och frustar
Och sin framfot kastar opp!

Hör, hur fränt han pustar,
I sin brunst och lustar,
Och står färdig till ett språng i galopp!
Se hans ögon, hur de blixtra hämd,
Hur han darrar, fängslad, yr och skrämd,
Vid facklans bleka brand!
Granne! tag ditt glas i hand,
Och blif min bror i detta land.
Är du då min bror af alla dina krafter?
Runka på ditt kärl, hvad svarar du? Ja? —
Ja, jag är din bror vid dessa söta safter:
Låt oss ropa: hurra, hurra, hurra!

CHOR.

Hurra! hurra! hurra! hurra!

NÅGRA AF KUSKARNA.

Bravo, bravissimo!
Lofsjungom Gudarna i öl och persico!
Klang, kamerater, klang! — Re'n templets spira strålar:
Låt spritta Bacchi blod i dessa röda skålar,
Men skyndom oss — Allons!

MOLLBERG.

Halt, schtille, Prozession!
Si Jensen i fullt språng från templet efer pron,
So viele prottom, prur! — Heer, hur han sich beklager...
Halt, Kiper Ede, halt!

JENSEN.

Uff, förr'n det väl blef dager,
Förr'n dimman skingrat sig och stjernan slock-
nat ut,
Förr'n någon visitör hint rykta sin syrtut,
Förr'n våktarn från sitt torn åt näringsstäl-
let kikat,
Och hustrun med sin man sig vid en sup
förlikat,
Förr'n någon corporal än vaknat i casern
Och Mollberg i sitt skrubb hint sluta sitt
marquern,
Förr'n fiskarn första lögn i jägarns öra gjutit
Och första sanningsord från jägarns läppar flutit,
Ja, förr'n att Rätt och Nämnd från förra
dagens rus
Af tumlarn blifvit väckt, så stod jag här burdus.
Känn, huru pulsen slår och hjertat i mig
dånger...
Men himmel, hvad tumult!... Hvad hjul och
fimmerstänger!
Hvad brygder, lass och klöf, med åmar, tun-
nor, fat,
Och kring i alla hvalf, hvad slagsmål, stoj
och prat!
Uff! hvad jag flångt befängdt, båd' öfver led
och stätta,
Att tidigt templets folk vår Movitz' fest berätta!

Min barm, min svullna barm, är ruggig som en ull,
Och denna trinda hatt af regn och gyttja full.
Men Trundman redan syns, med hvit turban och kraga,
På templets trappa, klädd, att procession mottaga:
Dess öga, fullt af gråt, insvepes i hans skört,
Hvar gång han bugar sig i tempeldörn bestört.
Dock tycks hans ögnakast bli stundom mindre tunga,
När han med urnans skymt sig vänder till de unga.
All Chörets ungdom främst i gröna rockar syns,
Som ropa öfverljudt, att Movitz' fest begyns.
De, ropa än en gång, med tummarna i öra:
Var redo, Bacchi folk, att vinets lofsång göra;
Med löf och oljoblad hans altar siras skall;
Var redo, Bacchi folk, att samlas i ert kall.

* * *

Bland lampors dunkla sken, på nedersläppta snören,
Syns hjeltar tumla om, och Åvall, Commendören,
Af sorg vid Movitz' död framstupa i sin flod,
Med krukan tömd och grön, han snarkar i sitt blod.
På trappan Commendörn, förutan pung och påsar,
Med ögonen ihop, han svettas och han flåsar;

Förgäfves Trundmans rop hint väcka honom än:
Han ropar pomerans ... så somnar han igen.
Mig är nu anbefaldt, som templets brygder vårdar,
Det skola dessa kårl inom de yttre gårdar
Afvältras hvar för sig, allt efter sin likör;
Så stige hvar och en — I Bacchi kuskar, hör! —
Stig hvar en af sitt sprund.

HÄROLDERNA FÖR BRYGDEN:
KYPAREN EDE, STADS-ADVOCATEN HERMAN.

HERMAN.

Vänd fålan och kör unnan!
Vrid hjulet mera kring och hjelp mig vältra tunnan!
Courage, friska tag! ... Blif modig, djerf och stolt,
Uppvickla din mustasch, knäpp opp din våta kolt.
Ditt granna bälte tunnt kring bomullsskjortan linda,
Att med en ledig arm de tunga åmar vinda:
Och du som rullar der med dina röda hjul!
Klif neder af ditt sprund... Kör under detta skjul.
Hvad du ser ädel ut, när du af vinet hettas
Och med din skål Champagne vid sprundet står och svettas!
Fort, krön med denna qvist — Stå intet blyg och sen —
Krön sprundet med en qvist af denna blå syren.

Sänk sugarn längre ner . . . Lys hit med facklan, Ede!
Blif eldig, stark och kär . . . Kom, brottas i din vrede!
Ell' vill du intet slåss . . . Så tag min mandolin,
Och ur ditt krönta kärl min stånka fyll med vin;
Se stint ut, der du rår och i din rustning prålar,
Med bruna stöfvelskaft och randiga knäskålar . . .
Hvad numer har ditt kärl? Kör kärran fram, låt se!

En Kusk.

Rossolis N:o 1 . . . Vespedro N:o 3.

Jensen.

Du med ditt hvita spann, i skygd af facklans låga,
Som gungar på ditt skrin och röjer din förmåga,
Med kringlan half i mun, så frisk och chapeau-bas,
Hvad är dig anbefaldt?

En Kusk.

Capitlets Malaga.

Herman.

Än den med bruna fåln, som står så röd i pannan,
Med pipen tätt till mun och ögonen i kannan,
Kör fram, lyft ankarn opp . . . Hvad bokstaf har du? X.
Hvad numer och hvad sort?

Jensen.

Hamburger N:o 6.

HERMAN.

Men hvad ditt ök är stolt! Hör, hur det gnäggar bara:
Hör, mot dess fråna skrän hur bygdens hingstar svara:
Vid deras ystra brunst och gnäggning hvar om ann,
Trompetens sträfva klang är nästan lika dan.
Ett präktigt echo hörs kring skogens kamrar flyga
Bland postiljoners skrål, som sig från vägen smyga.
Hvad bokstaf på ditt sprund? Hvad sort har du beredt?

EN KUSK.

P... Pomerans-essens... Sötkummin N:o 1.

JENSEN.

Hola!... Trompeten hörs!... Hvad nytt för syn och öra?
Se Trundman på altan... Var tysta, få vi höra.

TRUNDMAN *med en upplyft urna, omgifven af facklor.*

CHOR.

Skåden hit, mårk och mins:
Movitz mer ej fins;
Vårt ömma öga gråter.
Re'n hans mull samlad är
I den urnan, här
Trundman upplåter.

Sjungom högt Bacchi lof:
Sofve Movitz, sof!
Sofve han, gömd och glömd,
Smädad och berömd!
Nämn hans gläda namn nu åter.
Skåden hit, märk och mins:
Movitz mer ej fins;
Vårt öga gråter.

TRUNDMAN.

Hvad må jag ej gråta
Min bror, och bestört
För ögonen våta
Nu hålla mitt skört!
Templet jag åter
Sorgsen upplåter:
Hvad skall jag göra? Jag gråter.
Hvad skall jag göra?
Templet förstöra?
Nej, jag skall hänga mig sjelf.
Dock nej, du flod, du klara elf!
Lät i ditt sköte min hamn sig få dölja:
Öppna din bölja,
Lät mig få följa
Med dina forsar, och dö.
Men ack! hvad skall jag göra
På denna så sorgliga ö?

* * *

Hvad olust, sömn och gråt i detta Floras hof!
Opp, Åvall, följ med oss! Opp, ligg ej der och sof!
Mitt öga bjuder mig, se'n vi vår hamn uppletat,
Se'n jag, trots vind och våg, mot hafvets böl-
jor stretat,
Och se'n med sång och sorl jag anfört Bacchi tropp,
Att nu sin hvila få . . . Opp, Åvall, res dig opp!
Du templets dörravård, i all din ångst och syra,
Med drufvors hängslen prydd och väpnad med
din lyra,
Som skrattar i din sömn, så flottig som en ål!
Skänk mig vid dagens blick en halfpart ur din skål.
Opp, ligg ej der och pip och kuttra som en dufva:
Märk, från den gyllne skyn till minsta svamp
och tufva,
Vid morgonrodnans rand, som fläktar opp och ner,
Hur glädjen svärmar kring och all naturen ler.
Si, soln nu glittrar fram, dess strålar käns så sköna,
När ur en kulen sky det regnar kring det gröna;
De spåda vindars fläkt all nejden öfverfar
Och från en kylig sömn gör ögats hinna klar.
Från löfven perlor strös, på elfven skuggan spelar,
Och nattens tysta Gud i dimmor sig fördelar:
Den mörka flugan flyr, fast ögat ser ej hvart,
I gyllne punkters spel, som skifta grönt och
svart . . .
Känn sötman af den lukt, som från det plan-
ket ångar,

Der Movitz' hekatomb instänger flodens gångar:
Hvart löf der helsar djupt en mild upprunnen sol,
Och tuppen ur sin glugg re'n första gången gol.
Naturen vaknar, bror! Allt fältet nu uppklarnar,
Med stampar, sågar, varf, med valkar, hjul
och qvarnar:
På åkren plogen vänds, i verkstan släggan hörs,
Och sluparna på sjön med spända segel förs.
Opp! ligg ej der och lyss, och dina strumpor valka:
Känn, gubbe, hvilken lukt vid vestanvädrets
svalka!
Hvart träd sitt rökverk bär åt Flora högt i skyn,
Hvar fisk, i lek och rom, försilfrar vattubryn.
Med purpurröda ben de hvita tranor hoppa,
Sig skoftals, par om par, i templets rännil doppa:
Den röda kråkan yfs: papgojan, gul och grön,
I mandelträdets topp sig ruggar, ung och skön.
Inunder björkens blad, som daggens perlor kyler,
En hämpling, vaknad nyss, sitt gröna hufvud
skyler:
Hvad är hans sång ej fri! . . . Hör, Åvall,
lyss åt lund! . . .
Men nej, han snarkar blott, och bara drar på mund.
Kring kullar, fält och fjäll, på bergens kalk
och skiffer,
Drifs templets hjordar fram af fogdar och kalifer.
Hör, hör, du Bacchi man, vallhjonens glada skrål,
Vid solens bleka blick och fästets röda prål!

Hör jägarns första skott, som mellan träden
glimmar,
Och se, hur rökens dunst i ljusblå rundlar immar.
Än dallrar smällens dön i skogens brutna hvalf,
Vid hästens rädda språng, som i sin loka skalf.
En bäfvan och en flykt imellan löfven rasar,
Af all den skrämda flock, som skingrar sig
och fasar:
Bofinken söng och föll . . . Talltrasten sjunger
än . . .
Men, gudar, hvad tumult! Hvad nytt alarm igen!
Betrakten öfver allt. . . Hvad mycke folk och gäster!
Allt Bacchi Ridderskap, Prestinnor, Barn och
Prester,
Okände Vandringsmän, i kyllrar, stoft och dam,
Som mellan stöt på stöt i trängseln rusa fram!
All vägen är betäckt af friska, muntra värdar,
Som hvar och en sin gäst till Bacchi dyrkan härdar,
Der de vid trädens skygd i öppna luckor stå,
Och dagens frukost, punsch, i kurbitsflaskor slå.
Helt tätt står vagn vid vagn och kuskarne i rader,
Bland pikar och gevär, stöfletter och schavader:
En mängd af lass och klöf jemt färdas om hvarann,
Till templets portar fram, med blomsterkrönta spann.
Hör Ceres' drängars skrål, som grensle stå på
sprunden:
Hör, hur de sjunga gladt vid första morgonrunden!

Opp, Åvall, se på mej! Se hvad jag har, och välj,
En bägare med vört, vespedro en butelj.
Se, hur min vört så skönt vid blåsten skum-
met krusar
Och öfver bägarns brädd i hvita fraggor frusar...
Den kärnan på din läpp, den oljan i din gom,
Bär lifvets helsodryck och dödens läkedom.
Men, Bacchi Söner, I! Stig några fram i hopen,
Tag denna urnan mot, och dessa tömda stopen:
Begråten Movitz' stoft.

Min gråt bör ej bli döljd,
Då jag nu ser din färd, af Charons andar följd:
Dig, Movitz, menar jag... Topp, håll, slå vad
om supen,
Att Charon aldrig haft så dejlig själ på slupen:
Gutår, du sälla själ!

O du, du glada bygd,
Der jag hans lyra hört i dessa lindars skygd!
För hvar gång som du satt i denna labyrinthen,
Med tummen mot din bas och fingret krökt
på qvinten,
Och som mitt hjerta mins, intill den stund det dör,
Hur groft, med drill på drill, du söng *Bril-
lante fleur*...
Men ack! din mun är kall, förvissnad är den
handen,

Som

Som med så glada ljud förtjuste denna stranden:
Den grottan mer ej syns, der du, min Pythias,
Beundrad för din konst, sjelf stifta din Parnass;
Der du... ack! tillåt mig att med din urna stanna...
Der du så ofta satt och pimpla ur min kanna,
Just denna kannan, den, som Åvall kastat här,
Som gjort så mången gång Olympen i dig kär.
Men, himmel! han är död: hvad hjelper mig orera?
Hans stoft ju lång'se'n gömdt inom sin gyldne lera!
Du der! stå ej och svälg, med ögonen ihop,
Och ur din våta glugg fäll tårar i mitt stop...
Ja, när han slöt sin sång, så var det, så att tala,
Som svalans flygt till bo bebådar nattens dvala,
Som gumsens bråk i byn, vid dagens bleka rand,
Betyder lammens lust att somna efter hand.
Ty vid hans sista pust i krogdörrn hos Madamen
Af brödralaget strax försvann den gamla stammen:
Den kasta sin fiol på nacken tungt och gick,
En ann sitt oboe inunder armen fick,
Den tredje, full med dun, stack flöjten i syrtuten,
Och alla oboe försvunno i minuten;
Trumslagarn hängslet promt opp öfver hufvud drog,
Och hvälfde trumman kull vid krogdörrn der han stog.
Men Movitz fins ej mer..: Kom, följen mig, ell' huru?...
Der ser ni Movitz' bänk grönmålad och af furu;

Just från den granens topp, der denna bänken står,
Man ölcapellets torn rätt fram i sigte får.
Den dunkla lyktans sken en strålig skymning
kastar,
Hvart ut som ögat ser och hvart åt foten hastar.
Der står hans kersberstråd, af daggens drop-
par hvitt,
Inom hvars fordna skygd han slog båd' bom
och qvitt.
Der ligger kåglan kull och klotet fullt med mossa,
Och det vid grottans grind, der luntan brann
och blossa,
Hans stöflor och carpus än ligga qvar i sand,
Hans stångpisk, styf af blår med svarta par-
duband;
Hans fullmagt, möglig, grön, med kramelurer
skrifven,
Kringlindad om en ost, förbränd och sönderrifven:
Och der — Hvad? ser jag rätt? — Bredvid
den halfva skon,
Hvad ser jag? Himmel, ack! hans capitulation
I ränniln vicklar sig bland skal och äggegulor,
Med gulbrunt stort sigill, standarer, klot och kulor;
O Gudar! se hans vest — hans tröja, lapp
på lapp;
Fins der en skilling? Nej! nej, blott en ergad knapp.
Ack! mägtar tidens hand vid dessa nejder röra,
I grund det glada folk förgöra och förstöra?

* * *

Men ack! vid denna syn allt ökar mina qval,
De hvita snäckors prål, de röda musselskal;
Kring grottan Eols harm i blomman sorgligt
hviner;
Allt visnar vid hans suck, från dessa små jasminer,
Till ekens stolta stam, än helgad der han står,
Så bär han ej sin topp så vördig som i går.
Och dessa åkerfält, med gyldna ax betäckte,
I sin förvandlingslag påminna mig mitt slägte:
De blad, just dessa blad, som gulna kring min fot,
Afskildra mig min min, när döden tar mig mot.
Se dit åt, mina barn, förbi de höga ekar,
Längst in i skogens rymd, dit in åt, dit jag
pekar,
Säg, ser ni något träd?... En hvit och yfvig stam,
Hvars rikt beprydda löf ur dimman glittra fram?
Tro, förr'n de röda bär härnäst bofinken lockar,
Att kanske på min mull man pimpinella plockar,
Och denna hand, som förr i ständigt sus och surr
Till glaset sträcktes ut... *dum captat, capitur.*
Ja, förr än dessa ben hint fram till skördeanden,
Är lian i min hål och skutan nära stranden.
Ty så är lifvets rund kring denna trinda boll.
En Mogols elefant, med Kejsarns parasol,
En Kaimakan, insvept i sjelfva Mahomets fana,
Är i en blink ej mer än denna pris Havana;
Sjelf Storvisirn till häst inom en väpnad krets,
Bland dubbla svansars fläkt på pikens gyldne spets,

Och Dogen på sin thron i glimmande gondolen,
År i en blink ej mer än denna tomma skålen.
Kring allt, hvart tankan flyr i all naturens glans,
Står döden tyst på lur, som spelman till en dans.
Den sämsta snöpings lif, den skönsta Sultaninna,
Allt måste flux om bord vid Charons rodd
försvinna;
Den Movitz, verlden ägt, måst sträcka sina knän
I samma svarta sump, som Cæsar och Eugene.

* * *

Hvad kulet vattuspel, som ned i droppar faller,
Försilfradt i sitt skum, bland jaspis och coraller,
Som med en kylig fläkt i gyldne vasar sprids
Och genom nya rör till nya hvirflar vrids!
Bland dessa vattensprång, der dygnet om de sqvala,
Vid trädens kulna rusk och all naturens dvala,
Syns Bacchi hjeltars stoft kring kullar här
och der,
Som hvar en på sin spets en upphöjd stjerna bär.
De äldsta Bacchi män, som trotsat tid och laster,
Med nakna hufvuden och kransar af albaster,
Har konstens lätta hand i Floras portar ställt.
En Noach, krönt bland dem, syns naken i sitt tält,
Ned om hvars gjutna bädd sig tvänne nym-
pher smycka,
Som manteln från hans länd med yra ögon rycka.
På stoden midt emot Cambyses' skugga står,
Der snillets starka drag sjelf fasan öfvergår;

Ett barn, med böjda knän, det raglar och
det blundar,
För en tyrannisk pil, som blodets utlopp rundar.
En Tantalus, utsträckt, långhalsig, svart och ful,
Fördömmer i sin törst sitt snabba vattenhjul...
Men i den stolta park, der träden sig fördela,
All Fröjas vällust syns i stela marmorn spela:
En Ahala, så yr, af konsten eldad skönt,
Med benet sträckt till skyn, spritt naken står
och krönt;
Dess axlar, barm och bröst Cytherens värma målar,
Fastän dess ögons glans ej mer i tiden strålar;
Och på en marmorhäll, bland Cupidoners spel,
En Ahaliba syns, vidöppen, kall och stel;
Dess hand, med blommor full, en lusta tycks
bekröna,
Som ögnas vid ett veck uppå det runda sköna;
Zephirens lätta blåst och flodens våg än mer
Åt denna helgedom de sista pustar ger.
Men ack! hvad furiers språng, som sira golf
och väggar!
De hvita gipsverk... allt, allt, allt min själ
uppäggar;
Till klagan, harm och qval allt, allt beveker mig:
Må urnan krossad bli och Trundman dö med dig.
Må denna källans sorl, som rinner mig så nära,
Frammullra i sin fart helt tyst Neptuni ära,
Men måtte detta stoft, just denna usla jag,

I hafvets bottnar strös vid Jofurs dunderslag.
Ack., Vånskap, hvad du är! Jag tror, i Bacchi rike
Du Kärlek nämnas bör, som närmste hans gelike:
Den ene kogern för med sötma och med sorg;
Med söta drufvor fylld den andre bär sin korg. —
Hvi skall min skröplighet sin morgon se allena?
Hvi får mitt stoft med hans sig ännu ej förena,
I samma kärl bli gömdt inunder Bacchi thron?...
Men Movitz' fest begyns: snart nalkas procession.
Allt Bacchi manskap svängs plutonsvis mot
hvarandra,
Inom hvars flyglar fromt de krönte hjeltar vandra,
Och åter framför dem en rad af spelmän går,
Som under facklors sken på svarta trummor slår.

* * *

Emellertid som visst en eller flere timmar
Capitlet samlar sig, der templets ungdom stimmar,
Och som lanternan syns på ölcapellets port,
Vålan! kom, följen mig till en så lustig ort.
Låt opp, du Bacchi man, som innanföre talar!
Din öppna fensterluft och dina varma salar,
Din skorstens mörka rök mot dagens ljusa rand
Och ångan af dig sjelf, som tittar ut ibland,
Den eld, hvars glöd och kol kring dina kett-
lar sprakar,
Der du med skopan står och ideliga smakar,
Och brödrens hesa skrål vid systrarnas alarm
Gör, att vi vänta svar vid bågarn från din arm;

Din lappmudd och calott i Juni milda dagar,
Ditt hvita, glesa hår, som tolkar tidens lagar,
Gör, att i Fröjas hof du mer ej syns så ung.
Med nymphen i din famn, sjung, fader Bäckman, sjung!

* * *

Om ödet skull' mig skicka
En skön och dugtig flicka, :||:
Att med sitt pip och qval mitt fromma bröst bedra,
A, a, a, a!
Jag skull' ej som andra göra,
Efter folkets sqvaller höra;
Den henne ville röra,
Skull' mig betala bra.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Den henne ville röra,
Skull' mig betala bra.

* * *

När hon gick ut till andra,
Så skull' jag hemma vandra, :||:
Emellan skafferi och källarsvaln — hva ba?
A, a, a, a!
Jag skull' intet bry min hjerna,
Om den prydnad hon mig årna,
Blott Bacchi saft och kärna
Flöt i buteljerna...
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Blott Bacchi saft och kårna
Flőt i buteljerna.

* * *

Om hon mig sången neka
Ell' ut åt dőrren peka, :||:
Det kosta kanske på — men mor hon vill så ha.
A, a, a, a!
Om de främmande, kan hända,
Med pistolerna uppspända,
Mig kasta őfver ända,
Hvad skull' jag gőra? Hva?
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Mig kasta őfver ända,
Hvad skull' jag gőra? Hva?

* * *

Der komme, till exempel,
En andlig man, ur tempel, :||:
Som med en vőrdig list drar af sig handskarna...
A, a, a, a!
Som han är en man af värde
Och jag trifs ej bland de lärde,
Så går jag mina färde
Och lemnar tofflorna.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Så går jag mina färde
Och lemnar tofflorna.

* * *

Om se'n af garnisonen
Kom den och den Baronen, :||:
Min hatt i fenstret såg, bland andra hattarna,
A, a, a, a!
Och jag skulle blott bejaka,
Att jag sofvit hos min maka,
Helt såkert jag mig staka,
Och stoge chapeau-bas.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Helt såkert jag mig staka,
Och stoge chapeau-bas.

* * *

En ann gång kunde hånda,
Jag ville hem åt vånda, :||:
Och ljuset ännu brann emellan luckorna,
A, a, a, a!
Att min ångel börja spotta,
Mig båd' prygla och hundsvotta,
Och kanske ur sin potta
Ge mig... et cetera...
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Och kanske ur sin potta
Ge mig... et cetera.

* * *

Men såj på tro och åra,
Såj, kan man mer begåra, :||:
Än når jag sjelf ser bort och håller ljusena?
A, a, a, a!

Se'n, når jag dem sjelf insöfver,
Kanske, om jag då behöfver,
Knapt ett glas vin blir öfver
För mitt besvär... Hvá ba?
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Knapt ett glas vin blir öfver
För mitt besvär... Hva ba?

* * *

TRUNDMAN.

Kom, skrala gubbe, kom, som skrattar åt din aska,
Som nåslös dansar om i ringen med de raska,
Som med din tunga fot rör Fröjas mjuka bädd
Och med din röda plym bestiger grafvens brädd:
Kom, tag ditt krus i hand, och dina lockar kamma,
Gjut döden i ditt kärl vid morgonrodnans flamma,
Men glöm dess malört bort på bolstren i paulun...
Hola, kamrater, klang! Här stötes i basun:
All nejden hurra hörs, kring kärlens sprund
och fragga,
Trompeten stötes stolt vid åsyn af din flagga,
Trumslagarn hvirfveln slår, med dubbla slag
på slag,
Och luften mulnar bort af folkets andedrag.
Kring allt hvad ögat ser, åt kullar, berg och branter,
I mörka flockar sprids gevär och musikanter.
Opp, samloms, mina barn! Med andakt bugen er
För all den hårlighet, som Movitz' aska ger.

* * *

Men skåden... Himmel, ack!... Hvad ömt, hvad
skönt!... Jag bäfvar...
Mårk, efter spelets tropp Prestinnan Ulla sväfvar,
Med svart utslagit hår och guldgult damast-släp:
Betrakta hennes glans mot allt det mörka skräp
Af Mollbergs stora vakt, som framför går och
slingrar:
Mårk, hur dess hvita hand på mandolinen fingrar,
Hur hennes bindel skönt af vådrets ilar förs
Och huru lått dess fot inunder kjorteln rörs.
Den lilla pennans skymt, som ömt på strången klingar,
En liten fjäder år af Kårleksgudens vingar.
Men hennes röst dertill, vid facklans eld och sprak,
Gör själen så förtjust som lustan rädd och spak.
På vågens blomsterstråt, som opp åt templet
syftar,
Mårk, hur precist sin fot hon efter takten lyftar:
Se hennes toffelblad, broderadt guld i grönt,
Hur, vid hvart steg hon tar, det strålar högt
och skönt.
Hvad mer ån dråplig syn! Mårk, mårken qvinnolisten:
Mårk, mellan hvar cadans af främsta oboisten,
Hur hon slår benet opp, så sulan syns på skon;
De blunda och de le i hela procession.
Puff! hvad det kostar på! När hon ser ner
på kragen,

Knapt tippen uppå skon hon skönja kan för magen:
Den uppsvälld är och hög, och liknar en pulpet,
Der Astrild haft sin post och lemnat sitt signet.
Kom, mina kära barn! De nalkas oss så nära...
Tänd, tänden facklorna!... Soldaterna de svära...
Hvad stormen ökar sig, med slagsmål, tvång
och hot!
Opp, låtom oss gå ut att taga dem emot.

TRUNDMAN MED CHOREN.

Sjung, mina söner, alla tolf!
Sjung efter mej: se på kärlet jag förer:
Lyft på karpusen,
Fläkta med ljusen,
Höjen opp krusen,
Commendörer!
Stänk persico kring templets golf:
Stänk ratafia,
Sjung vår litania:
Noach, Maria,
David, Uria,
Ej denna urnan dem tillhörer.
Rent i botten!
Lyft på calotten!
Drickom om i botten:
Sätt uppå calotten...
Sen på mej, se hvad jag bär:
Fallen neder, jag besvär:

I den urnan, just den hår,
Movitz' aska samlad år.

CHOR.

I den urnan, just den hår,
Movitz' aska samlad år.

TUTTI.

I den urnan, just den der,
Movitz' aska samlad år.

ULLA WINBLAD.

Prestinnor! bugen er, med bittra sorgeqvåden,
Főr Trundman, der han går inom de glesa tråden:
Mot dagens rőda skymt och ljusens blacka sken,
Hans skugga svåfvar fram så lutad i allén.
Ån armarna i kors det mőrka kårlet lyfta,
Då tusen hurra hőrs af dem som gå och snyfta;
Ån gubbens armar lågt, i vőrdnadsfulla stig,
Till jorden sånker det och åter korsar sig.
Men på hvem lyssnar han? Hvem år den der
charmanta,
I språnget Jensen lik, som idlig hőrs discanta,
Som, pussig, blek och stinn, med håret i en lock,
Sin flaska rycker opp utur sin puderrock?
Han ljusblå strumpor bår, den glada Bacchi-
vånnen,
Omaka, liksom han, i skorna messingsspånnen...
Hőr, hur han grålar jemt, så vindőgd, plump och
stinn!

Men nu, nu sprang han bort, långst in i skogen
in . . .
Hvad är jag intet trött! . . . De kulna moln, som
fläkta,
Gör sömnen mig så söt, att ögat må försmåkta:
Knapt mina ögon se den Trundman i sin nit,
Långt mindre örat hör hans sorgepsalmer hit.
Men ödet och vårt kall i stillhet må vi lyda,
Med ömma klagoljud, att vinets dyrkan tyda;
Opp, systrar, slumren ej! Låt nattens andar fly!
Snart Bacchi eldar sprids i dagens öppna sky:
Snart Presterna med bloss mot altaren sig stöda,
Och inom gallren snart skall offerbloden flöda.
Kom, Trundman vinkar oss, och viftar med
turban;
Nu ropar Canslern — Marsch! — och Mollberg
står på plan.
Betäcken edra bröst: vår skönhet må vi dölja . . .
Opp! oss är anbefaldt, näst efter Trundman följa.
Trompetens fräna ljud ger klang i skog och mark:
Med andakt följen mig och templets Patriark!

Ulla Winblad

framför Choren af Prestinnorna.

Sjungom, systrar, Fröjas åra!
Fast vi Bacchi rökverk båra,
Fröjas åra:||:
Våra varma bröst begära. *Fin.*

Vi bekänna hennes lära
Och Gudimans lag besvära. *D. C.*

CANSLEREN.

Du Bacchi Corporal, och Ordens-Granadörn!
Dig anbefaller jag, som Marskalk af likörn,
Gör rum för procession.

CHOR.

Under facklans dunkla låga
Vi till Bacchi gårdar tåga,
Men vi våga:||:
Klandra dödens pil och båga. *Fin.*
Spör oss någon om vår plåga,
Blir det svaret på hans fråga. *D. C.*

MOLLBERG.

Nun woll'n wir salutiren:
Schiltre!.., Auf axel!...Schtill!

CANSLEREN

med Ordens-carafin, framför basfiolen.

Nu är jag just von bieren,
Så att i all den glans jag svåfvar, som Prestaf,
Knapt handen orkar opp, att lyfta hatten af.

MOLLBERG.

Schiltre!... Auf axel!...Schtill!

CANSLEREN.

Tack vackert för besväret!
Mårk, Bacchi Ridderskap! När Mollberg rör
gevåret,
Så må vi buga oss och klinga med hvarann:
Upplyftom carafin!... Se nu, nu skyldrar han!
Det kallas tempo det, så kunna nacken vrida
Och med en afvig hand geväret slå på sida,
Bli vindögd som en uf, stå raker som en stör.

CHOR AF PROCESSION.

Ah! Monseigneur
År just i sin galla:
Fallarilalla!
För din mustasch måst döden knåfalla.
Ah! vot' serviteur!

CANSLEREN.

Tack, fader Mollberg, tack! Très humble serviteur!
Framför din bataljon din egen skål vi dricka.
Hvad du ser tapper ut kring halsen med din bricka!
Och med den mössan, tänk, så silfversmidd och hvit,
Hvad du drar hjeltar fram för spetsen af din plit!
Din mulna anletsfärg, din hvita lock vid öra
Och dina ljusblå skört, med hvita veck, må göra,
Allt bildar dig så skön bland trummor och gevår...
Klang nu, nu skyldrar han! . . . Bien obligé,
mon cher!

Chor af Procession.

Bien obligé!
Nu skyldra de alla:
Fallarilalla!
Mollberg, din skål!... Låt fluidum svalla
Och ny sötma ge.

Cansleren.

Hvad du ser dejlig ut, du Mollberg, för paraden!
Din like näpplig nämns i hela Henriaden.
Men I med basfioln, I raska gubbar, märk!
I bröder, tumlen ej med Ordens speleverk.
I kommen väl ihog, hvems hand rört detta skrofvet:
Knapt sådan Meckel fins i Meklenburgska hofvet.
Gå jemt i takt... jemt, jemt... Jag säger än en gång:
Hans like aldrig fås på valdthorn och bassong.
Han trotsa i sin tid Soprano i Neapel,
Bezzozzi i Turin och mången ann Constapel,
När med en pussig käft han mumsa på sitt rör,
Och det för ett patrask, som intet har gehör.
Med ögonen ihop och näsan i syrtuten,
Han svängde oboe, så tonen gnall mot knuten.
Kamräten midt emot, rödbrusig, tjock och stinn,
Smög ofta samma ton uti sitt valdthorn in.
Men himmel, hvad alarm! Re'n börjas nu med sången:
Sväng sakta, Bacchi mån, i denna blomstergången.

Du der, vakthafvande vid basfioln framför!
Höj facklan högre opp och på karpusen rör:
Låt kring fiolens hals dess klara gnistror skakas,
Och svinga din karpus båd' framåt och tillbakas.
Klang, Öman Fodermarsk, du Bacchi Commendör,
Med benena i kors och helsning från Skanör!
Ja, du, du tömma vill fem stop och intet yra?
O Gudar, hvilken gäck! Han är placat af fyra.
Drick ut din krönta hälft, ryck in uti ditt led,
Och blif en kostlig länk i denna våta ked.
Noch än, ur carafin, vid spelets storm och dunder,
Må vinet gjutas ut . . . Klang, Löfberg! . . . Håll inunder!
Stig fram, du Bacchi man, i ditt incognito,
Med hufvu' utan hatt och foten utan sko . . .
Marsch! Vid trompetens skråll, slå benen opp, marschera:
Mot basfiolens hals sänk bröst och skuldror mera,
Och skingra facklans eld, vid den uppgå'nde soln,
Från deras pust och flämt, som våndas med fioln.
Sjung — 'Sjungom alla ömt — Re'n mina läppar snyfta,
Vid åsyn af det kärl, som Trundman nu upplyfta;
Sjung efter honom; barn! Upphöjen hand och mund!
Ty Bacchi fest begyns, och just på denna stund.

Förenom våra ljud med all den starka skara,
Som vandrar framför oss, att Movitz' stoft bevara.

* * *

Upplyften edra krus, med famntag åt hvarann!
Nu öppnas templets port ... Men hvem är denna man,
Som redan solens glans till vinets fest förblindat,
Som, naken öfver allt, sin krans kring medjan lindat,
Som mot sitt hvita skägg, inom sin svullna famn,
Vår Movitz' lyra bär och jollrar vid hans namn?
Opp, Åvall, opp, seigneur! Ej tid att längre sofva:
Opp, klinga på ditt spel... med oss dig hemförlofva
Till templets helgedom... Men säg mig, hvad han tror...
Hör på hans vilda sång!

Åvall *vid tempeldörren, med lyran.*

Tom är min flaska, tunnan utrunnen,
Guld i min ficka var aldrig uti.
Knappt den tråsändan ännu är spunnen,
Fullt till det blaggarn min skjorta skall bli.
Och till en jacka, prydd med snören,
Väfd utaf getragg, lagom stor,
Fan ta som tror, att klädsfabrikören
Ännu hint födas och ögnat sin mor.

* * *

Jag heter Åvall, bror!

* * *

Tom är min verkstad: knapt fins der verke,
Knapt till en pinne att slå i en klack;
Aldrig en stöfvel, inte ett märke,
Aldrig en sula... nej ingen, stor tack!
Afklädda väggar, små och låga,
Nedruttna golf, med beck och talg.
Men ändå klang! Mitt stop, i full råga,
Fråser rossolis och glödgar mitt svalg.

* * *

Af sorg vid Movitz' död, I kostliga Seigneurer,
Jag legat här två dygn.

* * *

Just här på trappan, ensam, allena,
Jag nu mest legat två dygn vid mitt stop;
Och med min klang på denna här sena
Templets all ungdom jag bådat ihop.
Just under detta mandelträdet,
Der nu papgojan skrattar fräckt;
Der har jag spelt och sjungit det qvädet,
Som all naturen till klagan uppväckt.

Cansleren.

Inträden, Commendörer,
I ordning, par om par!

Åvall.

Lamporna fladdra, facklorna spraka:
Hästarna gnägga, och Trundman ser ner;

Nympherna gråta, skyarna braka,
Floden sig grufvar, och Eol han ler.
Men, mina barn! I gråt jag somna,
När jag min broders urna såg...
Tråden då in: vålkomna, vålkomna!
Bacchus uppelde vårt blod och vår hog.

* * *

Ack, om jag kunde stå,
Och ögna blott en skymt af dem som kring mig gå!
Men, Gudar, hvad alarm! Mitt skråmda hjerta båfvar:
Min syn förvillad blir i mörkret, der jag stråfvar.
När i min blöta sömn, vid denna lampans sken,
Jag nyss på trappan låg i porten hår allen,
Och då mot vädrens blåst jag under trådet grina
Och jag såg opp och drack, så hördes luften hvina.
Jag såg, och lyssna ömt uppå de stumma dön,
Som ståndigt höras hit vid Charons rodd kring ön.
Än skymta åran fram, och än sågs hela raden
Mot flodens hvita fragg i vassen hvålfva bladen:
Än flög en korp förbi, och än vid blixt och rök
En fiskmås dyka ner, och opp åt flög en hök.
Än tände sig ett bloss, och än dess eld sig dela,
Än månens ljusa klot på mörka böljan spela:
De nakna granars sus, de böjda aspars flåkt
Och ufven, der han tjöt, mig gjorde så förskråckt,
Så bågarn föll ur hand... Men hör, hur folket svärmar:

Sjelf Trundman frammanför, i släp och vida ärmar.
Hör, hur han sjunger högt, vid tusen facklors sprak,
De slagna hjeltars lof . . . Men ack, hvad storm och brak!
Helt säkert detta folk vill Bacchi pressar klämma:
Jag känner Ullas röst och Trundmans grofva stämma,
Och mins ännu i natt, vid lampan der jag låg,
Hur präktigt sluparna man bort i viken såg.
I vassen öfverallt, der offerhjorden råmar,
De hvita seglen sågs bland roddare och pråmar,
Tills slutlig vid ett knall uppblixtra hela strand,
Just samma den minut som Trundman steg i land.
Dess djerfva blick till skyn, dess röda svett i pannan,
Dess vördnadsfulla nick, när gubben öppna kannan,
Hans staplande gutår, förr'n oljan halka in,
Var vård Apelles' hand i målning mer än min.
Men när hans bröst hvar gång vid pipen flög och flåsa,
Och hårets knorl så stråft sågs kring hans axlar blåsa,
Och då hans öppna gap, med hvita tänder prydt,
Mot kärlets bräddar låg, nyss skuradt, blankt och nytt,

Och från dess hvita skägg när ölet rann och sqvala,
Så dråplig tafla, barn, kan intet guld betala...
Men räcken mig en gång ett spetsglas obemängdt:
Gör ej min sorg så djup och ödet ej så strängt:
Ett spetsglas pomerans... Men ack! jag allting saknar:
Jag utan vänner dör och utan glas jag vaknar.
Min tanka grumlig blir, mitt hjerta saknar luft,
Min anda sitt begär, min hjerna sitt förnuft,
Mitt blod sin lugna fart, mitt snille sina lagar,
Och kroppen allt sitt stöd, när hufvu' så behagar...
Men hvad min oro öks i denna mörka vik,
Af dessa nymphers skrål och dessa gastars skrik!
I förgår låg jag här på trappan och cavera,
Med hufvu' fullt af löf och glaset med Madera.
Min hand var vänd till stryk, min fot upplyft till dans,
Och detta gula skägg var stänkt med pomerans.
Ur denna Noachs bild, ur pipen mellan låren,
Jag skrufva oljan ut och pressa sista tåren:
Jag gråt, och i hvar tår, som ned ur ögat föll,
Det fråste finkel, barn, som hundra grader höll.
I mandelträdets topp papgojan söng och hvissla,
Då skrufven i min hand de skönsta toner gnissla.
Gå bort... låt döden sjelf afkyla min person...
Men hurra! Trandman syns, och der går Procession...

Se Canslern med pokaln, hur hjulbent han sig
svingar,
När Mollberg gör honneur och Ordens-spelet
klingar:
Kors, hvad hans skugga bräns!

Men ack, hvad dufna ök,
Som uppför trappans brant uppklifva på försök!
Klang du, du Mollberg, bror, med hårpung
och mustascher!
Du ser mig ut, kamrat, som du har tömt fastager.
Hvad du tar tappra steg framför ditt krumpna led,
Med pikens gyldne udd och mössan på en sned!
Hur fromt syns i din marsch de hvita vador
blänka,
Då du, med piken fälld, vill sorgefloret sänka:
Din röda Tyska läpp, förvillad i sin min,
Befaller trummans halt och nymphens mandolin.
Klang, Mollberg! Du är skön... Men, himmel,
hvad jag skådar!
Hvad röster och musik, som Fröjas folk bebådar!
O Gudar! hvilken nymph, med svart, utslagit
hår,
Som främst på trappan steg och fram till
templet går!
Hvad skira kjortlars fläkt kring hennes tofflor
spela,
Som under vädrens pust sig lyfta och fördela!
Ack,

Ack, Ulla! Allt ditt prål förqväfver all min röst:
Din skål i denna vört! . . . Din bild i detta
brӧst! . . .
Trompetens uppbrott hörs . . . Klang, Trundman,
der du tråkar,
Med urnan mot ditt bröst, och om din hjelte
språkar!
De klara höjders brand, vid folkets storm och stoj,
Gör dig, din skugga täck inom sitt flor och boj.
Vid kärlets ädla tyngd du hedrar den du tjenar,
När åt dess kalla stoft ditt hjerta varmt du lånar:
Gack till ditt våta kall, som pryds af dina år,
Inom den porten in, som för dig öppen står . . .
Hola! pukslagarn hörs, och processionen skri-
der . . .
Klang, Ede, klang din skål, der du på tunnan rider,
Som brygdens Härold främst, till folkets tröst
och gagn,
Med rosor kring ditt sprund och facklor kring
din vagn!

* * *

Men, himmel! Se en mängd, som hosta och
gå luta,
Som basfiolens block i steg för steg framskjuta:
Märk, huru skrofvet, spräckt, vräks likt ett
skepp i qvaf,
Som sqvalpar mot den strand, der linan brustit af.

Knapt skönjer ögat mer, vid brödrens våta möda,
Än blott en horisont af näsor, blå och röda.

* * *

Du der, med lurn i mun, med röda mössan, du!
Låt vimplen fladdra ut.
Hur präktigt ser jag nu!
Vid oljekannans svigt det krönta barnet buga,
Och åt hvar Bacchi man dess oljekaka truga:
Vid dönet af basun, inom sin slutna ring,
Det ögnar fromt till skyn och bjuder kannan kring.
Klunk, Mollberg, der du står! Klang, Ede, der du gungar!
Och vivat Fröjas folk, som mellan spelet ljungar!

* * *

Hola! der raglar en, som Movitz' stråke bär,
För hvilken trumman rörs och ropas till gevär.
Välkommen, gubbe, du, som orkar drufvan pressa,
Med glädjen i din mun och sorgen på din hjessa!
Din skalkhet glittrar fram på dina silfverhår,
Wolfdauer, du som tyst så mången lagt på bår,
Så en bedröfvad far vid dottrens gömda vagga,
Som mången svartsjuk man uti sin hämd och fragga.
Träd opp till templets port: der inne önskas dig
Ett majregn utaf öl i dina torra stig.
Gack, famla i ditt kall på denna klagodagen.

* * *

Der dansar fram en ann, med näsan sönderslagen,
I en demi coupée, en charge à trois pas;
Grälmakar Löfberg, klang! Välkommen och
hurra!
Hvad du har tumlat om och hvad du orkar föga!
Han är det, utan hatt, med silfverglitt på öga,
Som framtill på sin kolt ej mer än fodret har,
Och baktill intet mer än öfvertyget qvar.
Klang, Löfberg, drick mig till! Snart morgon-
rodnan flammar.
Men, Gudar! Hvem är den, som trampar der
och dammar,
Med handen sträckt till skyn och ögonen ihop,
Som med ett bittert skratt lagt locket på sitt stop,
Och hjulbent speglar sig i trädens glesa skugga?
Hvem är den Bacchi man? — O stolta
Ehrensugga!
Välkommen i din ångst: kom, luta dig och drick
Af denna högtidsvört, jag nyss af Trundman fick.

* * *

Hurra! Se Jensen sjelf, bland folket hur han
drifver!
Med pennan krökt i hand han ideliga skrifver,
Han mumlar i sin skrift och ser på bataljon . . .
Men Mollberg bugar sig, vid spelets klang på bron;
Allt folket bugar än, och templets vimpel blåser . . .
Det Parentatorn är, så tjock som en Boråser.

Bevar' oss, hvad hans hår det fladdrar gult
och stråft!
Bevars! Hans andedrägt snart vådrets våld
förqvåft.
Han är det, der i dörrn, som nu sin penna hvässer,
Som skall kring Movitz' stoft i dag strö sorg-
cypresser.
Klang! Portarna slås opp: allt Fröjas hoffolk syns:
Der kommer Trundman ut, och festen nu begyns.

Cansleren.

Allt folket tråde fram: allt lefvande hårinne,
Tråd fram, och sjungen högt vår Movitz' sor-
geminne.

Chor.

Hvem är, som ej vår Broder mins,
Fastän hans skugga mer ej fins?
Fastän hans valdthorn tystnat har,
Är skogens genljud ändå qvar.
Än Floras foglaskara
Skall ömt hans spel förklara:
Än jägarn vid sin snara
Skall på sin pipa svara,
Hur, ibland Orphei söner,
Af Bacchus krönt så sköner,
Han utan like var.

Trundman.

Prestinna, tänd din eld! I Nympher, templets prål!
Med dubbel skönhetsglans vid dödens göromål,

Utgjuten eder gråt . . . Men hör, pukslagarn
larmar,
Med pinne hvälfd i skyn och silfversmidda armar.
En pråktig hvirfvel hörs i dubbla slag på slag,
Som bådar något stort och något nytt behag.
Med pinnarne i kors och tummarne i vådret,
Går klangen opp åt skyn och konsten ner i lådret:
Hvad han ser munter ut, den pukarn, och så gladt,
Med liten svart mustasch och galonerad hatt,
Nu trumlar han till storms . . . Bevar' oss, hur
han larmar!
Flyg, flygen alla fram, med vidt utslagna armar,
Mottagen denna man: det Parentatorn är,
Den sorgsna Jensen sjelf, som nu vår gråt begär.

Cansleren.

Du Fröjas täcka folk, som vrider dina händer,
Som nu vid altaret din fällda fackla tänder,
Som, blottad i din barm, med dina höga bröst
Till jorden kastar dig! Var tyst, hör Jensens röst.
Pukslagare, slå an! (*Pukor.*)
I spelmän och raljörer!
Allt Bacchi Ridderskap med Templets Commen-
dörer!
All denna menighet, som här i templet syns!
Nedböjen edra knän. Parentation begyns,
Och klockan klämtar bön.
Du, gubbe, du som snyftar,
Som stolt vid basfioln den röda stråken lyftar,

Som under facklans sken med hvita lockar står!
Släck blossets dunkla eld, der dödens fasa rår,
Och fall på dina knän.

I raska köresvenner,
Som sprundat Bacchi kärl, I brygdens ålder-
männer!
Uppvicklen edra skört, till jorden fallen ned.
Nu Parentatorn syns, hans uppsyn år oss vred.
Flux hattarna utaf!

Du templets gamla myra,
Du brygdens åmbetsman af skylten N:o 4,
Som, under trädets rusk och löfvens kulna fläkt,
Dig här med lyran lagt! Stig opp och var betäckt,
Och träd i templet in.

Du, Ordens-Granadören!
Med allt ditt manskap fall, fall ned vid tem-
peldören;
Häng mössan på din pik, slå handen för ditt bröst:
Nu träder Jensen fram; med båfvan hör hans röst.
Pukslagare! slå an.

TRUNDMAN.

Allt folket falle neder.

MOLLBERG.

Hau! Schilträä mit muskett ... geschwindt i
alle leder!

TRUNDMAN.

Prestinnor! bugen er vid alla klockors ljud.

ÅVALL.

,Hvad djupa sorgepräl omgifvå Vinets Gud!

EN HÄROLD.

Stig, Parentator, fram!

JENSEN.

Nyss i de mörka vågor,
Der nattens fasa rår, bland thordöns qvalm och lågor,
Der klippans branta tyngd högt öfver hufvu' står
Och med en vredgad spets till Jofurs skyar går;
Der bergen vältras ner, med brända löf och grenar,
Och åter kastas opp uti ett regn af stenar;
Der en förtörnad flod sin klagan gjuter ut,
Båd' fängslad i sin fart och störtad i sitt slut;
Der böljor utaf eld ur Plutos kamrar flyta,
Som sig till högre qval i ljusa svall frambryta;
Der Tityus förskräckt fördömmer Gudars Far,
Då gamen ur hans bröst en blodig lefver drar;
Der Jättarna med harm sig ilskefulla rifva,
Att på hvarandras rygg till himlarna uppklifva;
Der Ixion, med flärd af Hymens fackla bränd,
Blir i en glödgad ström på hjulets axlar vänd;
Der hvita bloss och sken ur tända ugnar gjutas,
Som med en hisklig gråt än öppnas, än tillslutas,
Och der en vredgad Drott, med krona af cypress,
Sin stolta nyckel för, och spira utom dess:
O Gudar! just, just der, på denna grymma orten,
Höll Plutos svarta vagn och hästarna för porten.

Skenbarligt såg jag då vår Movitz ofőrtänkt,
I svart fotsidigt släp, med gyllne stjernor stänkt.
Hans uppsyn tycktes vred, hans spridda blickar kulna,
Och kindrens sjuka färg som axen, när de gulna.
Men en trehőfdad hund jag bunden såg och krum,
Vid denna mőrksens port, upprest på hafvets skum.
En grämelse och nőd all őrats känsla qväfde,
Vid tusen fångars skrål, som plågotyngder häfde:
Och mot en gruflig eld, bakom en itänd lőnn,
De svarta skuggor sågs än vältra sig i sjőn,
Och än vid jernbasun, hvars ljud ny nőd főrkunnar,
Med brända hufvuden upplyfta gap och munnar.
Bland gnistror, blixt och rők, sågs blodets ack och ve
I rőda droppars spel főrtviflans målning ge,
När från den svafvelsjőn, som storma, brann och spraka,
Benranglen flőto fram och bloden flőt tillbaka.
Der samm en usel mor, med vilda őgnakast,
Och hőll en brottslig son i sina armar fast:
Han åter, dubbelt vild, till fadrens brőst sig slänger,
Som våndas i en glőd bland halster, jern och tänger...
Főrvirrad i min själ, mig tycks, jag ännu hőr
Den jernbasunens skräll, som afgrunds bäfvan gőr.

En kuttra som en uf, en jama som en katta;
Men Movitz, tyckte mig, i porten stog och skratta,
Så tändren skallrade och ögonen föll ut,
Ja, så att svetten rann och koka som en lut.
Den svarta mantelns släp, den gula skuggans fasa,
Gör att mitt stela bröst käns klappadt som en trasa;
Mitt hjerta i mig klack, och gikten flög i ron:
Cerberus, templets hund, hån nagga mej i skon.
Allt nattens trolleri kring om mitt hufvud rasa,
Och hvarut ögat såg, blott nya eldar brasa.
Så uppsteg ur en rök en strålig hekatomb,
Då Movitz' hufvud brast och smattra som en bomb:
Ur lågan giftet flög och ormar ur det djupa,
Der paddors svarta mängd bland krokodiler stupa;
Bland vingar, ben och klor en aska breddes ut,
Som ständigt flamma opp vid Eols hvín och
tjut. —
Men, Bacchi Ridderskap! om ingen mig hugsvalar,
Så vet jag näpplig sjelf, för hvem jag står och talar.

TRUNDMAN.

Allons! Ett glas Champagne! Pukslagare, slå an!

(Pukorna höras.)

PARENTATORN.

Slik kräslighet — gutår! — sjelf Crœsus aldrig
fann. —
Men, Bacchi syskon, märk!... Vid knalln, då
hufvu' flamma,

Så kallna all min blod, och tungan skalf och
stamma;
All luften ljusna opp, båd' klippor, strand och våg,
Och ett mig okändt land jag mellan molnen såg;
Den hvälfda dődens port, med hästarna i trafvet,
Hjul, kedjor, bommar, allt, allt sőnk burdus
i hafvet,
Då, vid ett pråktigt sorl af flőjter och musik,
Ett tempel restes opp, Olympens boning lik.
Jag krőp, jag sprang, jag flőg till obegriplig åra,
Till tusen tafflar fram med dricka och főrtära,
Till stekta kycklingar och strufvor utaf gull,
Och mumsa ett calops ur en rubincastrull:
Der bars en pudding fram, főrgyld i alla kanter,
Men sockret, strődt ikring, brann klart som
diamanter:
Ett blått laxvållings-fat var så min smak i lag,
Så pulsen blef helt mjuk från sina torra slag.
Persilje-abborn, barn, uti den grőna såsen,
Och i sin smőrpaulun den åppelstinna gåsen,
Slikt allt gőr mig bestőrt... Men jag — jag
drack och åt,
Vid vackra munnars min och skőna őgons gråt.
Der gingo Gudar kring och med hvarann spassera,
Mars med ett kycklingben och med ett glas
Madera;
Apollo tog en sup och Bacchus satt och sof;
Men Jofurs guldpendul slog fem i hans alcov.

Vid urets klara spel, på små fåtőljer runda,
De trenne Gracer sågs hvar vid sin smőrgås blunda;
Jag blunda vid min syn ... men just då jag
hant fram,
Gick månen ned i moln och templet flőg i dam.
Jag kände, utom torst, en lindrig hufvudyra:
Min andedrägt blef sval, min tunga full med syra:
Då főrst, då mindes jag nu dagens gőromål.

TRUNDMAN.

Klang, knäpp på pukorna: klang, Parentatorns
skål!

COMMENDÖREN VID BASFIOLEN.

Klang, Parentatorns skål, som så főrträffligt
rimmar!
Tänd af Apollos eld, hans hela väsen glimmar;
Men med en skurpen läpp och med en tom butelj,
Vid sjelfva vinets brunn stå torstig som en elg,
Och med en själ insvept i sjelfva Charons dimma, —
Hur kan den främsta skald en enda mening rimma?
Főrqväfs ej snillets fläkt i rimmets tvungna slut,
När stopet ligger stjelpt och oljan runnit ut?

TRUNDMAN.

Slå i ett glas Champagne, I läckra nuditeter!

PARENTATORN.

Det kallar jag ett vin főr Kungar och Poeter.
Hirr, hurra i min själ! Hvad det var delicat!

En blandning utaf vőrt, af finkel och succat!
Klang, fyllen edra kårl: hon, systrar! fyll i mera:
Råck Ulla bågarn der, den dera med Madera.

Cansleren.

I nympher! slån i mer.

Prestinnorna.

Fullt, ers Magnificence!

Cansleren.

Råck Fodermarsken vőrt, Lars Lőfberg pomerans,
Och den vid basfioln, som står och flåtar benen,
Må af det kårlet få, som bår den blå syrenen.

Ulla Winblad.

Gudinnan kallar mig från templets gőromål!

Trundman.

Stőt i basunerna: Prestinnan Ullas skål!

Parentatorn.

Mitt őga fullt med gråt, som bågarn med likőrer...
Låt bågarn gå ikring, I templets Commendőrer! ...
Men, Gudar, hvad jag ser!... Du lilla sorgsna nymph,
Hvarfőre gråter du? ... Hvar tår blir mig en skymf,
Om ej med Movitz' mull du den i stillhet blandar ...
Men ack! hon svåller opp... fram, Junos tjenste-
andar!
Hon staplar på sitt mål, hon rifver sina hår:
Kom, våds, att verlden snart en glådtig nyhet får.

CANSLEREN.

Gack, Ulla, i ditt kall, dit Hymen dig nu sänder!
Påfogeln redan stolt den gyldne vagnen vänder:
Din hjessa siras skall med liljor af den hand,
Som ger naturen lif och fröjdar haf och land.
Gå bort...

PARENTATORN.

Släpp henne fram, hon börjar redan hicka:
Snör hennes snörlif opp... Klang, Nymphens
skål vi dricka:
Må Junos lätta hand uppbädda hennes säng,
I templets gyllne chor!

* * *

Ja, vidare i fläng,
Med snabba språng och skutt jemt blunda jag
och tråka,
Tills genom hvalf i hvalf jag templets grindar råka:
Ett ständigt hurra söngs, hvart hän jag sprang
och kom,
Och qvinnor, barn och män i gråset tumla om.
Men jag skred längre fram opp till de inre gårdar,
Förbi de ättefält, de stjernbeprydde vårdar,
Der Bacchi hjeltar göms, vid ett fulländadt lopp
Bland Ciceroners stoft.

CANSLEREN.

Lyft Movitz' urna opp!
Trompetare, gif akt!

(Trompeter.)

PARENTATORN.

Se'n hur jag flög och flängde,
Så hatten blåste af och hårets lockar hängde,
En gast mig fångslad fick, insvept i dam och rök:
Den gasten som en korp förbi i luften strök,
Och skratta Movitz' namn.

CANSLEREN.

Pukslagare, rör pukan!
(Pukor.)

PARENTATORN.

Hvad rysning i min blod vid denna mull i krukan!
Men, gode Bacchi män! strax gasten bort han flög,
All templets härlighet upprann så klar och hög.
Just denna sälla park, der Bacchi bröder andas,
Der vinets helsosaft med lifsbesvären blandas,
Hvad vällust i min själ! Hvad trängtan och begär!
Men ämnet är för hand — och nu, nu står
jag här.

CANSLEREN.

Lyft Movitz' urna opp! Pukslagare, rör pukan!
(Pukor.)

PARENTATORN.

Hvad rysning i min blod vid denna mull i krukan!
Vid fetman af dess dunst mitt hår det fuktar sig:
Hvar knoka ångar vin... Hvart doft befaller mig,

Att hjelten skildra af . . . Vålan! Jag penseln tager:
Apollo! sänk min hand, och gif min målning
dager.

TRUNDMAN.

Stig opp hvar på sin bänk, båd' Prest och
Commendőr,
Åt brodren Jensen nu ett kårt salutem gőr:
Nu är hans snille varmt: nu kan han főrst orera:
Seigneur, ett glas Champagne! Seigneur, ett glas
Madera!

CHOR.

Bort allt hvad oro gőr!
Bort allt hvad hjertat qväljer!
Bäst, att man väljer,
Bland dessa buteljer,
Sin maglikőr.
Granne! gőr du, just som jag gőr:
Vet, denna oljan ger humőr.
Hvad det var läckert!
Hvad var det? Rhenskt Bleckert? —
Oui, Monseigneur!

JENSEN.

Jo, den gaf mål i mun och bilder főr min syn.
Min själ nu dubbelt hőg upplyftar sig till skyn:
Nu reser jag, farväl! Re'n är jag őfver gränsen,
Főrbytt i bara sol.

TRUNDMAN.

En fålsup, nådig Jensen!

CHOR.

Bort allt hvad oro gör!
Allt är ju stoft och aska!
Låt oss bli raska
Och tömma vår flaska
Bland bröderna.
Granne! gör du, just som jag gör:
Vet, denna oljan ger humör.
Hvad det var mägtigt!
Hvad var det? — Jo pråktigt. —
Mallaga? — Ja!

JENSEN, PARENTATORN.

I Jofurs ljusa hvalf, upp i Olympens sal,
Med knå om knå mot Mars, Pompé och Hannibal,
Vår Movitz lagerkrönt, manhaftig, stráng och bitter,
Klådd i en grön talar uppå sin urna sitter:
En lukt af vårens flåkt, af våpling och jasmin,
Från jorden genom skyn uppdunstar tunn och fin.
Små Sånggudinnors sorl, med vört i gyllne skålar,
Omge hans tappra lif och kring hans klarhet skrålar:
Fördubblad blir hans glans, når dessa Skaldemör
De evigt lysande Olympens portar rör.

En Venus, hög och skön, med vridna, mörka lockar,
Sig med ett öppet bröst i molnets rundel bockar,
Och ur ett kupigt horn durchsigtigt perlemo
Åt Movitz ger en klunk af Jofurs persico.
Sjelf Ceres, krönt med ax, den gula manteln kastar:
Med bågarn hvälfd i skyn till Movitz' gap hon hastar:
Ett gullregns klara spel kring bågarns bräddar yr,
Af porter, som så skönt Olympens snillen bryr.
Med knutna, ljusa hår, välluktande och sköna,
En yngling stiger fram, hans hjessa att bekröna:
I löf och myrten klädd, han främst bland Gudar förs,
Då tusen fröjdeljud i tusen himlar hörs.
Den ynglingen så täckt med sina fingrar leker
På lutans lena sträng, som dödar och beveker:
Han blidkar jättarnà i deras raseri,
Och det är Amphion... Men vid hans simphoni,
I skira linnen klädd och krönt med hyacinther,
En annan stämma hörs, på spända gyllne qvinter,
I kosteliga slag berömma Vinets Gud:
Och det är Arion i all sin högtidsskrud...
Den trogna Orpheus, med ögonen tillbaka,
Ned åt de dolda rum, åt Eurydis, sin maka,
Med tårar och behag och med utslagna hår,
För Movitz bugar sig och ömt på cittran slår.
Min hjelte deremot sin rygg allsinte kröker;
Han koxar och han glor, om ingen är som röker,

Om ej, bland all den prakt af taflar, lek och ljus,
Hans ögon skönja må en Norrköpings cardus.
Strax alla rusa till. De skönsta barn af Fröja,
Med rosenfärgad hy, sig ned i molnet höja;
Med hvälfda, höga bröst och foten uti dans,
De svinga sina skört högt opp mot solens glans,
Att af den späda eld, som dagens gryning målar,
Hans pipa tändas må uti en punkt af strålar.

* * *

Strax i en krets af skönt, dit ingen dödlig når,
Vår Movitz i talarn med purpurtofflor står:
Till höger Hannibal, mot stolen, bakom karmen,
Tar pipan af en Grace, med hatten under armen,
Som stolt, vid pukors klang, af Mars istoppad blir
Och Movitz åter bjuds vid ett glas malvasir.
Den klara rökens fläkt, i blå och hvita skyar,
Olympens gyldne hvälf fördunklar och förnyar:
Hvar ånga från hans kärl, hvar kräkning, grön och
salt,
Beströs med purpuri och granris öfver allt.
Men ack! en strålig vagn, af hvita hästar dragen,
Re'n vid Olympens port, som förebud till dagen,
Vid morgonstjernan syns.

TRUNDMAN.

I dufne Bacchi män!
Drick-Parentatorns skål med bägarn om igen.

Parentatorn.

Du Härold med ditt bloss och skrinet under
armen!
Ryck korken ur ditt krus, som jäser här i
varmen,
Och vid din maglikör, sötkummin, som du vet,
Sjung all Olympens fröjd och Movitz' härlig-
het. —
Dock vändom nu vår syn ifrån de ljusa skyar
Ned till det mörka klot, som morgonsoln för-
nyar,
Som nu vid dagens rand i lust och blomma står,
Så skönjer ögat lätt, hvar hjeltens skugga går:
Der vandrar kroppen än och längtar efter dricka,
Af rösten hörs ej mer än då och da en hicka.
Mig tycks, åt Stadsgåln bort, vid Åkerblom-
skans disk,
Jag än hans tallrik ser med persilja och fisk,
Och hur den gröna skåln med surmjölk står
och vickar
I ståndet hos Madam, som i sin solhatt nickar;
Och på en rutig duk af mangladt bolstervar
Ser jag hans stånka öl, hur den är tom och klar;
Hur brödren ner vid bron, i gula skärp och jackor,
Emellan jern och släp, fastager, skrin och packor,
De strőfva om hvarann bland skutor, ved och kål,
Att Movitz få till vård och luggas vid hans skål;
Hur årarna dras opp med trätor, stryk och
slammer,

Och hur han står i grål med Belzebubs Madamer;
Hur kjortlar lyftas opp, och hur, mot Turk
och Ryss,
Han med en blodig låpp i krogdőrn ropar: kyss...
Hur grym hans vålnad står i kårran och predikar,
När veden famnas in utaf hans grymma likar;
Hur hjelten oförskräckt utvexlar en legion,
Af tunnor tusentals, och dansar kring på bron.
Men snillet eldas bőr på denna kåmpabana:
Noch, Trundman, noch ett glas, und noch en
pris havana!
Bort allt hvad oro gőr!

Chor.

Bort allt hvad oro gőr!
Bort allt hvad hjertat qvåljer!
Båst, att man våljer,
Bland dessa buteljer,
Sin maglikőr!
Granne! gőr du, just som jag gőr:
Vet, denna oljan ger humőr.
Hvad det var låckert!
Hvad var det? Rhenskt Bleckert? —
Oui, Monseigneur!

Parentatorn.

Rhenskt Bleckert, himlaskum,
Det vinet kallar jag ett vinum Mendeum:
Det år főr delicat, det liksom kyler sjålen,

Än med en syrlig dunst från hjernan ned i hålen, -
Än med små läckra os och lätta vomitiv,
Tills i ett ögonablick man slumrar bort sitt lif;
Kring dunsten af dess porl de ljufva drömmar flyga,
Att Kärleksgudens qval så sött i blodet smyga;
Hvar skönhet blir min-fru, hvar ovän blir min vän,
Poltronen hjelte blir och så poltron igen. —
Se här! tag bägarn bort... Men noch en klunk
i botten:
Som den nu rullar ner, så fyllen mer i måtten,
Och vi gå längre fram uti vårt tankespel,
Att ögna Movitz' stoft, hans mandom och hans fel.

* * *

Märk, hur hans mörkblå arm, ur rundeln i calaset,
Upplyftar med en knuff det lilla gröna glaset,
Men hur han knuffas in och åter knuffas ut,
Så borgar ej madam en tår på hans syrtut.
Hvar gång han tittar in ell' lunkar sina färde,
Står alltid själn i pant, och mest för halfva värde;
Ja, blott vid minsta smolk, ett boss, ett ingen ting,
Den svartas hela svärm på tungan skalar kring.
Hos Wiboms vet jag visst, längst ner vid
Dantobommen,
Madam förbanna sej, om intet förr, vid domen,
Att, om han inte har mer'n tomma gluggen qvar,
Hon spottar'n uti syn, lik mycke hvart hon far.
Ty, gode Bacchi mån! Det är en hisklig qvinna:
Jemt hennes morgonbön är sjunka eller brinna,

Och blott sin sneda käft hon rätt i ordning får,
Så talar hon ett språk, som fan och hon förstår.
Med qvasten högt i hand och toffeln i den andra,
Så plär hon midnattstid på tröskeln gå och vandra,
Och förr'n att soln gått opp, med eder, gnag och kält
Hon man och barn och dej och mej på truten smällt.
Märk, på en knölig länd, hur, lappad, snäf och liten,
En kjortel svänger sig, af svart flanell, utsliten,
Som åt ett eldrödt ben en trasig skugga ger,
Hvar gång hon linkar opp och åter linkar ner.
Men Movitz blekna ej för sådan en Medusa,
Och aldrig stod han feg i käringgräl och snusa;
Tvärtom, med friska blick han kafla sin mustasch,
Då ur en bakvänd hatt uppsteg en ullplumage:
Ur hvart det minsta dun i denna röda plymen
Mars flere blickar sköt, än pilar gå från Hymen;
Ja, kring den hatten, fäst på Brandenburgsk fason,
Man Fama tycktes se sjelf udda dess galon.
Säj, är min sång ej stolt uti min skaldeyra?
Är denna hand ej värd Apollos gyldne lyra?
Bör sådant hufvud ej med lagrar strös, som mitt,
Och pontak bli min lön?

Tutti.

Slå i båd' rödt och hvitt.
Klang, Parentatorns skål!

PARENTATORN.

Slå i af alla sorter:
Franskt, Pontak, Frontinjak, Rhenskt Bleckert,
Mosler, Porter,
Mjöd, Bischoff, Långkork, Punsch, Constantia,
Malaga,
Öl, Claret, Färsk-öl, Rack, — af alla sorter, ja!
Ja, vidare igen om Movitz till att tala,
All afgrunds svarta hår från mun och läppar skala,
Och tungan som ett löf mot gomen skalf och flög,
Då sist hos Wiboms-Mor han in sin skugga smög.
Som vargen häfver sig midt bland de feta lammen,
Så rusa han befängd i stubben på Madamen;
Men om Wibomskan ej en örfil gett ell' fler,
Han henne durch und durch med sabeln stör-
tat ner.
Det fordras tålamod, att stryk af kärngar taga;
Min hjelte mellertid var intet bland de svaga:
Der båtsman ropa trumf, der ropa Movitz hut,
Och klingan stod på språng, förr'n handen
gjort beslut.
Der andra vråktes ut, med blånor in i huden,
Der stod hans sötgröt kokt, der var han all-
tid buden:
Uppblänkte någon skylt, se'n allt var tyst till slut,
Så steg han bara in, drack brorskål och gick ut.
Men fant han krögarn dum och tomhändt och
förvånad,

Promt dödsfall i hvar vrå och i hvart öga blånad!
Peruker, hattar, stop, allt, intill skåp och säng,
Allt darra och försvann för denna Plutos dräng.
Sjelf bordet, der han stod, han trumfa ned till aska:
Hans ögon glittra hämd, så gröna som hans flaska.
Af sorg att lefva sjelf, han kom igen med skrik,
Slog fensterna i kras, och piska folk och lik.
Så är ock Movitz känd i fångtorn och arrester,
Bortblandad i en svärm af middagslösa gäster,
Der med en tapper arm, fast stundom mindre fet,
Han sitt Pyrmonter tömt i fjorton dygns diet.
Hans skuldror svigtat har, dock, till min hjeltes heder,
Blott under Guden Mars, i rotar och i leder;
Men ändå var hans rygg som cedren stolt och stark,
Och trotsa i sin bugt sjelf skogarnas monark.

* * *

Som herden fri och glad, när morgonrodnan randas,
Vid ögats första blick, 'bland bår och blommor andas
Och i sin lugna själ af intet buller vet,
Så Movitz, men tvärtom, han vakna till förtret;
Hans morgon alltid mörk, liksom hans sinnen brydda,

Och

Och aftonstundens lugn var okändt i hans hydda.
Hans rund begyntes då kring malmar och staket,
Med håret i en lock och hjertat i förtret.
Sin sabel tog han blott och trädde den i låret,
Se'n följde han sin trupp i marschen tätt på spåret;
Han brukte ej gehäng och sällan sin ohavade,
Om inte framför lik ell' uppå kyrkparad.
Imellertid bestört han några tårar slöser,
Då en gång till duell han framsteg med plöröser:
Här lyste hjelten rätt inom en ädel harm,
Att ömsint sörja den som digna för hans arm.

* * *

Men, Bacchi trumpna folk! I sofven visst der borta:
Friskt upp, med floribus, att sömnens dunst
förkorta!

* * *

Ja, man har hjelten sett på fartyg, vinterdag,
Sitt hufvud lyfta opp med blodigt öfverdrag;
Två skeppsbesättningar, från Hernösand och Riga,
Blott för en enda kyss af Åkerbloms kans piga,
De grepo till gevär, till störar, skoflar, skaft,
Att Movitz slå ihjel.

Cansleren.

Blås, blåsen opp med kraft!
Klang, Parentatorns skål! — Seigneur! läs om
det sista.

Två skeppsbesättningar, från däck på däck de
qvista,
Med störar, skoflar, skaft, med påkar och med rör,
Att hjelten slå ihjel... Men han slog dem, Seigneur!
Han satt sin hatt på sned, och spotta på sin tumme,
Blef gulblek som ett vax och mållös som en dumme,
Ej våra hjeltar lik, som gyckla i en vrå,
Der segervinnarns krans af kyparn sättes på...
Nej, knapt han stampa till, han näpplig foten rörde,
Förr'n Guden Mars sin son på segervagnen körde,
Och Fama, högt i skyn, rödbrusig, stinn och fet,
Ur molnet kika ut och stötte i trompet.
Han akta menskolif, som spindeln aktar flugan:
Der han bröt dörren opp, stod döden midt i stugan;
Men endast att han nös, ell' att hans raseri
Blef stilladt med en sup... hur var han? Helt poli.
Han kunde taga snus i dosan ur den handen,
Som nyss han fyllt med stryk och hukat ner
i sanden.
Med en blodfärgad arm han en gång, i ett hugg,
I luften kasta opp en hjessa med sin lugg.
Han kände inte karln, fast det var lika mycke,
Emellertid, märk blott ett prof, ett ädelt stycke,
Hvad dråpligt sammanhang af fromhet, våld
och prat —
Hur gjorde Movitz väl? Jo men, just accurat,

Æneas ändå lik, i den Trojanska fejden,
Som sin Anchises bar ur elden ut i nejden,
Drog han den krymplingen, fick honom in i hast
Till Åkerblomskans disk, och smeta hufvu' fast:
Gőt olja i hans sår, főrbandt hans länd och nafvel,
Slog valnőtsskåpet opp och dőrrarna på gafvel...
Stå intet, Mollberg, der och nicka vid ditt stop;
Låt bågarn gå ikring...

* * *

Men, Gudar, hvad főr rop!
Hvad jemmer, ångst och nőd! En rőst så őmt enträgen!...
Prestinnor! stigen opp... Men hvart tog Ulla vägen?
Hålt, bida... Brőder, hålt!... Hvad trängsel och alarm!
"Min näsa blőder — Aj! — Aj, aj, min fot, min arm! —
"Ge rum — Jag stőter dej i buken bajonetten —
"Nej, jag rår om den skon — Nej, min är klarjonetten —
"Mitt őga är det der — Det lőg du, det är mitt —
"Nej, Lőfbergs är det der, med blod och silfverglitt —
"Ack, himmel, min peruk! — Min kjol — Mitt hufvudkläde, —
"Hvad grufveliga sorl! — Hvad bittert sorgeqväde! —

"Tag opp din mössa der, du fallna Granadör,
"Som stupat på ditt stop" — Men, mina vänner, hör!
Hvad ynkliga tumult!... Allt börjar sig försämra...
Mig tyckes, Ullas röst i choret hörs sig jemra.
Men bullret är så stort af vagnar, lass och spann,
Och Bacchi kuskars gräl, som köra kull hvarann.
Vänd hästarna!... Kör fram!... Nej, stryk dem mer tillbaka!
Vrid hingsten med din töm, och närmre strand dig maka...
Men nej... der störtar en, så dammig, sprängd och ful,
Och sträcker halsen fram bland sönderslagna hjul.
Den bruna fåln, som nyss så sedig stod och glimma,
Med sitt Hamburgerfat, står utan tråns och grimma,
Och der, med klufven läpp, i gräset ner vid ån,
Framstupa Åvall syns, den tappra Bacchi son.
Soldaterna med sång de ströfva opp och neder;
En tropp af båtsmän tätt vid stranden stå i leder;
Valdthorn och trummor hörs, med klang och hvirflar jemt,
Och Trundman re'n så skönt har templets klockor stämt.
Än fuktar han sitt skägg med drufvans ljufva syra,

Ån tutar han ur lurn i tornet klockan fyra:
Ån pinglar han en psalm ur Bacchi Alkoran,
Då templets ungdom gällt discanta på altan.
Allt folket sprides strax kring bergens strödda
kullar,
Och åter sprids en svärm i slupar, skrof och
jullar. —
Hålt, bröder! något nytt förvillar här vår syn:
Der fråste en raket, med knall på knall, i skyn.
Der sprang en Härold ut, med ett förBilfradt
bäcken,
Och gråtögd, i hans fjät, en nymph med dun
och täcken:
En annan, klädd i taft, med rosig, stickad
stubb,
Strör rosor, eld och kol i chorets inre skrubb.
En nymph, i sakta steg, den lilla dörrn
upplåter,
En ann slår dörrn igen, och i sitt förklä gråter:
Och åter syns en ann i dörren niga täckt,
Med vofflor på ett fat, med pontak och confect.
Nu öppnas dörrarna!

* * *

Hvad blanka spjut och kyllrar!
Allt folket bugar sig och Mollberg idlig skyllrar.
Ett klart och kupigt hvalf, dit folket fram sig
trångt,
Förvarar Movitz' stoft, med gyldne galler stängdt.

Kring gallret gubbarna, i sida, gröna rockar,
Med blotta hufvuden och åldrens hvita lockar,
I steg för steg gå fram, att med en präktig ton
Ur öppna böcker högt lofsjunga Hymens thron.
Tätt efter dem en rad af gummorna framrycka,
Med vridna myrtenband om hjessa, staf och
krycka:
Ömt hvar en Hymens pris på sina läppar för,
Vid Offerprestens gråt, som djupa knäfall gör.
Hör på hans vreda rop, så templets grundval
skakar:
*Bryt Ullas fackla af, som ligger der och
sprakar...*

* * *

Men åter nytt alarm!... Hör, mina vänner, hör!
Än Mollbergs grofva röst, än Ullas, innanför...
Hvem mördas i vårt chor? Hör, huru Ulla
skriker...
Hör, hur hon våjar sig... Hon döden ej undviker...
Hvar är hon?... Klang, triumph!... Ut, Håold, sjung och spring!
Ut, Mollberg! Trundman, ut, i tornet opp
och ring!

* * *

Men ack, hvad majestät i templets förlåt prålar!
Sjelf Juno bröstar sig mot morgonrodnans strålar:

Gardinen vicklas opp, som dagens glädje gömt,
Då ögat blir förtjust och blodet mildt och ömt.
På trappan, nedom dörrn, sig Presterna fördela,
Bakom de dubbla Chor, som Hymens psalmer spela;
Basunerna sträcks ut från lektare och skrank,
Och menigheten syns upptimrad som ett plank.
Med höjda hufvuden, hoppackade och runda,
Med ögonen helt stint de blunda och begrunda:
De vänta dörrens glänt, längst in i choret in,
Och tränga sig ihop, hvar make tätt vid sin.
På trappan vid sitt tråd, framför all menigheten,
Den trogna Åvall trött sig vältrar på tapeten:
Då Mollberg klifver fram, med piken, för sin tropp,
Och den i marken kör, så hjelten tittar opp.
Gevären stötas ner, och trummorna afskedas,
När dörren öppnas skall och Bacchi fest beredas:
Vid denna glada glänt, om ögat dristar se,
Kring fenstren fläta sig syrener, aloe;
Pioner, nejlikor hvart minsta skrubb uppfylla,
Dem vårens fjärilar försilfra och förgylla.
Men, under lärkans sång, som nu just tystna af,
Märk, huru göken gol och templets spådom gaf.
Han öfver taket flög — Hålt, sorla intet, bröder! —
Och nu på templets spets sin lätta fot han stöder.

O hvilket förebud! En gök, så mörk och black...
Hålt!... All Cytherens prakt nu öppnas ...
Gudar, ack!
Se vaggans gröna skymt, och hör, hur meden
knarkar:
O Gudar, hvilken syn! En liten Movitz snarkar,
Med samma hjerta min och våta ögnapar,
Om näsan lika röd, som Commendör'n dess far.
Se, lilla mun vill re'n åt bägarn, der han
blänker:
Han den sin första gråt och första löje skänker:
Välkommen, Fröjas pilt, i Bacchi varma spår!
En sup, mitt lilla lamm! Välkommen och gutår!
Men ack! min själ blir matt: jag svimmar på
mitt höga.
Ut, Löfberg, der du står med silfverglitt kring öga!
Löp, som en ljungeld qvickt, till ölcapellet, jo!
Och framställ på en duk ett ämbar persico.
Uff, himmel! hvad tumult med klämtningar,
trompeter,
Lufteldar, bloss och klot, cylindrar och raketer!
Skrik, Härold, sväng pocaln, förkunna Bacchi
tropp.

En Härold.

Nu är en Movitz född: Trompetare, blås opp!

(Trompeter.)

MOLLBERG.

Musket auf axel . . . Marsch!

JENSEN.

Så sorg och glädje blandas:
Uti ett vissnadt frö ibland en blomma randas.
Men Trundman klämtar: ut, ut, ut ur tempelsaln!
Ut, ut! Stäng templets port! Der smäller nu signaln.

Anmärkningar.

S. 13—49. Musiken till *Parentationen öfver Lundholm*, till en del af Författaren sjelf componerad, finnes i B. H. B. 3 D. satt för claver af Skeppsclareraren *Frisch*, som äfven componerat musiken till arian:

Hör, huru floden sorlar och rinner — S. 48.
S. 20. *Hör, klockorna med ängsligt dån* — Se Fr. S. N:o 6.
S. 45. — — — *vid denna profession* —.
Bih. — — — *vid denna Procession* —
S. 47. *Hvad högst märkvärdigt var* — —
— — — *var lockan skrufvad till.*

Dessa verser saknas i B. H. B., men finnas i Bih., dock på mindre tjenligt ställe, nemligen efter versen:

Då i December han med ordenskåpa gick.
(Se ofvanföre S. 45.)

S. 55. (*Hostar.*) — — — *Natt och dag.*
MS.: *Hostar, hostar natt och dag.*
S. 55. — — — *der dödens lia blänker?*
Völsch. (se Rättelserna) *då dödens lia blänker?*

Det förra fins dock i ett godt MS.

S. 56. (*Hostar.*) — — — *Plåga mig.*
MS.: *Hostan, hostan plågar mig.*
S. 61. — — — — *bli rim i uslig mening.*
Völsch. — — — — *bli rim i rigtig mening.*
S. 64. Här förekomma flere verser, hvilka i Völsch. synas hafva blifvit ändrade:

Der han satt på sin stol —
Völsch. *På stolen, der han satt* —
Ett litet aflångt bord —
Völsch. *Bredvid ett aflångt bord* —

Som, vid ett hufklä' fäst, han öfver näsan sträckte —

Völsch. *Som, vid ett hucklefäst, långt öfver näsan räckte —*

Hans tröja, alltid varm, det myckna dunder sträckte, (täckte?),

Som under hickning brast, så länge dygnet räckte.

Völsch. *Hans tröja, alltid varm, det myckna dun betäckte,*

Som under nysning brast, så länge dygnet räckte.

S. 65. *Att detta nya år må blifva snyggt och kärt —*

Völsch. *Att detta nya år må blifva sällt och kärt —*

S. 67. *Qvickt, öppna nu ditt svalg! —*

— — — — — — — — —

Hvad hör jag? Movitz' flöjt och en trompet, Seigneur!

MS.: *Qvickt, gapa med din mun ... Men himmel, hvad jag hör!*

S. 68, 69. *Men munnen deremot en gulblek olja blöder,*

Hvars skurpna, matta glans —

Völsch. *Men munnen deremot af gulblek olja blöder,*

Hvars skumma, matta glans —

S. 73—96. *Bacchi Tempel, öppnadt vid Parentationen öfver Meissner Ölheim,* torde tarfva ännu en eller annan rättelse. Utg. har här ej haft tillgång till lika goda handskrifter, som vid de öfriga Parentationerna och Bacchi-Festerna.

S. 82. *Satt in der Tempelthür, der ingen nikter sitter* —

Völsch. *Watt in der tempel thür* m. m.

Bägge läsarterna synas misstänkta och torde härleda sig af afskrifvare, som ej förstått sig på denna rotvälska. Kanhända är ock någon origtighet i den föregående versen. Så oäkta rim, som *Magister* och *sitter*, har *Bellman* troligen ej nyttjat.

S. 96—213. *Bacchi Tempel, öppnadt vid en Hjeltes död*. Musiken till de flesta här förekommande Sångstycken finnes i de bägge (förut särskildt tryckta upplagorna. *Om ödet mig skull' skicka* — Se Fr. S. N:o 45. — De bägge nämnda upplagorna äro försedda med små prydliga vignetter, ritade af *El. Martin*, graverade af *J. F. Martin*. De äro klistrade på tomma ställen af de tryckta bladen, hvilket vanpryder, särdeles den andra upplagan, som är tryckt på sämre papper. De äro ock insatta på origtiga ställen, utan anvisning till den sida, der man finner ämnet för desamma. Underskrifterna äro följande:

I en så gruflig natt bör blott de döda sofva. (Se denna upplaga S. 101.)

Han har nu tjent sin tid, arbetat och fått lof. (S. 110.)

Der ses en ledsen nymph, en ung och trött Belinda. (S. 119.)

Si schtint ut, Åkerthal, gå rak i lifvet, Kröger! (S. 131.)

Och stundom ser det ut, vid spelets ömma toner,
Som gråten trängt sig ner i gubbens permissioner. (S. 136.)

Han under steg för steg sin balja rullar fram. (S. 143.)

Var redo, Bacchi folk, att vinets lofsång göra. (S. 148.)

Hvad numer har ditt kärl? Kör kärran fram, lät se! (S. 150.)

Puff! hvad det kostar på!... När hon ser ner på kragen,

Knappt tippen uppå skon hon skönja kan för magen. (S. 167.)

Dessutom fins på Titelbladet af 1815 års upplaga en vignett. Man kunde sätta till underskrift:

I den urnan samlad är
Movitz' aska... Gråten! (S. 123.)

S. 162. *Ack, vänskap, hvad du är!*

Så läses i Bellmans första utkast; i de bägge tryckta upplagorna: *Och, vänskap, hvad du är?* Det sednare torde vara tryckfel.

S. 172. *Ah! Monseigneur —*

Melodi: *La maison est à son maitre —*

S. 201. *Madam förbanna sej, om intet förr, vid domen —*

Vanligen läses: — *om intet för'n vid domen* — hvilket torde vara tryckfel.

För öfrigt bifogas här detta *Bacchi Tempel* i sitt första skick. Det torde interessera många Läsare, likasom Utgifvaren, att se, huru betydligt *Bellman* utvidgat och omarbetat detta stycke, innan det trycktes. För att lätta jemförelsen, har Utg. i brädden hänvisat till den föregående sidan i denna Del, der motsvarande verser finnas, och satt tecknet ✝, der en eller flere verser förekomma, som ur den tryckta upplagan blifvit uteslutna.

Bacchi Tempel,
öppnadt vid Corporalens samt Ordens-Oboistens Fader Movitz' Död.
1779.
(Efter Bellmans egen handskrift.)

En Prestinna.

S. 99. Flodens sorl och vädrens fläkt,
Stjernehvalfvets dunkla låga,
Månans skymning, tänd och släckt,
Ökar nu min plåga. Fin.
Döden åt min andedrägt
Syftar med sin båga. D. C.

* * *

† Förgäfves må min röst de skyar genombryta,
Der dagens målning göms och nattens stormar ryta,
Och fåfängt söker nu ditt ömt upprörda blod
Din Movitz' skugga mer kring denna mörka flod;
Ack! fåfäng är din gråt...

* * *

Ufvars rop och bergens dån
Ögat ner i dvala sänker;
Åskan kullrar, till och från,
Sig i floden dränker. Fin.
Vattnens gastar, troll och rån
Slåss, när blixtret blänker. D. C.

* * *

S. 110. Sist templet vi besökte
Kring dessa parker, mins, hvad fröjdeeldar rökte:
En dyrbar hekatomb, i tre prestinnors vård,
Af Movitz restes opp på templets yttra gård.
S. 110. Och vid den stödens fot, der du ditt hufvud lutar,
Bit templets hjordar drifs, de hvita lam och stutar,
Der, Ulla!... mins du der... hur gamla Movitz... ack!
Mins, hur han buga sig, när offerpresten drack?
Påminn dig!... Mins du väl, hur offret brann och fräste,
Hur gnistorna mot skyn i regnets hvirflar hväste?
Hur åskan knall på knall mot flodens bottnar slog?
Vid detta körsbärsträd, mins du, hur Movitz stog?
Med lyran i sin hand och bägarn ner vid trädet,
Hvad sjöng han inte gladt! — Mins blott det aftonqvädet,

Om nattens tysta prål, om Paphos rika strand,
Hur Bacchus lindad blef i Astrilds myrtenband.

* * *

Bakom dessa gröna lindar,
Gömd bland blommor, ax och säd,
Skyld mot nordanvädrets vindar
Under detta träd,
Sjöng Movitz Bacchi messa,
Med rosor kring sin hjessa;
Här i floden han ofta bada,
Gick i vattnet och sjöng och vada:
Han sjöng den Gudens lof, som gör oss glada.

Ulla Winblad.

S. 112. Prestinna! vågar jag den röda grenen skaka?
Min lystnad tvingar mig ett enda bär att smaka,
Till lisa i min värk afplocka några få...
Törhända att mitt blod...

En Prestinna.

Prestinna, kom och gå!
Tag facklan i din hand! Mitt hela väsen ryser:
Hvart rum, hvar minsta prick, som skenet nu upplyser,
För min inbillningskraft uppdagar Movitz' mull,
Fast af dess stoft nu mer fins knapt en näfva full.
Men skyndom längre fram.

Ulla Winblad.

Din gråt, din tankevilla
Förråder dina qval, min hjertans unge lilla!
S. 113. Vid ryktet om hans död, i trappan på Grönlund,
Jag fyra missfall fick, och tror i denna stund,
I min ofantlighet, med all min ångst derjemte,
Att detta dödens bud bereder mig det femte.
Jag är en vaxbild lik, som framför bär ett taft,
Skild från allt ömt begär och all inbillningskraft;
Min sömn förtviflan bär, min hjerna aldrig röjer
En enda rolig dröm, som kittlar och förnöjer;
Ej kärlek mer förmår utur mitt kulna blod
I sömnen gjuta ut sin sötma och sin flod.
Det fostret, som jag bär, till lif och ljus så nära,
Blef under denna ek en pant af Movitz' ära,
Inlindad i min famn, mot denna rad af trän,
Emot hvarenda stam vi böjde våra knän...
Må ögat slockna ut, må hjertat sönderbrista...
Vid skymt af den syren, det trädet näst det sista,
Uti dess ljusblå skygd, som Flora öfverdrog,
Så syns den tufvan än, hvarpå vårt bröllop stog.

Hvad vällust, ömma vän! I nattens stilla sköte
På lyran knäppte han, som tecknet till vårt möte;
S. 114. Jag kom, jag sprang, jag flög så snällt som en zephir,
Med fräckt utslagna hår och stubb af silfverskir;
I gräset när jag sprang, de höga brösten gunga,
Briljanten på min fot i språnget brann och ljunga,
Och på min hals ett hvarf af hvita perlor låg,
Som fånga ögats eld förr'n det sin våda såg. —
S. 114. Ack! säg mig, orkar du min ömma känsla lida?
Tillåt mig Fröjas krans ikring din hjessa vrida;
† Tillåt ännu en suck din oskuld till förtret,
Att du ej lifvets vår ännu rätt nyttja vet. —
S. 114. Men, Gudar! hvad är det?... Hvad är som oss insöfver?
Fast tusen lampor tänds i templets torn midtöfver,
Och fast Tritonen glad, så högt som templets torn,
Sin hvirfvel sprutar opp och dansar med sitt horn,
Så bli vi ändå här, Gudinnans hämd att röna.
S. 115. Der blänkte opp en köl... Se dit åt... dit, min sköna!
Af roddarenas sqvalp och deras muntra ljud
Märks redan, att Neptun blir oss en blidkad Gud. —
S. 115. Hvad starka stämmor hörs! Hvad många Manchioler *)!
Hvad klockspel, klang och skott! Hvad glimmande gondoler!
Hur skönt slår vågen opp! Märk, i hvart åretag
Syns böljan helt förgylld och himlen full med dag.
S. 116. I skuggan af den prakt, der solens uppgång prålar,
Små stjernor vid hvarann dö bort i kulna strålar,
Och der vid vassen, märk, der floden strömmar ut,
Mot dagens gryning syns en krets af mörka spjut.
S. 116. Hvad skönt ser ögat ej inom de glesa grenar!
En hjort i sträck och språng, vid stranden lam och renar,
S. 120. Och i de öppna hvalf, dem tusen åldrar hvälft,
Syns sluparna i rodd och seglen till en hälft.
En gubbe, blomsterkrönt, stack ner sin hand med hatten,
Och fyllde, vid ett skratt, sin kulle full med vatten;
Den andra, bäst han drack, slog hatten ur hans hand...
Ack, himmel, hvad för skratt!... De skratta än vid strand.
† Jo, gissa jag ej rätt — den öfvergifna gasten,
Att han skull' irra sig och tumla ner från masten?
Der ligger han så skön på däcket utan hatt,
Med ögonen i kors och truten full med skratt.
S. 120. Hör, hvad de skratta, hör!... Men nu, nu ser jag föga;
Nog hör jag folkets sorl, men för mitt skumma öga
De intet mera syns.

---

*) Virtuos i sång.

Chor på sluparna
af Båtsmännen, Bacchi Soldater och Commendörer.

Uppå vattnets lugna våg,
Mellan mist och dimma,
Rundt kring tackel, block och tåg
Vi Neptuner stimma.
Fåfängt tro vi stormens hot;
Nej, vi hoppa på en fot,
Och om skutan knarkar mot,
Skratta vi och simma.

* * *

Om än åskan eldar skyn
Och i seglen fräser,
Om hon svedde ögonbryn,
Ändå ingen läser;
Bacchi visor sjunga vi,
Men når döden gått förbi,
Slå vi fullt i glaset i,
Medan böljan jäser.

* * *

Kära, hvad förfärar oss,
Blott vi få oss sansa?
Orkar Necken med oss slåss,
Sku vi oss förskansa,
Skjuta'n genom med harpun,
Så han släppa skall basun,
Ja, så fenor, fjäll och dun
Sku i luften dansa.

* * *

Hurra, gossar! Ser ni mån'?
Si den blanka ringen!
Den som kunde stöta på'n,
Tala om för ingen!
Had' vi bara ankargrund...
Men den klimpen har ej sund —
Fan far i, hvad den är rund!
Låt oss segla kring'en.

* * *

Opp i toppen, opp, kamrat!
Ser du templets spira?
Jo, den glimmar desperat;
Fira, fira, fira!
Opp på däcket, alla man!
Skrik och knuffas, slå hvarann;

Bacchus skall oss preja an
Och med kransen sira.

* * *

Gossar! si den raska hvaln,
Hur han flyr och tumlar:
Ljusblå vattnet i canaln
Blodar han och grumlar.
Hurra! längst i viken in
Si der dansar en delphin...
Blåsen flöjt, knäpp mandolin:
Klang! Trumslagarn trumlar.

* * *

Si trumslagarn hvar han står,
I sitt hvita linne,
Och en mängd af hvirflar slår
Med en upplyft pinne.
Trumman glimmar blank mot mån',
När han vandrar till och från;
Bumbumblumblum — tocket dån!
Der är mandom inne.

* * *

Sjungom! Sjung Neptuni lof,
Gastar, troll och spöken!
Vattunympher i hans hof!
Edra sorl föröken.
Men begråten någon gång
Movitz' lyra, flöjt och sång;
Sakten edra yra språng,
Och hans grafvård söken.

* * *

Med svart kolt och hvit turban,
I den främsta båten,
Gamla Trundman sjelf för an
Denna sorgeståten.
I den urnan, just den der
Trundman på sitt hufvud bär,
I den urnan samlad är
Movitz' aska... Gråten!

* * *

† Hurra, hurra, hurra!

Ulla Winblad.

S. 129. Prestinnor! stigen opp och höjen facklorna.
S. 129. Här nalkas Movitz' stoft, här sväfva Bacchi slägter,
Med svarta sorgepràl, i djupa sorgedrägter;
† Prestinnor! maken er kring lykturna åt bron,
Och gifven vakten rum.

Mollberg.

S. 130. Tje rum fer protzession!

* * *

Marsch! öfver allt följ Martis spår!
Marsch! hör trumslagarn, hur han slår. — — —
Stå der du står,
Du Fröjas palt!
Venster, det djefvuln gal i dej, sväng, halt!
Stå, rätta er! Sjung vinets lof!
Rättnu det klämtar uti Bacchi hof.

* * *

S. 131. Schtille! mit jemne schtig ... flux ekenen till höger;
Si schtint ut, Åkerthal, gå rak i lifvet, Kröger!
Qvickt kaste foten, Broms, undt Ahlqvist ... her tu tå?...
Vrid hufvut fan i våld ... till venster, sa' jag ... schtå!
Marschirn! allons! marsch!

* * *

Marsch! Höger om! Fäll spjut och lans.
Marsch! Hör, trumslagarn slår till dans. — — —
Si hvad glans,
Hvad stolt palais!
Ögat till venster ... Är det venster dä?
Uff, ditt fä, ditt dumma skrof!
Höger om vänder er! Sjung Bacchi lof!

* * *

S. 131. Fer tunnor tusen tjefvel!
Jach har zo commandirt i Magdteburg und Revel,
In Potsdam undt Berlin, bey Fehrbelliner-Thor,
Bey Anclam undt Temin, bey Fan und seine mor;
Bey Kaiser Leopold hab' ich, nach usum belli,
Zwey Generals gekriegt, den Hendel und Corelli;
S. 133. Einmahl in Paderborn (her! hvile så på hahn) ...
Her! heren Sie einmahl ... da schtrefte Tartarchan,
Mit seine bumblibum, mit rackern und hanreyen,
Mit pauken und cymbaln, mit piper und schalmeyen;
Ich nahm ihm mit gewalt ... Ich sagt' ihm meine charge ...
Na ... holt mich der Cucu! ... ein solchen lumpen marche
Niemahls hab' ich gesehn.

Chor.

Låt processionen skrida!

Mollberg.

Marschirn ... allons ... marschirn! Trumschlager, schlå på sida,
Schlå på sin trummel, schlå! — — — —

* * *

Marsch! trampa jemt! Si opp, si opp!
Marsch! hör trumslagarn för vår tropp! — — —
Si'cken kropp,
Liksom af vax!
Hand på bandleret, rak i lifvet, Lax!
Rätta er! Marsch! — Sjung Bacchi lof!
Portarna öppnas i hans glada hof.

* * *

† Halt! Schtille, ther tu schtår!
Her thet fertemte pack ... sie hurren noch encore ...

Chor.

Hurra, hurra, hurra!

Mollberg.

Sie hurren, die Matrosen;
Piano! ... warten Sie ... vielleicht sie sind Franzozèn ...
Gott straf' mir, Åkerlundt ... geschwindt mach heger schweng!
Hol' 'mich der Geier ... tja! ... får wahr, ein Parisien;
Sieh', wie er schwingt sein Hut und gaper mit die tänder ...
Muss seyn ein Englisch Dogg ... Du Hund ... Sieh, ein Holländer ...
Hou dou jou dou Canaille? ... Nun kommt die Prozession.

* * *

S. 134. Marsch, ett, tu, tri, — gå jemt, jemt, jemt!
Marsch! hör, trumslagarn trumman stämt! — — —
Marsch! utan skämt
Så vankas dask;
Tittar du hit, så drar jag dej, din mask!
Stå, bataljon! Tag ståten mot:
Öppna nu lederna ... Muskött för fot!

Chor.

S. 134. Hurra, hurra, hurra! ... Lef, Bacchus, vår Patron! — — —

En Prestinna.

Opp; Systrar ... Hvad alarm! ... Min fot till flykten tager.
Hvad är det denna flock på sina skuldror drager?
Der Trundmans armar syns bland bajonetterna ...
Hvad är det? Basfioln? Ja, basfiolen, ja!
S. 136. Der glimmar Canslerns vakt, som knappast rörs ur stället;
† Si skymten af hans staf, med floret och flanellet.
Der höjes opp en arm ... Märk Ordens-carafin,
Med dufna blommor prydd, narcissor och jasmin.
Märk, hur vid Canslerns nick de blänka med gevären,
Hur basfiolens hals fördunklar atmosphèren,
Och bland en mängd af folk, som andas rök och qvalm,
Hur jemmern hörs i skyn och svordom vid hvar psalm.

Hvad feta Bacchi män, med blå och röda kinder!
Den enas hand och hals den andras sammanbinder;
Men raglar en i kull och slinter på sin klack,
Så ligger procession... Men si den Mollberg, ack!
S. 137. Ack, himmel! Si den narrn, hvad han har bålt att göra!

Ulla Winblad.

Med hatten på en sned och pennan bakom öra,
I all sin krigsgestalt, så liknar han i grund
En Tysker stekter gris, med äpple uti mund.
S. 138. Kan någon säga mig, hvartill det pratet gagnar...
Men, Gudar, hvad alarm! Hvad bärar, skräp och vagnar!
Si, hur de leta sig ur sina korgar ut,
Bland strömmar utaf folk, som brottas hvar minut!
Den skönaste Vestal, i vårens lätta kläder,
Hon viftar med sitt flor och vinkar med sin fjäder;
Den trumpna philosoph, med glasögon och käpp,
Slår handen på sitt stop, fast båtsman ropar: släpp!
S. 139. Allt skönt vid facklans brand i Hymens armar kysses,
Orphé sin Eurydis och Penelop Ulysses.
Ett ständigt hurra hörs, patruller och werda,
Ja, från hvar enda mast höres idliga hurra;
Hurra, hurra, hurra! Som myror tätt de kräla,
Med flaskor, opp och ner; än kyssas de och gräla.
Den der i bruna kjoln, med gula bältet kring,
Si, hur på vimpelns spets han konstigt slår en ring,
S. 139. Med benena i kors och glaset högt i handen —
Hvar gång han hurrar, klang! så klinga de vid stranden.
† Mot skymningen af mån', på toppen af en mast,
En rolig skugga syns, en öfvergifven gast.
Än som en ljungeld qvickt han ränner opp i toppen,
Än dykar han i qvaf och kilar ned med kroppen;
Men bäst han intet syns — se dit åt, dit, min vän! —
Så är han som en blixt på toppen opp igen.
Märk der! Som ur ett moln en naken kämpe strimmar,
Uti hvars mörka hand en slipad flaska glimmar;
S. 139. Märk! om man skönja vill, när månan blänker opp,
Syns kärlet blomsterkrönt och rankor kring hans kropp.
Hvad majestätlig syn kring nattens svarta täcken!
† Från molnen hurra hörs ned till den minsta fläcken;
S. 140. I upplopp och i storm allt hvimlar af och till,
Allt hvad den ena gör, den andra härma vill;
I dörrarna vid strand, der drufvorna de pressa,
Står hvar en krögarfar med stopet på sin hjessa;
S. 140. Knappt Bacchi skyltar syns för hufvuden af folk,
Som stapplas opp mot skyn... Der blottar en sin dolk;
† En sträcker ut sin arm, och öfver honom hundra,
Att vinpokalen nå och den i botten plundra;

Förvillad blir min syn; hvarthän jag ser och går,
I luft, på haf och land, allt i en jäsning står.
S. 140. Prestinna! aktom oss — Kom, stigen mer tillbaka!
De yra hingstar slå, de fyllda vagnar braka,
Och Bacchi kuskar stolt på sina tunnor syns,
Som glada förebud, att snart vår fest begyns...
Lät oss då följas åt... ej slitas från hvarandra...
Välan, sväng facklorna!... Musiken börjar.

Mollberg.

Vandra!

Mollberg med Soldaterna och Capitel-Kuskarne.

Chor.

Manskap, gif akt!
Stå, rätta er, sjung!
Lofsjungen vår Bacchus och marschera i takt!
Marschen blir tung,
Men knekten är ung
Och flaskan i bälte verkar courage.
Si, vårt bagage
Rullar i prakt,
Med röda kärror, som gnissla tungt i nafven.
Ser ni — hva ba? —
Öltunnorna?
Ser ni den fastagen ifrån Malaga? — Ja!
Ja, ja, ja!
† Visa den fastagen ifrån Malaga — Ja!
Saften är skön;
Ge folket sin lön
Och lät oss få plundra öltunnorna.
Här sitta vi, törsta ihjel;
Bättre, med Movitz att ligga full i grafven,
Än som en träl
Släpa och dra...
Klang! i kärlen sqvalpar kummin — hurra, hurra *)!

* * *

Hurra, hurra, hurra!

Ulla Winblad.

S. 141. Hvad slagsmål, stoj och tvång!
† Hvad kosteliga spel, trianglar och bassong!
S. 142. Si den på tunnan der, med blommorna i hatten!
Den gossen ur sitt sprund ej sqvalpar bara vatten;
Det på hans näsa syns, så bjert och ponsoröd,
Och på hans trinda buk, att han är templets stöd.

---

*) Denna vers var i handskriften otydlig.

S. 143. Si, har hans bruna hingst vill betseltygen tugga,
Och stolt, vid månans sken, uppeldas af sin skugga;
Märk, på dess krökta hals hvad svart och yfvig man,
Och hur dess fot i dans afmäter Bacchi plan!
Än den med hvita fål'n, den bör ju ej förgätas:
Si, kring hans klufna skärm hvad bär och rankor flätas!
Märk, hur i sakta traf han gungar trind och rund,
Och under en blå cask småskrattar på sitt sprund.
S. 144. Si, hur de skyldra stolt, när han, men ingen annan,
För vakten bugar sig, med handen midt för pannan.
Prestinna, ser du den?... Men klockan höres re'n;
Nu skriker Mollberg: marsch! och vickar på ett ben.

Mollberg.

Schwång, manskap, hegre opp!... Begynnen, Oboister,
† Och I, I Sångare, Tenorer och Basister!
Med edra starka skrål lofsjungen Vinets Gud,
Vid dessa kuskars sorl och dessa klockors ljud.
S. 145. Prestinnor! schtigen främst ... Nun trar jach på mich wanten...
Muskett på axel! Marsch! Kör på med provianten...
Marsch, opp till templet, marsch!

Några af Kuskarna.

Hurra! se min fåla,
Hur dess seldon pråla:
Hurra! si på den hingsten, hur han gnäggar och frustar
Och sin framfot kastar opp.
Hör, hur fräckt han pustar,
I sin brunst och lustar,
Och står färdig till ett språng i galopp.
Si hans ögon, hur de blixtra hämd,
Hur han darrar, fängslad, yr och skrämd,
Vid facklans bleka brand!

Chor.

Granne! tag ditt glas i hand
Och blif min bror i detta land.
Är du då min bror af alla dina krafter?
Runka på ditt kärl: hvad svarar du? — Ja!
Ja, jag är din bror vid dessa söta safter,
Låt oss ropa hurra: hurra, hurra!

* * *

Hurra, hurra, hurra!
Upplyftom våra kärl! Lofsjungom Gudarna!
Hurra, hurra, hurra! Re'n templets spira strålar:
Låt spritta Bacchi blod i dessa röda skålar;
Men skyndom oss, allons!

Mollberg.

Halt, schtille, protzession!
Si Jensen i fullt språng från templet öfer pron...
So viele prottom, prur?... Her, hur han sich beklagar;
Halt, Kiper Ede, halt!

Jensen.

† I alla mina dagar
Jag aldrig fällt en tår och skalat så befängdt.
Nyss porten öppnad är, som Bacchi gårdar stängt;
S. 148. Och Trundman redan syns, med pipskägg, flor och kraga,
På templets trappa, klädd att procession mottaga;
S. 148. All chorets ungdom syns i gröna rockar gå,
† Med svarta gördlar kring och hvita hattar på;
En flock af Bacchi barn gå främst med carafiner,
En del Prestinnor gladt, med sång och mandoliner,
Kringströfva hit och dit; de knäppa och de slå;
De sjunga Fröjas lof och hoppa på en tå.
S. 148. Mot lampors dunkla sken, på nedersläppta snören,
Syns hjeltar tumla om, och Åvall, Commendören,
Af sorg vid Movitz' död framstupa i sin flod,
Med flaskan tömd och grön, han snarkar i sitt blod.
På trappan Commendörn, förutan pung och påsar,
Med ögonen ihop, jemt svettas, svär och flåsar;
Förgäfves Trundmans rop kint väcka honom än,
Han ropar: pomerans! så somnar han igen. —
Mig är nu anbefaldt, som templets brygder vårdar,
Det skola dessa kärl inom de yttre gårdar
Afvältras, hvar för sig, allt efter sin likör.
Så stige hvar och en — I Bacchi kuskar, hör! —
Stig hvar en af sitt sprund.

Häroldernа för Brygden:
Kyparen Ede, Stads-Advocaten Herman.

Herman.

Vänd fålen och kör unnan,
Vrid hjulet mer ikring och hjelp mig vältra tunnan;
Courage, friska tag! blif modig, djerf och stolt,
Uppvickla din mustasch, knäpp opp din våta kolt.
S. 149. Hvad du ser tapper ut, när du af öl upphettas
Och med ditt stop i hand vid sprundet står och svettas!
Fort krön med denna qvist, stå inte blyg och sen,
Krön sprundet med en qvist af denna blå syren;
Ryck sugarn ur ditt kärl!... Lys hit med facklan, Ede!
Sjung polskor för ditt ök, kom, brottas i din vrede;
Ell' vill du inte slåss? Så dansa kring ditt sprund,
Kom, vältra af ditt kärl och tag en tår i mund.

Se stint ut, der du rår och i din rustning prålar,
Med bruna stöfvelskaft och randiga knäskålar ...
Hvad numer har ditt kärl? Kör kärran fram, låt se!

En Kusk.

Rossolis Numro 1. Vespedro Numro 3.

Herman.

S. 150. Än den, med bruna fål'n, den der som står och dricker,
Fram, krympling, linka fram, — sväng dig, blif glad och qvicker,
Kör fram, lyft ankarn opp! Hvad bokstaf har du? X.
Hvad numer och hvad sort?

En Kusk.

Hamburger Numro 6.

Herman.

Men hvad ditt ök är stolt! Hör, hur det gnäggar bara!
Hör mot dess fräna skrän hur bygdens hingstar svara!
S. 151. Hvad bokstaf på ditt sprund? Hvad sort har du beredt?

En Kusk.

P. Pomerans-Essens — Sötkummin Numro 1.

Herman.

Men hålt! Trompeten hörs ... — — —
De templets portar röra;
Si Trundman på altan! Var tysta, låt oss höra.

Trundman
på altan, omgifven af facklor, med en upplyftad urna.

Chor.

Skåden hit! Märk och mins:
Movitz mer ej fins;
Vårt ömma öga gråter.
Re'n hans mull samlad är
I den urnan här
Trundman upplåter;
Sjungom ömt Bacchi lof!
Sofve Movitz! Sof!
Sofve han, gömd och glömd,
Smädad och berömd:
Nämn hans glada namn nu åter.
Skåden hit, märk och mins:
Movitz mer ej fins;
Vårt öga gråter.

Trundman.

Hvad må jag ej gråta
Min bror, och bestört
För ögonen våta
Nu hålla mitt skört!
Templet jag åter
Sorgsen upplåter —
Hvad skall jag göra? Jag gråter.
Hvad skall jag göra?
Templet förstöra?
Nej! jag skall hänga mig sjelf.
Nej! du flod, du klara elf!
Låt i ditt sköte min hamn sig få dölja,
Öppna din bölja,
Låt mig få följa
Med dina forsar och dö.
Men ack, ack! hvad skall jag göra
På denna så sorgliga ö?

* * *

Hvad olust, sömn och gråt i detta Floras hof!
Opp, Åvall, följ med oss! Opp, ligg ej der och sof! —
Mitt öga bjuder mig, se'n det sin sömn försakat,
Se'n jag, trots vind och våg, i nattens skrefvor vakat,
Och se'n med sång och sorl jag anfört Bacchi tropp,
Att nu sin hvila få... Opp, Åvall! Opp, stig opp!
S. 153. Opp, ligg ej der och pip liksom en turturdufva;
Märk, från den gyllne skyn till minsta spång och tufva
Vid morgonrodnans rand hvad gryning, ljus och dag,
† Som omger dig och mig! ... Res opp dig, säger jag.
Opp! — Som jag har så hålt i templet att bestyra,
Så spring i tornet opp och tuta klockan fyra;
Pukslagarn, du och han, snart bringa kan i gång
Den stora klockans dön till Movitz' ottesång.
S. 154. Opp! ligg ej der och lyss och dina strumpor valka;
Opp! känn hvad kostlig lukt af vestanvädrets svalka;
Hvart träd sitt rökverk bär åt Flora högt i skyn,
Hvar fisk i lek och stim försilfrar vattubryn;
Med purpurröda ben de hvita tranor hoppa,
Sig skoftals, par om par, i templets floder doppa;
Den dufna kråkan yfs; papgojan, gul och grön,
I höga cederns topp sig ruggar, ung och skön;
Inunder björkens blad, som daggens perlor färgat,
En rödstjert tittar fram, se'n han sitt rågax bergat.
Hvad är hans sång ej fri? — Hör, Åvall, lyss åt lund!
Men nej! han snarkar godt och bara drar på mund. —
Kring kullar, spång och kärr, på bergens kalk och skiffer,
Drifs templets hjordar fram af fogdar och kalifer;

Hör! Hören, Bacchi män, vallhjonens glada skrål
Vid solens bleka blick och fästets röda prål.
S. 155. Betrakten öfver allt hvad mycket folk och gäster,
Allt Bacchi Ridderskap, Prestinnor, barn och Prester;
S. 155. En mängd af lass och klöf, som färdas om hvarann
Till offerporten in med blomsterkrönta spann.
Hör Bacchi kuskars sorl! De grensle stå på sprundet;
Hör, hur de sjunga jemt och enigt i förbundet! —
Opp, Åvall, si på mej, si hvad jag har, och välj
En tumlare kanel, vespedro en butelj! —
S. 156. Men, Bacchi söner, I! Stig någon fram bland eder,
Och tag den urnan mot och sänken henne neder...
† Mig egnar nu med våld att väcka Åvall — Hör!
Som äldsta Commendörn du urnan bära bör...
Men fåfängt!... Sof då fritt! Tids nog ditt öga vaknar,
Tids nog ser du det stoft, hvars eld och drift jag saknar.
Vår Movitz fins ej mer... Ack, att du inte hör!
Ack, vakna till min tröst och titta opp, seigneur! —
Hvad tiden löper fort! Åt dig hon knappt sig dela:
I fjol stog du på knä vid pumpen här och spela;
Din min var glupsk, din mun så röd som en pion,
Fast ditt humör ändå båd' gaf och tog reson;
Dig, Movitz, menar jag... Ja, jag slår vad, och gråter,
Att, ta mig den och den, din make kommer åter.
Tag hit hans griftekärl!

* * *

Hvad må jag ej gråta m. m.

* * *

S. 156. Farväl, du glada bygd,
Der jag din lyra hört i dessa lindars skygd!
För hvar gång som du satt i denna labyrinthen,
Med tummen mot din bas och fingret krökt på qvinten,
Och som mitt hjerta mins, intill den stund jag dör,
Hur groft, med drill på drill, du sjöng Brillante fleur —
Men ack, din mun är tyst, förvissnad är den handen,
Som med så glada ljud förtjuste denna stranden;
Den grottan knappt jag ser, der du, min Pythias,
Beundrad för din konst, sjelf stifta din Parnass;
Der du — ack, tillåt mig att några tårar gjuta! —
Der du så ofta stämt din oboe och luta,
Just denna fyran, den som Åvall kastat här,
Som gjort så mången gång Olympen i dig kär.
Men, himmel! han är död... hvad hjelper mig orera?
Gråt, inte, Bacchi barn! Håll opp att gråta mera.
Du der, stå ej och svälj, med ögonen ihop,
Och ur din våta glugg fäll tårar i mitt stop...
Ja, när han slöt sin sång, så var det, så att tala,
Som svalans flygt till bo bebådar nattens dvala,

Som gumsens bräk i byn vid månens bleka rand
Betyder lammens lust att somna efter hand...
† Min Movitz fins ej mer; jag fåfängt ödet bannar;
Mitt öga gråta vill, så ofta foten stannar;
Välan! så kom och gå — Opp, Åvall, följ med mej
Till grottan ner i daln... men nej... han svarar nej.
S. 157. Kom, jag vill visa er... Kom, följen mig... ell' huru?...
Der sen I Movitz' bänk, grönmålad och af furu;
S. 158. Der står hans körsbärsträd, af daggens droppar hvitt,
Inom hvars fordna skygd han slog båd' bom och qvitt;
Der ligger käglan kull och klotet fullt med mossa,
Och der vid grottans dörr, der luntan brann och blossa,
Hans stöflor och karpus än ligga qvar i sand,
Hans piska utaf blår med svarta pardueband,
Hans fullmagt, möglig, grön, så unken som en tufva,
Kringlindad om en ost, en smörklimp och en strufva,
Och der... hvad? ser jag rätt?... bredvid den halfva skon,
Hvad ser jag? Himmel, ack! hans capitulation
I rännsten vicklad göms bland ruttna äggegulor,
Med gulbrunt, stort sigill, beprydt med spjut och kulor —
O Gudar!... si hans vest!... Spring, Bacchi barn, spring kapp:
Fins der en skilling?... Nej! nej, blott en möglig knapp. —
Ack! mägtar tidens hand vid dessa nejder röra,
I grund det glada folk förgöra och förstöra? —
Men ack! vid denna syn allt ökar mina qval,
De hvita snäckors prål, de röda musselskal;
Kring grottan Eol hörs, hans röst i blomman hviner,
Allt darrar vid hans storm; från dessa små jasminer,
Till ekens stolta stam, än helgad der hon står,
Så bär hon ej sin topp så vördig som i går;
Och dessa åkerfält, med gyldne ax betäckte,
I sin förvandlings-lag påminner mig mitt slägte;
De blad, just dessa blad, som gulna kring min fot,
Afbildar mig min mine, när döden tar mig mot.
Se dit åt, mina barn, förbi de höga ekar,
Längst in i skogens hvalf, dit inåt, dit jag pekar,
Säg, sen I något träd? En krönt och yfvig stam,
Hvars rikt beprydda löf ur dimman glittra fram?
Tron, förr'n dess röda bär härnäst bofinken lockar,
Att kanske på min mull man pimpinella plockar;
S. 159. Ty så är lifvets rund kring denna trinda boll.
En Mogols elefant, med Kejsarns parasoll,
En Kaimakan, insvept i sjelfva Mahomets fana,
Är i en blink ej mer än denna pris Havana.

S. 160. Kring allt hvad ögat ser, i all naturens glans,
Står döden tyst på lur, som spelman till en dans.
Den sämsta snöpings lif, den största Sultaninna,
Allt måste flux om bord vid Charons rodd försvinna;
Den Movitz verlden ägt, måst sträcka sina knän
I samma svarta sump som Cæsar och Eugen.

* * *

Men ack, hvad vattuspel, som ned i droppar faller,
Försilfradt i sitt skum bland perlor och coraller,
Som med en kylig fläkt i gyllne vasar sprids
Och genom nya rör till nya hvirflar vrids!
S. 160. De äldsta Bacchi män, som trotsat tid och laster,
Med nakna hufvuden och kransar af albaster,
Har konstens lätta hand oss till en undran ställt.
En Noach krönt bland dem syns naken i sitt tält;
† En Lot, med öppen mun och ögonen tillhopa,
Så liflig och försagd tycks skördemännen ropa;
S. 161. En Tantalus, helt vild, långhalsig, blind och gul,
Fördömmer i sin törst sitt snabba vattenhjul.
S. 161. De svarta Furiers språng, som sira golf och väggar,
De gyllne gipsverk, allt, allt, allt, min själ uppäggar;
Till klagan, sorg och nöd allting beveker mig:
Må urnan krossad bli och Trundman dö med dig.
Må denna flodens sorl, som rinner mig så nära,
Frammullra i sin fart helt tyst Neptuni ära;
Men måtte detta stoft, just detta usla jag,
I hafvets bottnar strös vid Jofurs dunderslag.
† Gutår, I Bacchi folk! Min själ förtviflad brinner;
Jag önskar detta blod, som kring mitt hjerta rinner,
Af krokodilers gift, längst neder i Tartarn,
Att det uppslukadt blef... så ängslig är jag, barn!
S. 162. Ack, vänskap, hvad du är! Jag tror, i Bacchi rike
Du kärlek nämnas bör... de Gudar äro like.
Den ena kogern för med sötma och med sorg;
Med söta drufvor fylld den andra bär sin korg. —
Ack! skall min skröplighet sin morgon se allena?
Hvi får mitt stoft med hans ännu sig ej förena,
I samma kärl bli gömdt inunder Bacchi thron?...
Men Movitz' fest begyns: der nalkas procession;
Allt Bacchi manskap svängs plutonsvis mot hvarandra,
Inom hvars slutna krets de krönta hjeltar vandra;
Och åter framför dem en rad af spelmän går,
Som under flöjters sorl på svarta trummor slår. —
S. 167. Men skåden... himmel, ack! hvad skönt, hvad ömt!...
Jag bäfvar...
Märk, efter spelets tropp Prestinnan Ulla sväfvar,

Med svart utslaget hår och gullgult damastsläp;
Betrakta hennes glans samt allt det mörka skräp
Af krumpna, lutande, gråtögda Commendörer —
S. 167. Märk, hur precist sin fot hon efter takten förer;
Si hennes toffelblad, broderadt, gull i grönt,
Hur, vid hvart steg hon tar, det strålar högt och skönt!
Hvad mer än dråplig syn! Märk! märken qvinnolisten:
Märk, mellan hvar cadans af främsta oboisten
Hur hon slår benet opp, så sulan syns på skon;
De blunda och de le i hela procession.
† Af sjelfsvåld och på skämt hon sina ögon hvälfver,
Dess ögon gnistra eld och hennes inre skälfver;
Hvad fräckhet i hvar min, hvad Spanskt och Göthiskt blod,
Som svallar kring dess bröst, fast hon är verklig god!
S. 167. Puff! hvad det kostar på! När hon ser ner på kragen,
Knappt tippen uppå skon hon skönja kan för magen;
Den uppsvälld är och hög och liknar en pulpet,
Der Astrild haft sin post och lemnat sitt signet. —
Kom, mina kära barn! ... De äro oss så nära:
Tänd facklorna och kom! ... Soldaterna de svära.
Hvad stormen ökar sig med slagsmål, tvång och hot!
Opp! låtom oss gå ner och taga dem emot.

Trundman med Choret.

Sjung, mina söner, alla tolf,
Sjung efter mej, si på kärlet jag förer:
Lyft på karpusen,
Fläkta med ljusen,
Höjen opp krusen,
Commendörer!
Stänk persico kring templets golf,
Stänk ratafia,
Sjung vår litania,
Noach, Maria,
David, Uria,
Ej denna urnan dem tillhörer.
Rent i botten!
Lyft på calotten,
Drickom om i botten,
Sätt uppå calotten!
Si på mej, si hvad jag bär:
Fallen neder, jag besvär:
I den urnan, just den här,
Movitz' aska samlad är.

Tutti.

I den urnan, just den här,
Movitz' aska samlad är.

Ulla Winblad.

Prestinnor! bugen er, med gråt och sorgeqväden,
För Trundman der han går bakom de mörka träden;
Mot dagens röda skymt och ljusens blacka sken
Hans skugga sväfvar fram så lutad i allén.
S. 169. Märk! på hvem lyssnar han? Hvem är den der, som skriker?
I språnget Jensen lik, i rösten honom liker,
S. 169. Hör, hur han jemrar sig och flåsar, rädd och stinn;
Men nu, nu sprang han bort, längst in i skogen in.
Hvad är jag inte trött! De kulna moln, som fläkta,
Gör sömnen mig så söt, att ögat må försmäkta.
Knappt mina ögon se den gubben i sitt nit,
Långt mindre templets spets, som måste synas hit.
Men ödet och vårt kall i stillhet må vi lyda,
Med muntra ljud och spel att vinets dyrkan tyda;
Ack, systrar, slumren ej, låt sömnens andar fly ...
Snart Bacchi eldar sprids i dagens öppna sky.
Snart Presterna med bön mot altaren sig stöda,
Och inom gallren snart skall offerbloden flöda. —
Kom, Trundman vinkar oss... Allt folket hurrar gladt,
Nu ropar Canslern: Marsch! och hviftar med sin hatt.
Betäcken edra bröst... vår skönhet må vi dölja ...
Opp! oss är anbefaldt näst efter Trundman följa;
Trompetens fråna ljud ger klang i skog och mark:
Med andakt följen mig och templets patriarch. — — —

Ulla Winblad
framför Choren af Prestinnorna.

Sjungom, Systrar, Fröjas ära;
Fast vi Bacchi rökverk bära,
Fröjas ära :||:
Våra varma bröst begära. Fin
Vi bekänna hennes lära
Och Gudinnans lag besvära. D. C.

* * *

† Hålt, Systrar, med er sång!... Här stötes i trompeten:
Sjelf Canslern äskar ljud framför all menigheten. — — —

Planberg.

S. 171. Du Bacchi Corporal och Ordensgranadörn!
Dig anbefaller jag, som Marskalk af likörn,
Gör rum för procession.

Chor af Prestinnorna.

Under facklans dunkla låga
Vi till Bacchi gårdar tåga,
Men vi våga :||:
Klandra dödens pil och båga. Fin.
Spör oss någon om vår plåga,
Blir det svaret på hans fråga. D. C.

Mollberg.

Nun woll'n wir salutiren,
Schiltre ... På axel ... Schtillt ..

Planberg
med Ordens-carafin, framför Ordensbasfiolen.

Nu är jag just von Bieren,
Så att, i all den glans jag svåfvar som prestaf,
Knapt handen orkar opp att lyfta hatten af.
S. 172. Tres humble serviteur! — Tack vackert för besvåret! —
Märk, Bacchi Ridderskap, när Mollberg rör geväret,
Så må vi buga oss och klinga med hvarann ...
Upplyftom carafin ... Si nu, nu skyldrar han ...
Det kallas tempo det, så kunnå nacken vrida
Och med en afvig hand geväret slå på sida,
Bli vindögd som en uf, stå raker som en stör! ...
S. 172. Tack, tack, bror Mollberg, tack! Très humble serviteur!
Gån, Commendörer, tyst och låt oss alla nicka.
Tack, Mollberg, tusen tack! ... Din egen skål vi dricka.
S. 173. Men I med basfioln, I raska bröder, märk ...
I bröder! tumlen ej med Ordens speleverk ...
I kommen väl ihog, hvems hand rört detta skrofvet;
Ej sådan Meckel fins vid Mecklenburgska Hofvet ...
Gån sakta, jemt och tyst ... Jag säger än en gång:
Hans like aldrig ges på harpa och bassong.
Han trotsa i sin tid Soprano i Neapel,
Bezzozzi i Turin och mången ann Constapel ...
Nu sträfvar han ej mer mot lyckans nåd och slump;
Hans blod så stelt och brunt som denna bruna klump.
Ja, aldrig lär hans fot stå vid fioln och jucka
Och stampa takten mer vid Cajsa Lisas lucka;
Förgäfves! Movitz' hand, när dagens prål begyns,
Ej mer den blanka pigg, som på fiolen syns,
I marken stöter ner, och ej, krogfönstret nära,
Mer pruttar på dulcian: Vak opp, min själ, gif åra —
Ja, stige den nu fram i krogdörrns ränn och löp,
Som spelar för en sup så bålt på öppet köp ...

Nej, ovän aldrig mer ditt klufna kindben sårar;
Vid allt det smörj du fått, jag brista må i tårar;
Nog vet jag, jag skall dö, men det är intet skäl,
Att den, som nyss fått stryk, på köpet slå ihjel.
Gutår, kamrater, klang! Det gör mig lika mycke!
Den verlden hata plär, är mest i änglars tycke. —
S. 174. Håll, hundsvott, i fioln! Opp, Öman Fodermask!
Hvad? ligger hjelten kull? Opp, munter var och rask! ...
Ja du, du tömma vill fem stop och inte yra!
O Gudar, hvilken gäck! Han är placat af fyra ...
Drick ur din sista hälft, ryck in uti ditt led,
Sätt flaskan tätt till mun och hatten på en sned.
S. 174. Förlikens, Bacchi barn! Sänk edra skuldror mera,
Vid clarinettens klang slå benen opp, marchera ...
† Hjelp Commendörerna, som flåsa mot hvarann,
Att hvar en får sin klunk ... Men sjungom alla man.
S. 174. I bören sjunga ömt ... Men mina läppar snyfta,
Vid åsyn af det kärl, som Trundman nu upplyfta.
Sjung efter honom, barn! Upphöjen hand och mund:
Ty Bacchi fest begyns just denna helga stund. —
Förenom våra ljud med all den starka skara,
Som vandrar framför oss, att Movitz' stoft bevara.

† *Chor*

af dem som bära basfiolen.

Du Vinets Gud! vår dyrkan tag:
In i ditt tempel vi träda i dag.
Stora och små
Gråtögda gå,
Ömt vid ditt altar för bröstet sig slå. .|.
Movitz, din tjenare, kastat sitt stop,
Med locket hop;
Sjung, gråt, allihop!
Med locket hop,
Han kastat sitt stop. — — —
Kransen är vissnad, allt, allt är nu allt,
Glaset utrunnit och blodet helt kallt;
Fåfängt hans röst,
Sommar och höst,
Klingar kring backar, kring dälder och skog;
Nej, det är fåfängt, det veta vi nog.
Movitz! din like Apollo ej sett,
I din knäppning allt för ett,
På din harpa, på din bratschen,
Som från Olympen dig Gudarne gett. .|.

Planberg.

S. 175. Upplyften edra krus, med famntag åt hvarann!
Nu öppnas templets port; men hvem är denna man,

Som kanske Vinets Gud till denna fest förblindat,
Som, naken öfver allt, sin krans kring medjan lindat,
Som mot sitt hvita skägg och i sin svullna famn
Vår Movitz' lyra bär och jolrar vid hans namn?
† Men, bittra tidehvarf! du med ditt armod slösar;
Här sträckes ett par skor förutan vrist och plösar;
En gammal rutig flik af ljusblått bolstervar
Som stöfvelkrås ännu på knäskåln hänger qvar,
Och på ett söligt skört af dricka, slåss och frossa
Två somrars gröda syns, kardborrar, mull och mossa;
Ett krammadt näsebrusk, ett blodigt ögonbryn
Och en svart, blånad hand — ack, hvad pusserlig syn! —
S. 175. Men, Åvall, opp, seigneur! Ej tid att längre sofva;
Opp, klinga på ditt spel... med oss dig hemförlofva
Till templets helgedom... Men säg mig, hvad han tror?
Hör på hans vilda sång!

Åvall
vid tempeldörren, med sin lyra.

Tom är min flaska, tunnan utrunnen,
Guld i min ficka var aldrig uti,
Knappt den tråsändan ännu är spunnen,
Fullt till det blaggarn min skjorta skall bli;
Och till en jacka, prydd med snören,
Väfd utaf getragg, lagom stor,
Fan ta som tror, att klädsfabrikören
Ännu hint födas och krupit ur mor.

* * *

Jag heter Åvall, bror!

* * *

Tom är min verkstad, knappt fins der verke,
Knappt till en pinne att slå i en klack;
Aldrig en stöfvel, inte ett märke,
Aldrig en sula — nej ingen — stor tack!
Afklädda väggar, små och låga,
Nedruttna golf, med beck och talg...
Men ändå klang! Mitt stop i full råga
Fräser med finkel och glödgar mitt svalg.

* * *

Af sorg vid Movitz' död, I kostliga seigneurer,
Jag legat här två dygn.

* * *

Just här på tröskeln vid denna trappa
Ställd till en skildvakt, jag trampat och stått;
Mig är befaldt, för folket, som klappa,
Öppna templet och unna dem godt.

Men, mina barn, af gråt jag somna,
När jag min Movitz' urna såg...
Träden då in... välkomna, välkomna!
Bacchus uppelde vårt blod och vår hog.

Planberg.

Inträden, Commendörer,
I ordning, par om par!

Åvall.

S. 177. Ack, om jag kunde stå
Och skönja blott en skymt af dem som kring mig gå!
S. 178. Helt säkert detta folk vill Bacchi pressar klämma:
Jag känner Ullas röst och Trundmans grofva stämma.
S. 179. O hjeltar! räcken mig ett spetsglas obemängdt...
Gör ej min sorg så djup och ödet ej så strängt.
Ett spetsglas pomerans!... Men ack! jag allting saknar:
Jag utan vänner dör och utan glas jag vaknar.
Min tanka grumlig blir, mitt hjerta saknar luft,
Min anda sitt begär, min hjerna sitt förnuft,
Mitt blod sin lugna fart, mitt snille sina lagar,
Och kroppen allt sitt stöd, när hufvu't så behagar. —
Men hvad min oro öks i denna mörka vik,
Af dessa Nymphers skrål och dessa gastars skrik!
I förgår låg jag här så tapper och predika;
Jag snyfta, drack och skrek det mesta jag hant skrika;
Min hand var vänd till stryk, min fot upplyft till dans,
Och detta hvita skägg var stänkt med pomerans.
Ur denna Noachsbild, ur pipen mellan låren,
Jag skrufva fram likörn och pressa sista tåren;
Jag grät, och i hvar tår, som ned ur ögat dröp,
Det ånga pomerans... Men ränn ej här och löp!
† Flyn från min kurbits bort, I slemma Niniviter!...
Er glans är tomma kärl, ert lyckhjul fullt med niter;
S. 179. Gån bort! låt döden sjelf afkyla min person...
Men hurra! Trundman hörs, och der syns procession.
Si Canslern med sin hatt, hur hjulbent han sig svingar,
När Mollberg gör honneur och Ordensspelet klingar;
Kors, hvad hans skugga bräns!... Jag svär, och det är godt,
Så blixt placat jag står, han ändå dubbelt fått.
Och du, du Mollberg, bror med pipskägg och mustascher!
Du ser mig ut, kamrat, som du har tömt fastager...
Hvad du tar tappra steg i denna krigsmondurn!
Hör, hur han svär, så fan far både i'n och ur'n!

Sid.

S. 181. Men, himlar! se de der, som hosta och gå luta,
Som Ordensbasfioln i steg för steg framskjuta:
Märk, huru skrofvet spräckt vräks, likt ett skepp i qvaf,
Som sqvalpar mot den strand, der linan brustit af.
Knappt skönjer ögat mer, i brödrens våta möda,
Än blott en horizont af näsor, blå och röda...

* * *

S. 182. Nu, hvem är den dernäst, som Movitz' lunta bär,
För hvilken Mollberg skrek och ropade: gevär?
Ack, krumpna gubbe, du som orkar drufvan pressa,
Med glädjen i din mun, bekymren på din hjessa!
Din skalkhet glittrar fram på dina silfverhår
Och dina anletsdrag ä' bara flärd... gutår!
Ja, verklig är det du... Wolfdauer, han, den raska...
Nå, som jag ej kan stå, håll i mej och min flaska;
Mitt hjerta oförmärkt tillbakas önskar dig
Ett majregn utaf öl i dina torra stig.
Gack, famla i ditt kall på denna klagodagen. —
Der kommer åter en, med näsan sönderslagen;
Hvem är den Bacchi man, med foten i cadans?
Kors, hur han flåsar vört och svettas pomerans!
Grälmakar Löfberg sjelf, så stolt ibland de höga,
Han är det, som går främst, med silfverglitt på öga,
Som framtill på sin kolt ej mer än fodret har.
Och baktill intet mer än öfvertyget qvar.
Klang, Löfberg, drick mig till! Du klöfverknekt i leken!
Håll stånkan tätt till mun, bryt opp den undra käken...
Min skugga är så skral, min hand förvissnad, bror! —
Men, Gudar! si'cken en!... En skolös matador!
Med nattrock af kalmink och rutigt hufvudkläde,
På ryggen bär han tungt ett måladt hackebräde...
Slå i och drick mig till!... Skänk gubben mod och märg...
Hvem är det? Fader Berg... Gesundheit, fader Berg!
Så grönskar än ditt namn, så klingar än din pipa!
Säg, skall på Movitz' fest du dig i dag angripa? —
Men ack! i Jofurs namn, hvem är den der figur'n,
Som svär och häfver sig der bortnas, der vid mur'n?
Si, hur han rusar fram, af bara sorg och sveda;
Re'n börjar dödens köld sig i hans blod utbreda.
Som tigern är han vild och som en leopard;
S. 183. Men Mollberg bugar sig med handpik och kokard;
Allt folket bugar än och templets vimpel blåser...
Det Parentatorn är, så tjock som en Boråser.
Bevar oss, hur hans hår det fladdrar gult och sträft!
Bevars, hans andedrägt har vädret snart förqväft!
Han är det säkert, han, som nu sin penna hvässer,
Som skall kring Movitz' kärl i dag strö sorgcypresser.

Klang! portarna slås opp, allt Fröjas Hoffolk syns;
Der kommer Trundman ut, och festen nu begyns.

Trundman.

† Bacchus er alla sin helsning tillbjuder,
Eldarna flamma, Jofur dundrar stolt i skyn;
Portarna öppnas, trompeten nu ljuder,
Ack, hvad skönhet för min syn!
Vinets Gud mitt kall bekröner;
Mina döttrar, mina söner!
Fallen ner så här.
I den urnan, just den der,
Movitz' aska samlad är.

Planberg.

S. 184. Allt folket träde fram! Allt lefvande härinne,
Träd fram och sjungen högt vår Movitz' äreminne!

Chor.

Hvem är, som ej vår broder mins?
Fastän hans skugga mer ej fins,
Fastän hans harpa tystnat har,
Är skogens genljud ändå qvar.
Än Floras foglaskara
Skall ömt hans spel förklara;
Än jägarn vid sin snara
Skall på sitt valdthorn svara,
Hur, ibland Orphei söner,
Af Bacchus krönt så köner,
Han utan like var.

Trundman.

Prestinna! tänd din eld... I nympher, templets prål!
Med dubbel skönhets glans vid dödens göromål,
Utgjuten eder gråt... Men hör, pukslagarn larmar,
Med pinnen hvälfd i skyn och silfversmidda armar;
En präktig hvirfvel hörs i dubbla slag på slag,
Som bådar något stort och något nytt behag.
Med pinnarna i kors och tummarna i vädret,
Går klangen opp åt skyn och konsten ner i lädret;
Hvad han ser munter ut, den pukarn, och så gladt,
Med liten svart mustasch och galonerad hatt,
Nu slår han reveillon... Bevar oss, hur han larmar!...
Flyg, flygen alla fram, med vidt utslagna armar,
Mottagen denna man... det Parentatorn är,
Den sorgsna Jensen sjelf, som nu vår gråt begär.
† Förskräckligt är hans qval, hans panna våt och däfven:
Med öppet gap, mot skyn han knyter ena näfven;

Liksom en leopard så blek och svafvelgul,
Han slingrar sig ikring och söker skygd och skjul.
Nu gråter han... Ja, ja! Ej just hvar dag vi höra
En Movitz födas fram och verldens högtid göra...
Omfamnen Jensen, barn, omringen hans person...
Si der... si här... si, si... si parentation!

Planberg.

S. 185. Du Fröjas täcka flock, som vrider dina händer,
Som nu vid altaret din fällda fackla tänder,
Som, blottad i din barm med dina höga bröst,
Till jorden kastar dig: var tyst, hör Jensens röst!...
Pukslagare! slå an. — — —
I spelmän och raljörer!
Allt Bacchi Ridderskap med sina Commendörer!
All denna menighet, som här i templet syns!
Nedböjen edra knän... Parentation begyns,
Och klockan klämtar fem.
S. 186. I raska köresvenner,
Som sprundat Bacchi kärl, I brygdens åldermänner!
Uppvicklen edra skört, till jorden fallen ned;
Nu Parentatorn syns... Hans uppsyn är oss vred...
Flux hattarna utaf!
S. 186. Du, Ordens-Granadören!
Med allt ditt manskap fall, fall ned vid tempeldören,
Häng mössan på din pik, slå handen för ditt bröst.
Nu träder Jensen fram; med tystnad hör hans röst...
Pukslagare! slå an. — — —

Trundman.

Allt folket falle neder!

Mollberg.

Hau! schiltre mit muskett... geschwindt i alle leder!

Trundman.

Prestinnor! bugen er vid alla klockors ljud.

Jensen.

Hvad djupa sorgepràl omgifva Vinets Gud!

Trundman.

† Ödmjuka tjenare!

Jensen.

S. 187. Nyss på den helga orten,
Jag Movitz' skugga såg skenbarligt stå i porten;

S. 188. Ur templets lilla dörr, strax vid den röda lönn,
En mängd af gastar flög kring sluparna åt sjön;
S. 189. En kuttra som en uf, en skratta som en kråka;
Men Movitz' hvita hamn i hvalfvet gick och tråka.
S. 189. Mitt hjerta i mig klack och gikten flög i ron;
Cerberus, templets hund, han nappa mej i skon;
Allt nattens trolleri kring om mitt hufvud rasa;
† Auguren med sin käpp satt lutad vid en brasa;
Kring honom mygg och bin de surrade i skyn,
Vid det att ufven tjöt och ugglan grät i byn.
S. 189. Helt visst, o Ridderskap, om ingen mig hugsvalar,
Så vet jag näpplig sjelf, för hvem jag står och talar.

Trundman.

Allons! Ett glas Bourgogne! Pukslagare, slå an! — — —

Jensén.

Slik maklighet och fröjd sjelf Croesus aldrig fann,
† Om ej vid Bacchi thron han sina lemmar sträckte...
Den som ej gör som jag, är af ett skadeslägte...
S. 191. Ty med en blodig läpp och med en tom butelj,
I sjelfva vinets brunn stå torstig som en elg,
Och med en själ insvept i Charons svarta dimma,
Hur kan den främsta skald en enda mening rimma?
Förqväfs ej snillets fläkt af rimmets tvungna slut,
När stopet ligger stjelpt och oljan runnit ut?

Trundman.

Slå i ett glas Champagne, I läckra nuditeter!

Jensen.

Det kallar jag ett vin för kungar och poeter.
Hirr! hurra i min själ! Hvad det var delicat,
En blandning utaf öl, af finkel och succat!...
† Men, Bacchi Ridderskap! så vidare att tala,
Så flög på templets spits i strid en sparf och svala;
S. 191. Jag blunda vid min syn, och just då jag hann fram,
Gick månen ned i moln och tornet stod i dam.
Jag kände, utom torst, en lindrig hufvudyra,
Min andedrägt blef sval, min tunga full med syra;
Nog mindes jag min pligt och dagens göromål,
Men...

Trundman.

Knäpp på pukorna: Herr Parentatorns skål! — — —

Jensen.

S. 192. Mitt öga fullt med gråt och bägarn med likörer...
Ödmjuka tjenare, I gode Commendörer!
Prestinnan Ullas skål! — — —
Du lilla glada nymph!
Hvarföre gråter du? Hvar tår blir dig en skymf,
Om ej med Movitz' mull du den i tysthet blandar.
Men ack! hon sväller opp... fram, Junos tjensteandar!...
Hon stapplar på sitt mål, hon rifver sina hår...
Kom, väds att verlden snart en glädtig nyhet får!

Canslern.

S. 193. Gå, gå!

Jensen.

Släpp henne fram! Hon börjar redan hicka;
Snör hennes snörlif opp... Klang! Nymphens skål vi dricka:
Må Junos lätta hand uppbädda hennes säng
I templets gyllne chor. —
Ja, vidare, i fläng,
† På trappan vid den dörrn, som går till ölcapellet,
Märk, gode Bacchi män, så sant jag står på stället,
Så tycktes mig, jag såg en krympling, lik Vulcan,
Med långa blacka horn och böxor af buldan;
Hans tunga fräste eld, hans ögon voro gula,
Han kråkehufvud bar med öron som en mula;
Han ropa mej i namn... "Hör, Jensen," sad' han, "bror!
"Kom, följ med mig, min son, på bröllop hos min mor.
"Der får du Movitz se så grann, med röd skalmeja,
"Stå grensle på en so och sjunga pyteheja;
"I hvit abbéperuk, fastnaglad, klämd och platt,
"Med eldröd jerncocard uppå en svafvelhatt"...
Stå stilla, Bacchi män, i edra skrank och bänkar,
Så vill jag säga er, hur han i jern och länkar
Bums upp för tempelmurn uppskutta med ett hvin,
Hur han der strök sitt skägg med beck och terpentin.
I hvart ett enda språng upplystes templets trappa;
Än var hans krage hvit, än bar han svärd och kappa;
Än sågs han smidd i guld med röd scharlakansrock,
Med hofvar som en häst och ögon som en bock.
"Hör," sad' han, "Movitz' stop, utnött i alla kanter,
"Det skall bli din pocal, med guld och diamanter,
"Och, Jensen, förr'n du hint att kippa dina skor,
"Så sitter du till bords med Movitz och min mor.
"Följ mig! Se der ett hål på denna fönsterruta!" —
I samma ögonblick Cerberus börja tjuta;
I luften blef ett larm, i floden ett tumult,
Allt templet stog i rök, af svafvelångor fullt.

S. 193. Men jag skred längre opp, opp till de inre gårdar,
Förbi de ättefält, de stjernbeprydda vårdar,
Der Bacchi hjeltar göms, vid ett fulländadt lopp,
Bland Ciceroners stoft.

Planberg.

Lyft Movitz' urna opp!
Trommeter, blåsen, blås! — — —

Jensen.

Se'n, hur jag mig förskansa *)
Med Bacchi visors sång, med eldstål, salt och lök,
Den gasten som en korp förbi i luften strök
Och skratta Movitz' namn.

Planberg.

Pukslagare, rör pukan! — — —

Jensen.

S. 194. Hvad rysning i min blod vid denna mull i krukan!
Vid fetman af dess dunst mitt hår det fuktar sig...
Hvar knoka svettas öl, hvart doft befaller mig
Att hjelten skildra af. Välan! jag penseln tager:
Apollo! sänk min hand och gif min målning dager.

Trundman.

Stig opp hvar på sin bänk, båd' Prest och Commendör,
Åt broder Jensen nu ett kärt salutem gör.
Nu är hans snille varmt, nu kan han först orera...
Seigneur, ett glas Champagne! Seigneur, ett glas Madera!

Chor.

(Menuetto af Heine.)

Bort allt hvad oro gör,
Bort allt hvad sinnet qväljer!
Bäst, att man väljer
Bland dessa buteljer
Sin likör.
Granne! gör du just som jag gör:
Vet, denna oljan ger humör...
Hvad det var läckert!
Hvad är det? Rhenskt Bleckert? —
Oui, Monseigneur!

Jensen.

Jo, den gaf mål i mun och bilder för min syn!
Min själ nu dubbelt hög upplyftar sig till skyn.
Nu reser jag... farväl!... Re'n är jag öfver gränsen,
Förbytt i bara sol...

Trundman.

En fälsup, nådig Jensen!

---

*) Här synes en vers saknas.

Chor.

Bort allt hvad oro gör m. m.

Jensen.

S. 196. I Jofurs ljusa hvalf, opp i Olympens sal,
Med knä om knä mot Mars, Pompej och Hannibal,
Vår Movitz, blomsterkrönt, kringhvärfd af bara glitter,
Klädd i en grön talar uppå sin urna sitter.
En lukt af vårens fläkt, af väpling och jasmin,
Från jorden genom skyn uppdunstar tunn och fin.
Små Sånggudinnors sorl, med vört i gyllne skålar,
Omge hans lätta lif och kring hans klarhet prålar;
† Utur en blommig sky en snöhvit Cherubim
Ett porter sticker fram, så klibbigt som ett lim.
Men som hans gudakäft ej värdes deråt spotta,
Måst nya änglar fram, att om hans vällust lotta.
En ljungar som en pil med bischoff i en bål,
En ann bär glödgadt vin uti en ritad skål.
I skira blonder klädd, med flor och gyllne spetsar,
En åter med en vink hans tända blod upphetsar;
Med röda kindben skön och vingar utaf gull,
Hon gubbens läppar rör, att göra'n tankefull.
En sväfvar, klädd i taft, inom en syrlig dimma,
Af trenne Gracer följd, att få hans tarf förnimma;
Då midt i Jofurs sal han hukar sig beqväm,
Insvept i Gudens frack med breda hermlinsbräm.

* * *

S. 199. Men vändom nu vår syn ifrån de klara skyar
Ned till det mörka klot, som morgonsoln förnyar,
Som nu vid dagens rand i glans och blomma står,
Så könjer ögat lätt, hvar hjeltens skugga går.
Der vandrar kroppen än och längtar efter dricka;
Af rösten hörs ej mer än då och då en hicka.
Mig tycks, åt Stadsgåln, bort vid Åkerblomskans disk,
Jag än hans tallrik ser, med persilja och fisk,
S. 201. Och hur hans mörkblå arm ur rundeln i calaset
Upplyftar med en knuff det lilla gröna glaset;
Men hur han knuffas in och åter knuffas ut,
Så borgar ej Madam en tår på hans syrtut.
Hvar gång han tittar in ell' lunkar sina färde,
Står alltid själn i pant och mest för halfva värde;
† Ho vet, om inte han för sista Hoglandsvin
Än skyldig står ett stop hos Mor på Blå Kanin?
Hos Wiboms, vet jag visst, längst ner vid Dantobommen,
Madam förbanna sig, om inte förn vid domén,
Att, om han intet har mer'n tomma gluggen qvar,
Hon spottar'n uti syn', likmycket hvart hon far.

Ty, gode Bacchi män, det är en hisklig qvinna;
Jemt hennes morgonbön är sjunka eller brinna,
Och blott sin sneda käft hon rätt i ordning får,
Så talar hon ett språk, som fan och hon förstår.
S. 202. Dock Movitz blekna ej för sådan en Medusa,
Och aldrig stog han feg i kärngegräl och snusa;
Tvärtom, med friska blick han kafla sin mustasch,
Då ur en bakvänd hatt steg opp en ullplumage:
Ur hvart det minsta dun i denna röda plymen
Mars flera blickar sköt än pilar gå från Hymen;
Ja, kring den hatten, fäst på Brandenburgsk fason,
Man Fama tycktes se sjelf udda dess galon.
† Men hufvu't af sig sjelf sig nedåt axeln slängde,
S. 203. All afgrunds svarta hår ur munnen, ut sig trängde,
Och tungan som ett löf mot gomen skalf och flög,
Då sist hos Wiboms-mor han in sin skugga smög.
Som vargen häfver sig ibland de feta lammen,
Så rusa han befängd i stubben på Madamen;
Men om Madam ej fermt en örfil gett ell' fler,
Han henne durch und durch med sabeln störtat ner.
† Så är ock Movitz känd för karl båd' dag och natten,
På Riga, Amsterdam, Tre Prinsar och Lokatten;
S. 203. Der båtsman ropa trumf, der ropa Movitz hut,
Och klingan stod på språng, förr'n handen gjort beslut.
Der andra vräktes ut, med blånor in i huden,
Der stod hans sötgröt kokt, der var han alltid buden;
Uppblänkte någon skylt, se'n allt var tyst till slut,
Så steg han bara in, drack brorskål och gick ut.
Men fann han krögarn dum och tomhändt och förvånad,
Promt dödsfall i hvar vrå och i hvart öga blånad!
S. 204. Af bara sorg och gräl han kom igen med skrik,
Slog fensterna i kras och piska folk och lik.
† Han önska sig krakel, han slogs så tappert, bröder,
Att ingen tordes ut visst fjorton dygn på söder.
Om ryktet säger sant, så har vid Ersta qvarn
Ett hushåll gått till kost, med hustru, man och barn;
S. 205. Men då blef hjelten öm, han några tårar slöser,
Och brukte fyra år för första gång plöröser. —
S. 205. Ja, man har hjelten sett på fartyg, vinterdag,
Sitt hufvud lyfta opp med blodigt öfverdrag;
Tolf Skeppsbesättningar från Hernösand och Riga,
Blott för en enda kyss af Åkerblomskans piga,
De grepo till gevär — till störar, skoflar, skaft,
Att Movitz slå ihjel.

Canslern.

Blås, blåsen opp med kraft! — — —
Klang, Parentatorns skål! — — —
Seigneur! läs om det sista.

Jensen.

Jensen.

Tolf Skeppsbesättningar, från däck på däck de qvista,
Med störar, skoflar, skäft, med daggar, Spanska rör,
Att hjelten slå ihjel; men han slog dem, Seigneur!
Han satt sin hatt på sned och spotta på sin tumme,
Blef högblek som ett vax och mållös som en dumme,
Ej våra hjeltar lik, som gyckla i en vrå,
Der segervinnarns krans af kyparn sättes på;
Nej, knappt han stampa till, han näpplig foten rörde,
Förr'n Guden Mars sin son på segervagnen körde,
Och Fama, stolt i skyn, rödbrusig, stinn och fet,
Ur molnet kika ut och stötte i trompet.
Han akta menskolif som spindeln aktar flugan;
Der han bröt dörren opp, stod döden midt i stugan;
Men endast att han nös ell' att hans raseri
Blef stilladt med en sup, hur var han helt poli!
Han kunde taga snus i dosan ur den handen,
Som nyss han fyllt med stryk och hukat ner i sanden;
Han en gång, i ett hugg, med en blodfärgad arm,
I luften kasta opp ett öra och en tarm.
Han kände inte karln — fast det var lika mycke; —
Emellertid märk blott ett prof, ett mästerstycke.
Hvad dråpligt sammanhang af fromhet, våld och hat!
Hur gjorde Movitz väl? Jo men, just accurat,
Æneas ändå lik i den Trojanska fejden,
Som sin Anchises bar ur elden ut i nejden,
Drog han den krymplingen, fick honom in i hast
Till Rosengrenskans krog och smeta örat fast,
Förband med segelduk hans öra, länd och nafvel,
Slog valnötsskåpet opp och dörrarna på gafvel...
Stå inte, Mollberg, der och nicka vid ditt stop...
Låt stopet gå ikring...
Men, Gudar, hvad för rop!
Hvad jemmer, ångst och nöd! En röst, så ömt enträgen!...
Prestinnor! stigen opp... Men hvart tog Ulla vägen?...
Hålt, bia, bröder, hålt!... Hvad trängsel och alarm! —
"Min näsa blöder, aj!" — "Aj, aj, min fot, min arm!" —
"Ge rum, jag störtar dej i buken bajonetten!" —
"Nej, jag rår om den skon" — "Nej, min är clarinetten" —
"Mitt öga är det der" — "Det lög du, det är mitt" —
"Nej, Löfbergs är det der, med blod och silfverglitt" —
"Ack, himmel! min peruk" — Aj, aj, mitt hackebräde" —
O Gudar, hvad tumult, hvad bittert sorgeqväde!
Tag opp din mössa der, du Ordens-Granadör,
Cocarden, luntan, hör!... Hör, mina vänner, hör!
S. 210. Hvem mördas i vårt chor?... Hör, hör, hur Ulla skriker...
Hör, hur hon våjar sig... Hon döden ej undviker...

Hvar är hon?... Klang, triumph! Ut, härold, sjung och spring!
Ut, Mollberg! Trundman, ut, i tornet upp och ring!

* * *

Men ack, hvad majestät i templets förlåt prålar!
Sjelf Juno bröstar sig mot morgonrodnans strålar;
S. 211. Vid dörrens tysta glänt, om ögat dristar se,
Kring fenstren fläta sig syrener, aloe;
Pioner, nejlikor hvart minsta skrubb uppfylla,
Dem vårens fjärilar försilfra och förgylla;
Men under lärkans sång, som just nu tystna af,
Märk, huru göken gol och templets spådom gaf...
Han öfver taket flög — hålt, bullra inte, bröder! —
Och nu på templets spets sin lätta fot han stöder.
O hvilket förebud! En gök så mörk och black!
Hålt! All Cytherens prakt nu öppnas... Gudar, ack!
Si vaggans gröna skymt och hör, hur meden knarkar;
O Gudar, hvilken syn!... En liten Movitz snarkar,
Med samma bjerta min och våta ögonpar
Och näsa lika röd, som Commendörn, hans far.
Si, lilla mun vill re'n åt bägarn der han blänker;
Han den sin första gråt och första löje skänker;
Välkommen, Fröjas pilt, i Bacchi varma spår!
En sup, mitt lilla lam! Välkommen och gutår! —
Men ack, min själ blir matt, jag svimmar på mitt höga...
Ut, Löfberg, der du står, med silfverglitt kring öga,
Ut, som en ljungeld qvickt, i ölcapellet — jo!
Och framställ på en duk ett ämbar persico.
Uff, himmel! Hvad tumult! Hvad klämtning och trompeter,
Lufteldar, bloss och klot, cylindrar och raketer!
Skrik, Härold, sväng pokaln, förkunna Bacchi tropp...

En Härold.

Nu är en Movitz född... Trompetare, blås opp! — — —

Mollberg.

Muskett på axel... Marsch!

Jensen.

Så sorg och glädje blandas;
Uti ett vissnadt frö ibland en blomma randas. —
Men Trundman klämtar... ut, ut, ut ur tempelsaln!
Ut, ut, stäng templets port! Der smäller nu signaln.

